அத்தியாயம் 1

குருவின் முக்கியத்துவம்

ஸ்ரீ குருப்யோ நமஹ: எல்லாம் வல்ல கணபதியை வணங்கி, அனைத்து படைப்புகளுக்கும் ஆதாரமான ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரை வணங்கி, ஸ்ரீ தத்த பரம்பரையில் உதித்த அனைத்து குருமார்களின் பாதத்தை வணங்கி, என் மூதாதையர்களுக்கு என் வணக்கத்தை சமர்ப்பித்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சரித்திரத்தை எழுதத் துவங்குகிறேன்.

இறைவனின் படைப்பின் துவக்கம் முதலே மனிதன் தொடர்ந்து பரிணாமம் அடைந்து கொண்டே இருக்கின்றான். இருப்பினும், அவனுடைய இறுதி இலக்கான முழுமை நிலையை அவனால் அடைய முடியவில்லை. அப்படி அவன் அந்த நிலையை அடைவானெனில் இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் தெய்வீகத்தையும், அதன் ஆதாரத்தையும், இந்த படைப்பின் மூலக்கூறு பற்றியும் அதில் பொதிந்திருக்கும் உண்மை மற்றும் பல்வேறு பெயர்கள் மற்றும் உருவங்கள் பற்றியும் அறிந்துகொள்வான்.

இந்த முழு படைப்பில் மனிதப் பிறவி மட்டுமே உன்னதமான உயர்ந்த பிறவியாக கருதப்படுகிறது. மற்ற உணர்வுள்ள உயிரினங்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட அறிவு, பகுத்தறியும் தன்மை மற்றும் ஞானம் ஆகிய திறன்கள் மனிதனுக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ள உயர்வான தகுதிகள். அதனால்தான் கடவுள் மனிதனை படைப்பு ஏணியின் உச்சத்தில் வைத்துள்ளார். அவனுடைய பகுத்தறியும் திறனைக் கொண்டு அவனுக்குள் இருக்கும் தெய்வீகத்தை உணர்ந்துகொண்டு விழிப்படைய வேண்டும். அவன் தன் எண்ணங்கள், வார்த்தைகள் மற்றும் செயல்களை தன் தினசரி வாழ்க்கையில் வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் தன்னை கடவுளின் உருவமாக பரிணாமம் அடையச் செய்ய முடியும். வேதங்களில் **"ஜீவோ ப்ரம்மைவ நாபர:"** என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதாவது 'ஜீவனும் பிரம்மமும் வெவ்வேறு அல்ல' என்பதுதான் அதன் பொருள்.

ஒருவன் ஆன்மிக முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமானால் அதற்காக கடுமையாக போராட வேண்டும். தீவிரமான முயற்சி இருக்குமாயின் தெய்வீக

அருள் எந்தவித தடையும் இல்லாமல் பொங்கி எழுந்து மனிதனுக்கு நல்வழி காட்டி அவனை வழிநடத்தும். மேலும் அவன் பிறவியின் பலனை அடையச் செய்யும். அந்த தெய்வீக அருள் பெரும்பாலும் குருவின் உருவத்தில்தான் நம்மிடம் வரும். 'குரு'- 'கு' என்றால் இருள், 'ரு' என்றால் 'அகற்றுபவர்' என்று பொருள்படும். எனவே 'குரு' என்றால் 'இருளை அகற்றுபவர்' என்று பொருள்படும். குரு அவருடைய சீடனின் மனதில் போதனைகள் அளித்து ஞானத்தை அளிக்கிறார்.

ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்திற்கும் (தன்னை உணர்தல்), ஆன்மிக முன்னேற்றத்திற்கும் மனிதப் பிறவி மட்டுமே மிகவும் உயர்ந்ததும் அரிதான வாய்ப்புமாக அமைகிறது. மனிதன் இதை உணர்ந்துகொண்டு தன் வாழ்நாள் முழுவதும் சாதகமாக உபயோகித்துக் கொண்டு தன்னை பிறப்பு-இறப்பு சுழற்சிகளில் இருந்து விடுவித்துக் கொள்ளவும், கடவுளுடன் ஒன்றறக் கலந்து பேரானந்த நிலையை அடைவதற்கான முயற்சியிலும் ஈடுபட வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலை மோக்ஷம், முக்தி, கைவல்யம் மற்றும் பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது. ஒரு ஜீவாத்மாவுக்கு இது மட்டுமே ஒரே நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட வாய்ப்பை இந்த மனிதப்பிறவியில் இழந்துவிட்டால், அடுத்தப் பிறவி மனிதப்பிறவியாக இருக்கும் என்பதற்கு உத்தரவாதம் உண்டா என்ன? நாம் நம் மேன்மையான பிறவிகளில் இருந்து தாழ்ந்திறங்கி கீழ்ப்பிறவிகள் எடுத்தோமானால் பிறப்பு-இறப்பு சுழற்சிகளில் மாட்டிக்கொண்டு தவிக்க நேரிடும்.

மனிதன் முதலில் தன் பூர்வ ஜென்மங்கள் மூலம் பெற்றுக்கொண்ட மிருகப் பண்புகளை களைய வேண்டும். அவன் மனிதனுக்குரிய உயரிய பண்புகளை தன்னுள் ஸ்தாபித்துக் கொண்டு தன் இலக்கை நோக்கி பயணிக்க வேண்டும். அவன் தன் மனதை கர்ம யோகம் மூலம் தூய்மை ஆக்கிக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது அவனுக்குரிய கடமைகளை எந்தவித அகம்பாவமும் இல்லாமல், செய்த பரோபகாரங்களுக்கும் பலனை எதிர்பார்க்காமல் செய்து முடிக்க வேண்டும். மனம் மற்றும் அறிவை தூய்மையாக்கிக் கொள்ளவும், கடவுளின் மீது பக்தியை அதிகரித்துக் கொள்ளவும், அனைவரிடமும் அன்புடன் நடந்து கொள்வதற்கும் சத்சங்கத்தை நாட வேண்டும் (சத்சங்கம்- பக்தி மற்றும் நற்பண்புடையவர்களின் நட்பு). சத்சங்கம் ஆன்மிகத்தில் பல மாயாஜாலங்களை செய்யும். ஒரு மனிதன் கடவுளை நோக்கி அவன் மேற்கொள்ளும் பயணத்தை துரிதப்படுத்தும்.

அவன் தேடிக்கொண்டிருக்கும் கடவுளை அவன் அருகில் அழைத்துவரும். இதுதான் சத்சங்கம் மற்றும் பக்திமான்களுடனான நட்பின் சக்தி. மேலும் ஒரு சத்குருவின் தொடர்பு இருக்குமாயின், சாத்தியமற்றது அனைத்தும் சாத்தியமாகும். அவர் ஞானம் என்னும் கண்ணாடியை தன் சீடன் முன் சுமந்துகொண்டு அவனுக்கு கடவுளை வெளிப்படுத்துவார். சத்குரு தன் சீடனை முழுவதுமாக தன் இயல்பில் இருந்து உருமாற்றி தன்னைப் போலவே மாற்றிவிடுவார்,அதாவது கடவுளைப் போலவே! ஒரு பொற்கொல்லன் எப்படி கரியில் இருந்து தங்கத்தை பிரித்து எடுக்கிறானோ அதே போன்று என்று கூறலாம். சத்குருவும் கடவுளும் வெவ்வேறு அல்ல. கடவுளின் அனுகிரகம் இல்லாமல் ஒருவருக்கு சத்குருவின் கடாக்ஷம் கிடைக்காது.

முதலில் சத்குருவை பிரார்த்தனை செய்து அடைந்தாலே நம் பாதி வேலை முடிந்தது. அவர் நம் கையை பிடித்துக்கொண்டு வழிநடத்துவார். அதற்கு நாம் முதலில் அவரிடம் முழுமையாக சரணாகதி அடைய வேண்டும். அவர்தான் நம் மாதா, பிதா, குரு மற்றும் தெய்வம். நீங்கள் ஒரு சத்குருவை கண்டுபிடித்துவிட்டீர்கள் என்றால் கண்டிப்பாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதை உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

குருர் பிரம்மா குருர் விஷ்ணு குருர் தேவோ
மஹேஸ்வர: குரு சாக்ஷாத் பரப்பிரம்மா
தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:

குருவே பிரம்மா, குருவே விஷ்ணு, குருவே மகேஸ்வரன். குருவே உண்மையில் பரப்பிரம்மா. அந்த குருவின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கிறேன்.

எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் முழு மனதுடன் சரணாகதி அடையும் போது குருவின் அருளை முழுமையாகப் பெற முடியும். ஒருவனுக்கு குருவின் கடாக்ஷம் முழுமையாக கிடைத்துவிட்டால், அவனுடைய வாழ்க்கை ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட ஒன்றாக ஆகிவிடும். அவனுக்குத் தேவை என்பதே இருக்காது- மேலும் அவன் வாழ்க்கை முழுமை பெற்ற ஒன்றாக ஆகிவிடும்.

அபான சரிகே கரிதி தாட்கால்
நஹி கால வேல தயா லாகி 1

இவ்வாறு துக்காராம் பாடுகிறார். அதாவது “குரு ஒரு சீடனை உண்மை அல்லாத ஒன்றிலிருந்து உண்மைக்கும், இருளில் இருந்து வெளிச்சத்திற்கும்,

மரணத்தில் இருந்து அழியா நிலைக்கும் வழி நடத்துவார்" என்பதே அதன் பொருள். ஆகவே குருவின் கடாக்ஷத்தை பெற்ற ஒருவன் பூரணமாகி விடுகின்றான். நீங்கள் தயார் நிலையில் இருக்கின்றீர்கள் என்றால் குருவே உங்களைத் தேடி வந்து விடுவார். அப்படிப்பட்ட உன்னதமான நிலைக்கு அனைவரையும் அழைத்துச் செல்லுமாறு கடவுளை பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு இந்த அத்தியாயத்தை நிறைவு செய்கிறேன்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 2

இந்தியாவும் ஆன்மிகமும்

இந்தியா மிகவும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட நிலம் என்பதில் ஐயமில்லை. கடவுள் அவ்வப்போது இங்கு பல அவதாரங்கள் எடுத்து வந்துள்ளார். அவர் அனைத்து யுகங்களிலும் இங்கு அவதரித்துள்ளார். தெய்வீக அவதாரங்கள் மட்டுமல்லாது ரிஷிகள், மஹாபுருஷர்கள் பலர் தோன்றி இந்த தேசத்தின் புனிதத்தை ஒளியூட்டிக் கொண்டே இருக்கின்றனர். இந்திய வரலாற்றில் இதுபோன்று பல எண்ணிலடங்கா ஆன்மிக ஒளிகள் தோன்றி மனிதனின் மனதையும் எண்ணத்தையும் ஒளியூட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது. இந்திய சம்பிரதாயத்தில் ஒரு முனிவரும் கடவுளும் வெவ்வேறாக கருதப்படுவதில்லை. அவர்கள் இருவரும் ஒன்றே!

பிரம்ம வித் ப்ரம்மைவ பவதி

அதாவது "பிரம்மத்தை உணர்ந்தவர் (அறிந்தவர்) தானே பிரம்மம் ஆகிறார்".

கடவுள் அவதாரமாகவோ அல்லது ஏதாவது சத்குருவாகவோ தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு மக்களை ஆன்மிகப் பாதையில் வழிநடத்திக் கொண்டே அமைந்திருக்கும் வண்ணம் இந்த இந்திய மண் புண்ணியம்

செய்துள்ளது. பலசமயம் கடவுளே குரு ரூபமாக தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டுள்ளார். இதுவே இந்தியாவின் தனித்துவம். இந்தியாவை தவிர வெளிநாடுகளில் உதித்த மகான்கள் பலரை அங்குள்ள மக்கள் சரியாக அடையாளம் கண்டுகொள்ள தவறிவிட்டனர். ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக இந்தியாவில் இது போன்று நடக்கவில்லை. இந்திய மக்கள் கடவுளையும் குருக்களையும் உடனடியாக அடையாளம் கண்டுகொண்டு கௌரவித்து வணங்கினர். இந்தியர்களுக்கு நம்பிக்கை என்னும் ஞானம் இருக்கிறது. இது அவர்களுடைய மரபு; அது அவர்களுடைய இரத்தத்திலேயே கலந்திருக்கிறது. நம் இந்திய கலாச்சாரம் இன்றுவரை பல காலமாக நிலைத்திருப்பதற்கு இந்த நம்பிக்கைதான் காரணம். இதே மற்ற பல தேசங்களை பார்த்தால் அவர்களுடைய கலாச்சாரம் முற்றிலும் மாறுபட்டு, இருந்த சுவடே இல்லாமல் மறைந்துவிட்டது. ஆன்மிகம் என்னும் நூல் இந்திய கலாச்சாரத்தில் இருக்கும் வரை அதற்கு எந்தவித பாதிப்பும் ஏற்படாது. கடவுளின் பூமியான இந்த நிலத்தில் மனிதர்களின் மனதில் தொடர்ந்து ஆன்மிக ஒளி துளிர்விட்டு எரிந்து கொண்டே இருக்கும்.

இந்தியாவில் கடவுளை பல உருவங்களில் வணங்குகின்றோம். அந்த உருவங்கள் கற்கள், மரங்கள், நதிகள், மலைகள், சூரியன், ஆகாயம் முதல் சிலைகள், தெய்வீக புருஷர்கள், உருவத்துடன் கூடிய தெய்வங்கள் மற்றும் உருவமற்ற பிரம்மம் வரை அனைத்து வடிவங்களிலும் வணங்கப்படுகின்றன. இந்த அனைத்து விதமான வழிபாட்டு முறைகளையும் சிரத்தையுடன் கடைபிடிக்க குறிப்பிட்ட பக்தர்கள் உள்ளனர். ஹிந்து மதத்தில் பல்வேறு வகையான பிரிவுகள் உள்ளன. அவரவர்களின் தெய்வங்கள் குறிப்பிட்ட பெயர்களாலும் உருவங்களாலும் அழைக்கப்படுகின்றன. பல்வேறு வகையான நம்பிக்கைகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் இருந்தாலும், அதில் எந்தவித குழப்பமும் அடையத் தேவையில்லை. ஏனென்றால், இவை அனைத்தும்

ஈஸாவாஸ்ய மிதம் சர்வம்- அனைத்திலும் நான் இருக்கிறேன்

என்னும் அடிப்படையில் இருக்கிறது. அவர் கல், செடிகள், ஊர்வன, மிருகங்கள், மனிதன் மற்றும் அனைத்துவிதமான உயிரினங்கள் மற்றும் இந்த பிரபஞ்சத்தின் அனைத்து இடங்களிலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறார். அவரே இவை அனைத்தினுள்ளும் இருக்கும் உண்மைத்தன்மை. அவர் எல்லாவற்றிலும் வியாபித்திருக்கிறார். இந்த ஞானத்தை தெரிந்து கொள்வதுதான் ஹிந்து மதத்தின் தத்துவம். இந்த ஞானத்தை ஒருவர் அடைய வேண்டுமானால்,

இந்த படைப்பில் உள்ள எல்லாவற்றின் மீதும் அன்பு செலுத்த வேண்டும். ஒரு ஹிந்து எல்லா செடிகளின் மீதும் அன்பு செலுத்துவதை குறிக்கும் வகையில் துளசி செடியை தெய்வமாக மதித்து வணங்குகிறான். இதேபோல் மிருகங்களின் மீது அன்பு செலுத்தும் வகையில் பசுவை தெய்வமாக வணங்குகிறான். இந்த சுபாவத்தின் மூலம் அகங்காரம் என்னும் சுவற்றை தகர்த்தெறிந்து, தன்னை அன்பால் பெருக்கிக்கொண்டு, இந்த படைப்புடன் ஒன்றாக்கிக் கொள்ளும் பிரபஞ்ச பார்வையை பெறுகிறான்.

ஏகம் சத், தத்விப்ரா பஹுதா வதந்தி- உண்மை ஒன்றுதான், அதை விழிப்படைந்தவர்கள் பலவாறு அழைக்கிறார்கள். இந்த வாக்கியத்தின்படிதான் இப்பொழுதுள்ள இந்திய மத கோட்பாடு இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு மரத்தில் உள்ள இரண்டு இலைகள் கூட ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை. அப்படியென்றால் மனிதர்கள்? மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்துவமானவர்கள். அவரவர்களுடைய குணம், ஞானம், விருப்பு-வெறுப்பு ஆகியவை வேறுபட்டுதான் இருக்கும். அதேபோல் ஆன்மிக பரிணாம வளர்ச்சியின் போது அவரவர்களுடைய ஞானத்தை பொறுத்து அவர்களின் நிலைகள் வேறுபடும். இதனால்தான் ஒரே மாதிரியான ஆன்மிகக் கோட்பாடுகள் மற்றும் பாதை அனைவருக்கும் பொருந்துவதில்லை. ஒரே சட்டை அனைவருக்கும் பொருந்துமா என்ன? இல்லையே! ஆகவே ஆன்மிகப் பரிணாம வளர்ச்சியின் போது ஒவ்வொருவரும் தனக்கே உரித்தான பாதை, தனித்துவமான வழிபாட்டு முறைகள் மற்றும் பயிற்சிகளை பின்பற்றி அவரவருடைய வேகத்தில் முன்னேறி முடிவில் உண்மையை அடைய வேண்டும். மலையின் அனைத்துவிதமான பாதைகளும் உச்சியை அடைவது போல, அனைத்து நதிகளும் கடலில் சங்கமிப்பது போல எல்லா மதங்களும், அனைத்துவிதமான நம்பிக்கைகளும் முடிவில் ஒரே இறைவனைத்தான் சென்று சேர்கிறது. இதுதான் இந்து மதத்தின் அடிப்படைத் தத்துவம். இது அசைக்கமுடியாத மற்றும் பலமான அடித்தளம். இதுதான் அதன் அழிக்கமுடியாத உயிர்த்தன்மை. இதுவே அதன் உயர்ந்த மகத்துவம். இதை ஒரே வரியில் குறிப்பிடும் வகையில்

அத்வேஷ சர்வ பூதானம் மைத்ரஹ கருணாமேவசா - யாருக்கும் எந்த தீங்கும் செய்யாமை மற்றும் அனைவரிடமும் கருணையோடு இருத்தல்.

கடவுள் ஒவ்வொருவரின் நம்பிக்கைக்கு ஏற்றவாறு அவரவர்கள் வழிபடும் பெயர் மற்றும் உருவத்தின் மூலம் பதிலளிக்கிறார் என்று பகவத்கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒருவர் வழிபட தேர்ந்தெடுத்திருக்கும்

வஸ்துவின் மூலம், அவரவர்களின் திறன் மற்றும் விருப்பத்தை பொறுத்து அனைத்து வேண்டுதல்களும் இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் வியாபித்திருக்கும் ஒரே கடவுளிடம் வந்து சேர்ந்துவிடும். எல்லா உருவங்களும் பெயர்களும் பரமாத்மாவின் பல்வேறு வடிவங்கள்தான். தூய்மையான மனதும் நம்பிக்கையும் மட்டும் இருந்தால் போதுமானது. உருவமற்ற கடவுளின் முகம் பக்தனின் பாவனையை பொறுத்து வெளிப்படும். அதனால்தான் இந்து சமுதாயத்தில் பலவகையான சம்பிரதாயங்கள் செழித்து வளர்ந்தன. இதை பல தெய்வ வழிபாடு என்று எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. இது தூய்மையான ஒரு தெய்வ வழிபாடுதான்- ஒருவர் வழிபாடு செய்யத் தேர்ந்தெடுக்கும் தெய்வம் அவருக்கான அடையாள உருவம் மட்டுமே. ஒரு பக்தன் ஆன்மிகத்தில் முன்னேறும் போது அவருடைய பக்தி முதிர்ந்து ஞானமாகும், பின்னர் அத்வைத நிலைக்கு முன்னேறி, பக்தனுக்கும் வழிபடும் வஸ்துவிற்கும் இடையே உள்ள பாகுபாடு சமன்படுத்தப்பட்டு, பரமாத்மாவுடன் ஒன்றாகும் நிலைக்கு ஞானமூட்டப்படுவார். இதுதான் பண்டரிபுரத்தில் இருக்கும் விட்டலின் உருவச்சிலையை வழிபட்டு தியானேஸ்வர் மஹராஜ், துக்காராம் மஹராஜ், ஏக்நாத் மஹராஜ், ராமதாஸ் மற்றும் மற்ற சிறந்த ஞானிகள் அடைந்த நிலை. முடிவில் அவர்கள் அனைவருக்கும் சிலை அடையாளமாக விளங்கிய பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியம் ஆகிவிட்டனர். ஏகத்துவத்தில் இருந்து ஒன்றர கலப்பதே ஆன்மிக பரிணாமத்தின் உச்ச நிலை ஆகும். தொடர்ந்து அடுத்த அத்தியாயத்தில் பல்வேறு சம்பிரதாயங்கள் பற்றி அறிந்து கொள்வோம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 3

தத்த சம்பிரதாயம்

இந்தியாவில் பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல்வேறு குருமார்கள் தோன்றினார்கள். வேதங்களை உள்ளடக்கிய இந்து மதம் அதாவது சனாதன தர்மத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் தோன்றிய குரு அல்லது அவதாரம் அல்லது ஒரு மஹாபுருஷரை மையப்படுத்தி பல வகையான சம்பிரதாயங்கள் உதித்தன. பலவகையான சம்பிரதாயங்கள் இருப்பினும் அவற்றுக்குள் எந்தவித

வேறுபாடும் கிடையாது. ஒவ்வொரு சம்பிரதாயமும் தனித்துவம் நிறைந்ததாகவும் மிகவும் செழிப்பானதாகவும் இருந்தாலும், அவற்றினுள் ஒரு நல்லிணக்கம் உண்டு. வைஷ்ணவ சம்பிரதாயம் விஷ்ணுவை மையமாகக் கொண்டும், சைவ சம்பிரதாயம் சிவனை மையமாகக் கொண்டும், பௌத்த சம்பிரதாயம் புத்தரை மையமாகக் கொண்டும், ஜைன சம்பிரதாயம் தீர்த்தங்கரர்களைப் பற்றியும் மையப்படுத்துகிறது. அதேபோல் இந்தியாவில் பலவகையான சம்பிரதாயங்கள் தோன்றி, அவை செழித்தோங்கி வளர்ந்திருக்கிறது. மற்றும் அவற்றை பலர் பின்தொடர்கிறார்கள். ஒரு மனிதன் தான் பின்பற்றும் சம்பிரதாயத்தின் மூலம் தன்னம்பிக்கை, பலம் மற்றும் நம்பிக்கை ஆகியவற்றை பெற்று அவற்றிற்கு உண்மையாக நடந்து கொள்கிறான். வாழ்க்கை என்னும் சுழலில் அவன் சிக்கித் தவிக்கும் போது, அவனிடம் உள்ள நம்பிக்கையே அவனை அனைத்து துயரங்களையும் தாங்கிக்கொள்ளச் செய்து அவனுக்கு கவசமாகவும் பாதுகாப்பு அரணாகவும் விளங்குகிறது. அவனுடைய இஷ்ட தெய்வத்தின் மேல் அவன் கொண்டிருக்கும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையானது அவனை பாதுகாக்கும்.

இந்தியாவில் தத்த சம்பிரதாயம் பிரதானமான இடம் வகிக்கிறது. அனைத்து விதமான நம்பிக்கைகளும் தத்த சம்பிரதாயத்துடன் ஒத்துபோகின்றன. தத்த சம்பிரதாயத்தில் விஷ்ணுவும் சிவனும் ஒன்றுபோல வணங்கப்படுகிறார்கள். கர்ம யோகம், பக்தி யோகம், ராஜ யோகம் மற்றும் ஞான யோகம் ஆகிய அனைத்து ஆன்மிக முறைகளும் முழுமையாக இந்த சம்பிரதாயத்தில் ஒன்றரக் கலந்திருக்கிறது. இந்த சம்பிரதாயம் மிகவும் தொன்மையானது, ஏனெனில் இது தத்த அவதாரம் (மும்மூர்த்திகளான பிரம்மா, விஷ்ணு மற்றும் சிவன் ஒன்று சேர்ந்த ஐக்கிய வடிவம்) தோன்றிய நாளில் இருந்து இருக்கிறது. இந்த சம்பிரதாயத்தை புத்துயிர் பெறச்செய்யும் பொருட்டு ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் ஸ்ரீ ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர், ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி, ஸ்ரீ மாணிக் பிரபு , ஸ்ரீ அக்கல்கோட் மஹராஜ் ஸ்வாமி சமர்த்தர் மற்றும் ஷீரடி சாய்பாபாவாகவும் அவதரித்தார். ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதிதான் முன்னூறு வருடங்களுக்கு பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தராக மீண்டும் தோன்றியுள்ளதாக நம்பப்படுகிறது. மஹாபுருஷர்களுக்கு முடிவு என்பதும் உண்டா என்ன? அவர்கள் அழிவே இல்லாதவர்கள் ஆயிற்றே!

ஒரு பனிப்பாறை பிரமாண்டமாக மலையைப் போன்று பெரியதாக இருந்தாலும், சிறிதளவு மட்டுமே கடலுக்கு வெளியே தெரியும்படி இருக்கும், மீதிப் பகுதி தண்ணீருக்குள் மூழ்கி இருக்கும். அதேபோலத்தான் துறவிகள் மற்றும் மகாபுருஷர்களின் வாழ்க்கையும் இருக்கும். அவர்களுடைய சைதன்யமும் நம்முடைய சைதன்யமும் முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருக்கும். நாம் பூமிக்கு தொடர்புடைய சைதன்ய நிலையில் இருப்போம் ஆனால் அவர்களோ தெய்வீக

மற்றும் கண்டங்களை எல்லாம் கடந்த சைதன்ய நிலையில் வாசம் செய்வார்கள். அவர்களுடைய புற வாழ்க்கைக்கு பின்னால், பிரமாண்டமான செழிப்புடன் கூடிய அக வாழ்க்கை இருக்கும். அதை ஒரு சாதாரண மனிதனால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. மேலும் ஒரு துறவியின் வாழ்க்கை நம்மை திசைதிருப்பும்படி இருக்கும்.

பூஜை, பிரார்த்தனை, தியானம் போன்ற பலவிதமான ஆன்மிக வழிபாடுகள் உள்ளன. ஒரு பக்தன் இந்த வழிபாட்டு முறைகளின் மூலம் பரமாத்மாவின் அருள் மற்றும் கருணையை பெற முடியும். அந்த பக்தனுக்கு தூய மனம், அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை மற்றும் தீவிரமான ஆன்மிகத் தேடல் ஆகியவை இருக்குமாயின் அவனுடைய வேண்டுதல்களுக்கு கடவுள் (தெய்வீக கருணை) உடனடியாக பதில் அளிப்பார். இந்தியாவில் பலவகையான சம்பிரதாயங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றிலும் அவரவரின் நம்பிக்கையை பொறுத்து ஒரு குறிப்பிட்ட தெய்வ உருவம் அதாவது- சிவன், தத்தாத்ரேயர், விஷ்ணு, கணபதி, காளி, காயத்ரி, சரஸ்வதி மற்றும் லக்ஷ்மி ஆகிய தெய்வங்களை வழிபடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு சம்பிரதாயத்திற்கும் அதற்கே உண்டான கோட்பாடுகள் மற்றும் வழிமுறைகள் உண்டு. இந்த சம்பிரதாயம் என்னும் சுடர் நம் இந்திய நாட்டில் உள்ள அனைத்து வீடுகளிலும் தொடர்ந்து ஒளிர்ந்து கொண்டிருப்பதால்தான் நம் ஆன்மிகத்தின் பாரம்பரியம் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஒவ்வொரு சம்பிரதாயத்தின் பாதை வெவ்வேறாக தோன்றினாலும் அது ஒரே இலக்கைத்தான் சென்றடைகிறது.

தத்தாத்திரேய சம்பிரதாயம் நம் நாட்டில் உள்ள மிகவும் தொன்மையான மற்றும் மிகவும் உயர்ந்த சம்பிரதாயம் ஆகும். இந்த சம்பிரதாயத்தின் சாராம்சம் ஒவ்வொரு தனிநபர், அனைத்து ஜீவராசிகள் மற்றும் நம் பிரபஞ்சத்தின் நன்மைகளை மையப்படுத்தி உள்ளதால் இது மிகவும் புகழ்பெற்று விளங்குகிறது. இச்சம்பிரதாயத்திற்கென தனிப்பட்ட அம்சங்கள் இருந்தாலும், இது மற்ற அனைத்து சம்பிரதாயங்களில் உள்ள நல்ல கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய ஒன்றாக விளங்குகிறது. இது எந்தவிதமான சம்பிரதாயத்திற்கும் முரண்பட்டு இல்லாமல், அனைத்திற்கும் ஒத்திசைவாக உள்ளது. **'அவதாரம்'** என்கிற வார்த்தைக்கு **'கீழிறங்கி வருதல்'** என்பது பொருள், அதாவது உருவமற்ற தெய்வீகம், உருவம் மற்றும் குணங்களுடன் பூமிக்கு வருதல் என்பதுதான் அதன் பொருள்.

குரு தத்தாத்ரேயர் கலியுகத்தில் பல பூரண அவதாரங்களாகவும் அம்ச அவதாரங்களாகவும் தோன்றி மக்களுக்கு நல்வழி போதித்தார். குரு தத்தாத்ரேயர் பற்றியும் அவரின் அவதாரங்கள் பற்றியும் வரும் அத்தியாயங்களில் பார்ப்போம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 4

ஆதி குரு தத்தாத்ரேயர்

குரு தத்தாத்ரேயர் அத்ரி மகரிஷி மற்றும் அனசூயா தேவியின் மகன். அத்ரி மகரிஷி பிரம்மாவிடமிருந்து பிறந்தவர். அவர் பல வருடங்கள் தவம் புரிந்து பிரம்ம ஞானம் அடைந்தார். அவர் கர்தம முனிவரின் மகளான அனசூயாவை மணந்து கொண்டார்.

அனசூயா அவளின் பெயருடைய பொருளுக்கேற்ப அசூயை (பொறாமை) இல்லாதவளாக விளங்கினாள். அவளுக்கு யார்மீதும் வன்மம் கிடையாது; மாறாக அனைத்து உயிரினங்களின் மீதும் அபரிமிதமான அன்பு மட்டுமே கொண்டிருந்தாள். அவள் ஒரு பதிவிரதை, தன் கணவரை தெய்வமாக மதிப்பவள். அவள் பதிவிரதைகளில் (கணவர் மீது மிகுந்த பக்தி நிறைந்தவர்கள்) மிகவும் சிறந்தவளாகக் கருதப்படுகிறாள். அவளுடைய பெருமை மூவுலகங்களிலும் பரவியிருந்தது. அனசூயையின் புகழைக் கண்ட சொர்க்கத்தின் அதிபதியான இந்திரனுக்கு, அவனுடைய சக்திகள் அனைத்தும் சூரியனின் பளபளப்புக்கு முன்னர் எரியும் விளக்கின் வெளிச்சம் இருப்பது போல இருந்தது. அவன் மும்மூர்த்திகளான பிரம்மா, விஷ்ணு மற்றும் சிவனை அணுகி, வளர்ந்து கொண்டே வரும் அனசூயையின் பதிவிரதாத்துவத்திற்கு எப்படியாவது களங்கம் ஏற்படுத்துமாறு கேட்டுக்கொண்டான். அதற்கு அவர்கள் சம்மதித்தனர். அவர்கள் மூவரும் தங்களை முனிவர்களாக மாற்றிக்கொண்டு அத்ரி மகரிஷி வசிக்கும் குடிலுக்குச் சென்று பிக்ஷை கேட்டனர். அச்சமயத்தில் அத்ரி முனிவர் தன் நித்திய அனுஷ்டானங்கள் செய்வதற்காக ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றிருந்தார். அனசூயா வெளியே வந்து அம்மூவரையும் வரவேற்றாள். அவர்கள் மூவரும் ஒரு வினோதமான நிபந்தனை விடுத்தனர். அவள் சமைத்த உணவைப் பரிமாறும் போது ஆடைகள் இல்லாமல் பரிமாற வேண்டும் என்றனர். இது என்ன சங்கடமான நிலைமை என்று அனசூயா யோசித்தாள். அதிதிகள் (விருந்தாளிகள்) கடவுளின் அம்சம் ஆயிற்றே! அவர்களை திருப்திப்படுத்தியாகவேண்டும் என்கிற காரணத்தால் அதற்கு சம்மதித்தாள். உடனே அவளுடைய மனதில் ஒரு எண்ணம் உதித்தது. **"வந்திருக்கும் அதிதிகள் குழந்தைகளாக இருந்தால் அவள் அவர்களுக்கு தாய்!**

அப்படியென்றால் அவர்களுக்கு அவள் ஆடையின்றி உணவளிக்கலாம்". தூய பதிவிரதைகளின் எண்ணம் உடனடியாக உண்மையாகிவிடும் என்பதால் அவர்கள் மூவரும் குழந்தைகளாக மாறினர். அவள் அம்மூவருக்கும் தாய்ப்பாசத்துடன் உணவளித்தாள்.

அப்போது தன் அனுஷ்டானங்களை முடித்துத் திரும்பிய அத்ரி மகரிஷி, மூன்று குழந்தைகளை அனசூயா தாலாட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தவுடன் அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அனசூயா தன் கணவரைப் பார்த்தவுடன் எழுந்து வந்து அக்குழந்தைகளை அவர் பாதத்தினருகில் சமர்ப்பித்துவிட்டு, **"குழந்தைகள் இல்லாத நமக்கு கடவுள் அளித்த வரம் இவர்கள்"** என்று கூறினாள். அத்ரி மிகவும் மகிழ்ந்து அவர்களுக்கு தத்தர் (கொடுப்பது என்று பொருள்படும்) என்று பெயரிட்டார். பின்னர் அம்மூன்று கடவுள்களும் தன் உண்மையான உருவமான பிரம்மா, விஷ்ணு மற்றும் சிவனாக காட்சியளித்தனர். அனசூயாவின் போற்றத்தக்க பதிவிரதாத்துவம் எப்படியெல்லாம் இம்மூவரின் சக்திகளையும் ஸ்தம்பனம் செய்கிறது என்னும் உண்மையை விவரித்தனர். பிரம்மா சந்திரனாகவும், சிவன் துர்வாசராகவும் விஷ்ணு தத்தாத்ரேயராகவும் ஆனார்கள். முனிவர் தம்பதி இவர்கள் மூவரும் தங்களுடைய மகன்களாகவே தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டனர். அவர்களும் சம்மதித்தனர். மூன்று கடவுள்களும் ஒரே உடலுக்குள் ஐக்கியம் ஆனார்கள். ஆனால் அந்த உடல் ஆறு கரங்களும், மூன்று தலைகளும் கொண்டிருந்தது. இந்த முறையில்தான் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் இந்த பூமியில் அவதரித்து, இப்போதும் **"தத்த குரு"** என்கிற பெயருடன் நிலைத்திருக்கிறார்.

ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயருக்கு அத்தி மரத்தின் கீழ் வசிப்பது என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். அவர் ஜடாமுடியுடன் காணப்படுவார். தன் ஆறு கரங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் திரிசூலம், உடுக்கை, சங்கு, சுதர்சனச் சக்கரம், பிக்ஷை பாத்திரம் மற்றும் ஜபமாலை ஆகியவற்றை வைத்திருப்பார். அவர் உடல் முழுவதிலும் விபூதியைப் பூசிக் கொண்டு புலித்தோலை ஆடையாக அணிந்து கொண்டிருப்பார். அவருடன் எப்போதும் பசுவும் நான்கு நாய்களும் இருக்கும். அவர் மரப்பாதுகைகளை அணிந்துகொண்டு எப்போதும் தியான நிலையிலேயே இருப்பார். மூன்று தலைகள் பிரம்மா, விஷ்ணு மற்றும் சிவனை குறிக்கும். பசு பூமித்தாயையும், நான்கு நாய்கள் நான்கு வேதங்களான ரிக், யஜுர், சாம மற்றும் அதர்வண வேதங்களையும் (தர்மத்தை உள்ளடக்கிய அழியாத நான்கு நூல்கள்) குறிக்கிறது.

ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் ஒரு பரிவ்ராஜகர். அதாவது எப்போதும் அலைந்து கொண்டு, கிழக்கிலிருந்து மேற்கிற்கும், வடக்கிலிருந்து தெற்குக்கும் ஒவ்வொரு இடமாக திரிந்து கொண்டே இருப்பார். அவர் படைப்பில் உள்ள அனைத்தும் ஏதோ ஒரு படிப்பினையை உணர்த்துகிறது என்னும் ஞானம் கொண்டிருந்தார். கடவுளின் ஒவ்வொரு படைப்பும் நமக்கு குரு, அதை நாம் உற்றுநோக்கி கவனித்து புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று போதித்தார். அதனால்தான் அவருக்கு கடல், வானம் போன்ற 24 குருக்கள் இருந்தது. அவர் ஒரு சிறந்த யோகி, அவதூதர், பரமஹம்சர் மற்றும் குருக்களுக்கெல்லாம் குரு. ஸ்ரீ தத்தாத்ரேய அவதாரத்தின் மகிமைகளையும் சிறப்புகளையும் பற்றி ஒரு சாதாரண மனித அறிவால் விவரிக்க முடியாது. அது மும்மூர்த்திகளின் ஐக்கிய ஸ்வரூபம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 5

தத்த சம்பிரதாயம் மற்றும் தத்த அவதாரங்கள்

ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயருக்கு பல சீடர்கள் இருந்தாலும், அவர்களில் கார்த்தவீரியன், பரசுராமன், யது, அலார்க்கா, ஆயு மற்றும் பிரஹலாதன் ஆகியோர் மிகவும் முக்கியமானவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் புராண காலத்தவர்கள். பிற்காலங்களில், அதாவது கலியுகத்தில் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர், ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி, ஸ்ரீ மாணிக் பிரபு, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மற்றும் ஷீரடி சாய்பாபா போன்ற அவதாரங்களாக தோன்றி தத்த சம்பிரதாயத்தை நிலைநிறுத்தினார்.

தத்த சம்பிரதாயத்தின் கோட்பாடுகள் தத்த பிரபோத், தத்த மஹாத்மியம் மற்றும் ஸ்ரீ குரு சரித்திரம் ஆகியவற்றில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றின் சாராம்சமாவது:

1. ஒவ்வொரு மனிதனும் முதலில் தன்னை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அதாவது தன்னுடைய உண்மை, கடவுளை அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

2. அனைத்து உயிரினங்களும் பிரம்மத்தின் சாராம்சம்; பிரம்மம் எல்லாவற்றிலும் உண்மைத்தன்மையாக வியாபித்திருக்கிறது; அதுவே அனைத்தும் தோன்றி, நிலைத்து மறைவதன் உற்பத்தி ஸ்தானம். இம்மூன்று பண்புகளில் இருக்கும் ஒற்றுமை மற்றும் பந்தத்தை அறிந்து கொள்வதன் மூலம் ஒவ்வொரு மனிதனும், கடவுளுக்கும்-மனிதனுக்கும், இந்த படைப்புக்கும் இடையே உள்ள உறவுகள் பற்றி தெரிந்துகொள்ளலாம்.

3. ஒருவர் உண்மையை பகுத்துணரும், அப்படிப்பட்ட உண்மை நிலையை அடைய வேண்டுமென்றால், அவர் துறவறம் மற்றும் யோகம் வாயிலாக தன்னுடைய அகங்காரத்தை நிர்மூலமாக்க வேண்டும். ஒருவரின் அஹங்காரம் அழிந்துவிட்டால் அவர் கடவுள் ஆகிவிடுவார். அவர் உண்மைத் தன்மையுடன் ஒன்றர கலந்த நிலையில் இருப்பதை அறிந்து கொள்வார்.

4. ஒருவர் அப்படிப்பட்ட உன்னதமான நிலையை அடைய வேண்டுமானால் அதற்கு குருவின் கடாக்ஷம் அவசியமாகிறது. அவர் முழுவதுமாக குருவின் பாதங்களை சரணடைய வேண்டும். குருவின் கருணை "ஞானம் என்னும் கண்ணாடியை" நம் முன்னே தாங்கிக்கொண்டிருப்பதால், நம்மால் எளிதில் பிரம்மத்தை அறிந்துகொள்ள முடியும்.

தத்த சம்பிரதாயம் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் உருவத்தை பிரம்மத்தின் உருவமாக நினைத்து வழிபடவும், குருவின் வழிகாட்டுதல் எவ்வளவு முக்கியம் என்பதைப் பற்றியும் எடுத்துரைக்கிறது. குருவே கடவுள்; குருவின் அருள் இருந்தால் மட்டுமே ஒரு மனிதன் பிறப்பு-இறப்பு சுழற்சியில் இருந்து விடுபட்டு சம்சாரம் என்னும் பிடியில் இருந்து விடுபட முடியும். ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் (தன்னை அறிதல்) என்னும் இலக்கை அடைய யோகப் பயிற்சி மிகவும் அவசியம் ஆகிறது. தத்தாத்ரேய குரு ஒரு மகாயோகி - அவர் யோகிகளுக்கெல்லாம் உயர்ந்த குரு. தத்த சம்பிரதாயம் தன் சீடர்களுக்கு கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள போதனைகளை அளிக்கிறது:

1. நாம ஸ்மரணம் மற்றும் தியானம்;
2. எண்ணம், வார்த்தை மற்றும் செயலின் தூய்மை;
3. அனைத்து உயிரினங்களிடத்தும் கருணை மற்றும் அன்பு;
4. குருவின் பாதங்களில் சுயநலமில்லாமல் சரணடைவது;

தெய்வீகத்தை அடைந்து அதனுடன் கலப்பதும்தான் ஒரு மனிதனின் முக்கியமான குறிக்கோளாக இருக்கவேண்டும். குரு தத்தாத்ரேயர் அஷ்டாங்க யோகத்தை கற்பித்தார். அதாவது யோகத்தின் எட்டு வகையான பாதைகள்-

1. யமம் - தார்மீக ஒழுக்கம்
2. நியமம் -ஆன்மிக ஒழுக்கம்
3. ஆசனம் - உட்காரும் நிலை (யோகாசனம்)
4. பிராணாயாமம் - மூச்சை கட்டுப்படுத்துதல்
5. பிரத்தியாகாரம் - புலன்களை கட்டுப்படுத்துவது
6. தாரணம் - ஒருமுகப்படுத்துதல்
7. தியானம் - மன ஓட்டங்களை கட்டுப்படுத்துதல்
8. சமாதி- பிரம்மத்துடன் ஐக்கியம் ஆவது.

அஷ்டாங்க யோகத்தை பயிற்சி செய்தால் மனதை கட்டுப்படுத்துவதில் தேர்ச்சி பெறமுடியும். தூய்மையான அமைதியான மனது எண்ண அதிர்வலைகளின் தொந்தரவுகளில் இருந்து விடுதலை பெற்ற ஒன்றாக ஆகி, எப்போதும் அமைதி மற்றும் சாந்தமான நிலையிலேயே நிலைத்திருக்கும். அப்படிப்பட்ட அமைதியான நிலையில் உள்ளுணர்வுகளை தன்னை நோக்கி செலுத்தும் போது, நான் என்பது தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும். அதுதான் கைவல்யம் என்று அழைக்கப்படும் தன்னை அறிந்த நிலை. பிரம்மத்தை உணர்ந்த ஒருவனே பிரம்மத்துடன் ஐக்கியம் ஆகிறான்.

மனிதனின் மனதுக்கு அலைபாயும் (சித்த விருத்தி) குணம் உண்டு. யோகமுறைகள் சித்த விருத்திக்கான நிவாரணம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதாவது மன ஓட்டங்கள் மற்றும் அலைபாயும் மன எண்ணங்களை கட்டுப்படுத்தும். சித்த விருத்தி மனிதனின் உள்ளுணர்வுகளில் ஐந்து நிலைகளில் இருப்பதாக கூறப்படுகிறது. அவையாவன, பிரமாண, விபர்யாச, விகல்ப, நித்ர மற்றும் ஸ்மிருதி ஆகியன ஆகும். **பிரமாண** என்கிற நிலையில் பொருட்களை எப்படி இருக்கிறதோ அதே நிலையில் பார்க்கும் மனோநிலை; **விபர்யாச** என்பது நாம் கயிற்றை பாம்பு என்பதாக பார்க்கும் மனோநிலை; **விகல்ப** என்பது இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக பார்க்கும் மனோநிலை, அதாவது பாலைவனத்தில் இருக்கும் கானல் நீர் போல; **நித்ர** என்பது ஆழ்ந்த தூக்க மனோநிலை; **ஸ்மிருதி** என்பது நம் கடந்த கால நிகழ்வுகளை பற்றிய நியாபகங்கள்; ஒரு மனிதனின் மனது இந்த ஐந்து நிலைகளையும் கடந்த ஒன்றாக ஆகும்போது அது யோகம் என்று அழைக்கப்படும்.

யோகத்தை ஒழுங்கான முறையில் பயிற்சி செய்ய வேண்டும் என்றால் அதற்கு வைராக்கியம், அதாவது புற உலகத்தின் மீது பற்றின்மை ஏற்பட வேண்டும். சம்சாரத்தில் (குடும்ப வாழ்க்கை) சுழலும் ஒரு சாதாரண மனிதனால் யோகத்தை முழுமையாக பயிற்சி செய்ய முடியாது. அதனால்தான் இந்த சம்பிரதாயம் துறவறத்தை பரிந்துரைக்கிறது. இந்த துறவறம் என்பது புற அளவில் மட்டுமல்லாது மனதளவிலும் உண்டாக வேண்டும். அதாவது வெளிப்புற நடவடிக்கைகள் மட்டுமல்லாது எண்ணங்களிலும் துறவு நிலை ஏற்பட வேண்டும். நம் மனதில் உள்ள அகங்காரம் முழுவதுமாக அழிக்கப்பட வேண்டும்.

சந்நியாசம் அனைவருக்கும் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது என்றாலும் அது வாழ்க்கையின் நான்காவது நிலையாகத்தான் இருக்கவேண்டும். வாழ்க்கையின் மற்ற நிலைகளான பிரம்மச்சரியம், கிருஹஸ்தாச்ரமம், மற்றும் வானப்ரஸ்தம் ஆகிய நிலைகளை கடந்த பின்னர் சந்நியாச நிலை. தொடக்கத்திலிருந்தே சந்நியாச நிலையில் இருப்பவர்கள் கண்டிப்பாக ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தை உணர்வர். இந்த நிலைக்கு மிகுந்த சுயக்கட்டுப்பாடு, அதீத மன உறுதி மற்றும் பற்றின்மை ஆகியவை தேவை என்கிற போதிலும், இந்த வழிதான் கடவுளை விரைவாக அடைவதற்கான சுலபமான வழி.

தத்த அவதாரங்கள்

1. ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர்
2. ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி
3. அக்கல்கோட் மஹராஜ் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்
4. ஸ்ரீ மாணிக் பிரபு
5. ஷீரடி ஸ்ரீ சாய்நாதர்

ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் இந்த தெய்வீக அவதாரங்கள் வாயிலாக தன் ஆன்மிக சக்தி மற்றும் தெய்வீக பேரொளியால் இந்த பூமியை புனிதமாக்கி மக்களை நல்வழிப்படுத்தினார். அடுத்து வரும் அத்தியாயங்களில் முதல் இரண்டு அவதாரங்களை பற்றி சுருக்கமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவது அவதாரமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பற்றி வரும் அத்தியாயங்களில் விரிவாக பார்ப்போம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 6

ஸ்ரீ ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர்
(ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் முதல் கலியுக அவதாரம்)

(கி.பி.1320-1350)

ஸ்ரீ குரு சரித்திரத்தில் அத்தியாயம் 5, 8 மற்றும் 9 ஆகியவற்றில் ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபரின் சரித்திரம் முழுமையாக சம்பூர்ண ஸ்ரீ ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லப சரிதாம்ருதத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீ ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர் பிதாபுரம் (ஆந்திர மாநிலம் காக்கிநாடா அருகில் இருக்கிறது) என்னும் ஊரில் ஒரு பிராமண குடும்பத்தில் பிறந்தார். ஸ்ரீபாதரின் தந்தை பெயர் அப்பல ராஜசர்மா , தாய் பெயர் சுமதி. சுமதி ஒரு பதிவிரதை, தன் கணவருக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டு குடும்பத்தை நல்ல முறையில் நடத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு அமாவாசை தினத்தன்று அவர்களுடைய வீட்டில் பித்ருக்களுக்கு ஸ்ரார்த்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. பிராமணர்கள் சடங்குகளை செய்து கொண்டிருக்கும்போது ஒரு சந்நியாசி வந்து பிக்ஷை கேட்டார். சாப்பாடு அப்போது தயாராகி இருந்தாலும் பிராமணர்கள் உணவருந்தாமல் இருந்தனர். பிராமணர்கள் உணவருந்தாமல் பிக்ஷை அளிப்பதற்கு சுமதிக்கு குழப்பமாக இருந்தது. ஸ்ரார்த்த தினங்களில் பிரதான பிராமணர்கள் உணவருந்தாமல் யாராவது சாப்பிட்டு விட்டால் ஸ்ரார்த்த பலன் கிடைக்காமல் போய்விடும். இந்த குழப்பத்துடன் அவள் சந்நியாசியின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவர் சாதாரண மனிதன் போல் அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. கடவுள்தான் இத்தோற்றத்தில் தன்னைச் சோதிக்க வந்திருப்பாரோ என்று எண்ணியவாறே எது சரி எது தவறு என்பதையெல்லாம் யோசிக்காமல் அவருக்கு உணவளித்துவிட்டாள். ஆஹா! வந்திருப்பது குரு தத்தாத்ரேயர் ஆயிற்றே! ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, **“அம்மா! நான் மிகவும் திருப்தியாக இருக்கிறேன். உங்களுக்கு வேண்டும் வரங்களை கேளுங்கள்”** என்றார்.

சுமதிக்கு அளவுகடந்த மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டு, **"ஸ்வாமி, நீங்கள் என்னை அம்மா என்று அழைத்தது உண்மையாகட்டும்"** என்று கேட்டுக்கொண்டாள். உடனே அதற்கு ஸ்ரீ தத்தர், **"ததாஸ்து!"** என்றார். இதைக் கூறியவுடன் அவர் மறைந்துவிட்டார். சில காலங்களுக்குப் பின்னர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரமான ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர் அவளுக்கு மகனாகப் பிறந்தார். உண்மையில், அது ஒரு சாதாரண பிறப்பு அல்ல. அந்த வீட்டில் கடவுளே குழந்தையாக ஸ்ரீபாதர் என்கிற பெயரில் அவதரித்தார்.

ஸ்ரீபாதருக்கு ஏழு வயதாகும் போது பூணூல் அணிவிக்கப்பட்டது. அவருக்கு பதினாறு வயதிருக்கும் போது அனைத்து வேத சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்து ஞான ஒளியாக மின்னிக் கொண்டிருந்தார்.

அவருக்கு திருமண வயது வந்துவிட்டது என்று அவரிடம் கூறிய போது, **"துறவறம்தான் என் மனைவி, அனைத்து பெண்களும் என் தாயைப் போன்றவர்கள். சாதுக்கள் அனைவரையும் வழிநடத்த வேண்டியதுதான் இந்த உலகத்தில் என் பிறப்பு ஏற்பட்டதற்கான காரணம்"** என்றார். இவ்வாறு கூறிவிட்டு தன் பெற்றோர்களிடம் துறவறம் மேற்கொள்வதற்காக விடைபெற்றுக்கொண்டு வீட்டை விட்டு செல்ல அனுமதி கேட்டார். இதற்கு சம்மதம் தெரிவிக்க பெற்றோர்களுக்கு மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. இப்படிப்பட்ட உன்னதமான மகனை விட்டுப் பிரிய மனம் வருமா என்ன? அவர்களுடைய மற்ற இரு மகன்களில் ஒருவர் செவிடு-ஊமை மற்றொருவர் குருடாக இருந்தமையால் அது மிகவும் பரிதாபகரமான சூழ்நிலையாக இருந்தது. ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர் இவர்களை விட்டுச் சென்றால், வயதான காலத்தில் பெற்றோர்களை யார் கவனித்துக் கொள்வார்கள்? குடும்பத்தின் நிலைமை என்னவாகும்?

ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர் அவர்களுடைய கவலையை புரிந்து கொண்டார். அவர் தன் சகோதரர்களை தனதருகில் அழைத்து, தெய்வீக அன்பு பொங்கும் பார்வையால் உற்று நோக்கினார். என்ன ஒரு ஆச்சரியம்! அவர்களுடைய உடல் மற்றும் மன நோய்கள் மறைந்து போயின. அவர்களின் உடல்நிலை சரியாகி வேத ஞானம் பெற்றனர். அனைவருக்கும் மிகுந்த சந்தோஷமாக இருந்தது. அவர்கள் இருவருக்கும் சந்தோஷமான மற்றும் ஆரோக்கியமான நல்வாழ்க்கை அமையும் என்று ஸ்ரீபாதர் ஆசீர்வதித்தார். அவர்களை பெற்றோர்களுக்கு பக்தி சிரத்தையுடன் சேவை புரியுமாறு கட்டளையிட்டுவிட்டு, இந்த பிறவியிலேயே மோக்ஷம் அளிப்பதாக உறுதி அளித்தார்.

பின்னர் ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லப குரு தன்னுடைய பணிகளை நோக்கிப் பயணம் செய்யத் துவங்கினார். தன் பெற்றோர்களிடம் விடைபெற்றுக்

கொண்டு சென்றார். அவர் தன் தாயைப் பார்த்து, "**அம்மா, நீங்கள் வருந்தக்கூடாது. நான் செய்து முடிக்க வேண்டிய கடமைகள் இருக்கிறது. அறியாமையில் மூழ்கியிருக்கும் இந்த உலகத்தை நான் மீட்க வேண்டும். மனிதநேயத்தை காப்பாற்றவே நான் உங்களுக்கு மகனாக பிறந்தேன்; நான் அனைவருக்கும் கடவுள் நம்பிக்கையை புகுத்தி, தெய்வீக மகிமையை உணர்த்த வேண்டும்**" என்றார். அவர் தன் பந்துக்கள் அனைவரையும் தன் அன்பான அறிவுரையால் சமாதானம் செய்துவிட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதில் அவர்கள் பார்வையை விட்டு மறைந்தார். அவர் தனது யோக சக்தியை உபயோகப்படுத்தி,மனதின் வேகத்தை ஒத்த வேகத்தில் காசியை சென்றடைந்து அங்கு மறைந்த நிலையில் தங்கியிருந்தார். பின்னர் பத்ரிக்கு சென்று அங்குள்ள தெய்வத்தை தரிசனம் செய்த பின்னர் தெற்கு நோக்கி பயணம் செய்தார். பின்னர் கோகர்ணம்-மஹாபலேஸ்வரர் (கர்நாடகா) வந்து, அங்கேயே மூன்று வருடங்களுக்கு தங்கிவிட்டு கடைசியாக குருவபுரத்தை சென்றடைந்தார்.

குருவபுரத்தில் ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர் தவங்கள் மேற்கொண்டார். ஒருநாள், அம்பிகா என்கிற பெயருடைய விதவைப் பெண் வறுமை மற்றும் வாழ்க்கை மேல் வெறுப்பு ஏற்பட்டு, தன் வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்ள ஆற்றங்கரைக்கு வந்தாள். தற்செயலாக ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபரும் ஆற்றங்கரைக்கு வந்திருந்தார். ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபரின் தெய்வீக ஒளி ததும்பும் முகத்தைக் கண்ட அப்பெண்ணின் இதயம் பேரானந்தம் அடைந்தது. அவள் உடனே அவருடைய பாதத்தைத் தொட்டு வணங்கினாள். அவள் அவரிடம் கெஞ்சும் தொனியில், "**ஸ்வாமி, அடுத்த பிறவியிலாவது எனக்கு உங்களைப் போன்ற ஒரு மகன் வேண்டும்**" என்று கேட்டுக்கொண்டாள். ஸ்ரீகுரு அவளை ஆசீர்வதித்துவிட்டு, "**தினமும் விடியற்காலையில் சங்கரரை வணங்கினால் உன் ஆசை நிறைவேறும். சனிப்பிரதோஷ வழிபாடு செய்யவும்**" என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார். அவரே உருவாக்கிய இந்த சூழ்நிலையால், தனக்கு அடுத்த பிறவியில் வரப்போகும் தாயை ஆசீர்வாதம் செய்து, தான் மீண்டும் அவதரிக்கப் போகும் தன் சங்கல்பத்தை இதன் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்.

ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர் கி.பி. 1350 ஆம் ஆண்டு கிருஷ்ணா நதியில் இறங்கி மறைந்து போனார். அவருடைய ஸ்தூல உடல் மறைந்து போனாலும் அவருடைய கருணையை அவர் பக்தர்களால் இன்றும் உணர முடிகிறது. அவருடைய சைதன்யம் எப்போதும் வெளிப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது.

ஜய ஜய ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 7

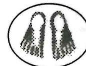
ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி (ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் இரண்டாவது கலியுக அவதாரம்)

(கி.பி. 1378-1459)

ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி கரஞ்சா(மகாராஷ்டிரா) என்னும் ஊரில் பிறந்தார். அவருக்கு அவருடைய பெற்றோர்கள் நரஹரி என பெயரிட்டனர். பொதுவாக குழந்தைகள் பிறந்தவுடன் அழும், ஆனால் அவர் பிறந்த போது அழுவதற்கு பதில் **"ஓம்"** என்று உச்சரித்தார். இது அனைவருக்கும் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை அளித்தது. அக்கம்பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் அனைவரும் இந்த அதிசயக் குழந்தையை பார்க்க வந்தனர். நரஹரியின் பெற்றோர்களான மாதவ் மற்றும் அம்பாபவானிக்கு தங்கள் குழந்தையை பார்க்க பலர் வருவது மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தாலும், அவர் **'ஓம்'** என்கிற வார்த்தையைத் தவிர வேறு எதுவும் பேசாமல் இருப்பது துயரத்தை ஏற்படுத்தியது. அவருடைய அன்னை மிகுந்த துயரத்துடன் அழுதுகொண்டே, **"நம்மால் நம் குழந்தையின் மழலை பேச்சை கேட்கவே முடியாதா"** என்று ஏங்கினாள். எனினும் அவர் ஓம்,ஓம்... என்று கூறிக்கொண்டே இருப்பதால் ஒருநாள் கண்டிப்பாக பேசுவார் என்கிற நம்பிக்கையை மட்டும் அவர்கள் இழக்கவில்லை.

பின்னர் அவர் சங்கேத பாஷையில் பேசத் துவங்கினார். பூணூல் அணிவிக்கப்பட்ட பின் நன்றாக பேசுவார் என எண்ணினர். ஆனாலும் அவர்கள் கவலைபட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தனர். ஒருநாள் அவர்களை சமாதானப் படுத்தும் விதமாக நரஹரி ஒரு இரும்புப் பாத்திரத்தை தொட்டவுடன் அதை தங்கமாக மாற்றிக் காட்டினார். நரஹரிக்கு ஏழு வயதாக இருக்கும் போது அவருக்கு பூணூல் அணிவிக்கப்பட்டது. அப்போது ஒரு மிகப்பெரிய அற்புதம் நிகழ்ந்தது. ஊமையாக இருந்த நரஹரி அனைத்து வேத விற்பன்னர்கள் முன்னிலையில் வேதம் ஓதினார். பெற்றோர்களின் சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அவர்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தனர்.

அந்த சந்தோஷம் தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கவில்லை. முறைப்படி பூணூல் அணிவிக்கப்பட்டபின் மகன் தாயிடம் பிக்ஷை கேட்கவேண்டும். அப்படி நரஹரியின் தாய் அவரை பிக்ஷை கேட்குமாறு கூறியவுடன், அதை

உண்மையாக்கும் வண்ணம் தான் சந்நியாசம் ஏற்றுக்கொண்டு வீட்டை துறந்து செல்ல அனுமதி கேட்டார். இதைக் கேட்டவுடன் தாய்ப்பாசத்தினால் அவள் அழுது புலம்பினாள். இந்த யோசனையை கைவிடுமாறு கெஞ்சினாள். நரஹரி அவளை தேற்றிவிட்டு தன் கரத்தை அவள் தலைமீது வைத்து, அவர் ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபராக இருந்த போது அவளுக்கு அளித்த வரங்கள் பற்றி நினைவூட்டினார். ஆனாலும் அவள் தன் மகனிடம் இன்னும் சில காலங்களுக்காவது தனக்கு மகனாக இருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். ஸ்ரீ குரு தனக்கு இரண்டு சகோதரர்கள் பிறக்கும் வரை அவளுடன் இருப்பதாக உறுதியளித்தார். பின்னர் ஒரு நன்னாளில், நரஹரி தன் பணியை நிறைவேற்றுவதற்காக வீட்டைத் துறந்து கிளம்பினார். அவருடைய அவதார நோக்கம் மத மற்றும் ஆன்மிக நம்பிக்கையுள்ள மக்களை உயர்த்துவதற்கும் தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்கும் எடுக்கப்பட்டது.

நரஹரி முதலில் பனாரஸுக்குச் (காசி) சென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரஸ்வதியைச் சந்தித்துவிட்டு, அங்கு தங்கினார். அங்குள்ள கங்கை நதியில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு காசி விஸ்வநாதரை மூன்று முறை தரிசனம் செய்வார். ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரஸ்வதியை தனக்கு சந்நியாசத்தை துவங்கி வைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரஸ்வதி நரஹரியின் ஈடுபாடு, கட்டுப்பாடு மற்றும் பக்தியைக் கண்டு ஆனந்தப்பட்டு சந்நியாசம் அளிக்க சம்மதம் தெரிவித்து அவருக்கு ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி என்று நாமகரணம் செய்து வைத்தார். அனைவரின் நன்மைக்காகவும், ஞானத்திற்காகவும் அவர் காசியை சுற்றி பல்வேறு இடங்களில் ஞான யக்ஞங்கள் அதாவது பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்தினார். அவரால் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் ஆன்மிகப் பாதையில் வழி நடத்தப்பட்டார்கள். காசியில் இருந்து அவர் தன் சீடர்களுடன் பத்ரிகாரண்ய காட்டுக்குச் சென்றார். பின்னர் ஒவ்வொரு இடமாக பிரயாணம் செய்து கொல்கத்தாவுக்கு அருகில் உள்ள கங்கா சாகர் என்ற இடத்தை அடைந்தார். அவர் நதியோரம் நடந்து பயணம் செய்து அலகாபாத் வந்தடைந்தார். இவ்வாறு இருபத்தோரு வருடங்கள் ஓடின. ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதிக்கு தன் பெற்றோர்கள் மற்றும் சகோதரர்களை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் எழும்பியது. அதனால் அவர் தான் பிறந்த இடமான கரஞ்சாவுக்கு வந்தார். ஒரு நாள் காலையில் திடீரென அவர் வீட்டில் தோன்றியது அனைவருக்கும் தாங்க முடியாத சந்தோஷத்தை அளித்தது.

ஸ்ரீ குரு சரித்திரம் என்னும் நூலில் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி செய்த பல லீலைகள் விவரமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த லீலைகள் அவர் செய்த அற்புதங்களை பற்றி விளக்குவதற்கு மட்டுமல்லாது, மக்களுக்கு இதன் மூலம்

நம்பிக்கையை ஊட்டி அவர்களை ஆன்மிகத் தேடல் என்னும் பாதைக்கு இழுத்து வருவதற்காகத்தான் நடைபெற்றது.

அக்காலகட்டத்தில் முகமதியர்கள் கொடுங்கோல் ஆட்சி நடத்தி வந்தனர். ஹிந்து வேத தர்மம் அழியும் நிலையில் இருந்தது. ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி ஹிந்துக்களுக்கு ஆன்ம விழிப்புணர்வு மற்றும் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும் வகையில் பல சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார். ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியின் சீடர்களில் ஒருவரான சாயம்தேவன் முகமதிய அரசரிடம் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். இந்த அரசன் மிகவும் இரக்கமற்றவனாகவும் ஹிந்து மதத்தை சேர்ந்தவர்களுக்கு பல கொடுமைகள் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். ஒவ்வொரு வருடமும் ஒரு ஹிந்துவை கொல்ல வேண்டும் என்ற நடைமுறையை கொண்டிருந்தான். அன்று சாயம்தேவனுடைய முறை வந்ததால் முகமதிய அரசன் அவரை கூப்பிட்டு அனுப்பினான். சாயம்தேவன் கிளம்புவதற்கு முன்னால் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியை வணங்கிவிட்டு தன்னை காப்பாற்றுமாறு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி அவரை காப்பாற்றுவதாக உறுதி அளித்தார். சாயம்தேவர் மிகுந்த பயத்துடன் சென்று அரசர் முன் நின்றார். ஆனால் ஆச்சரியமாக அன்று அரசன் வேறு விதமான மனோநிலையில் இருந்தான். அவருக்கு மிகுந்த மரியாதை அளித்து பரிசுகள் கொடுத்து அரசன் கௌரவித்தான். இந்த முகமதிய அரசன் தன் முற்பிறவியில் ஒரு சலவைத் தொழிலாளியாக பிறந்து அரசனாக பிறப்பான் என்று ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபரிடம் வரம் பெற்றவன் (ரவிதாஸ்). இதைப் பற்றி விரிவாக ஸ்ரீ குரு சரித்திரம் மற்றும் ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லப சரிதாம்ருதம் ஆகியவற்றில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பின்னர் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி த்ரியம்பகேஸ்வர், நாசிக் மற்றும் பரலி வைஜ்யநாத் போன்ற இடங்களுக்குச் சென்றார். கடைசியாக சென்ற இடத்தில் ஒரு வருட காலம் தங்கி தபஸ் செய்தார். பின்னர் கிருஷ்ணா மற்றும் பஞ்சகங்கை நதிகளின் சங்கமமான ஔதும்பார் மற்றும் அமராபூர் ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்றார். அவர் அமராபூரில் பன்னிரண்டு வருடங்கள் தங்கியிருந்தார். அவர் மேற்கொண்ட தவங்களின் பலனால் அந்த இடம் மிகவும் புனிதம் வாய்ந்த இடமாக மாறி, அவருடைய பெயரால் நரசோபவாடி என்று அழைக்கப்படலாயிற்று. பின்னர் அவர் அமராபூரில் இருந்து கிளம்பி கானகாபூர் என்கிற இடத்திற்குச் சென்று 24 வருடங்கள் தங்கியிருந்தார். இந்த இடம் அவர் தவம் செய்வதற்கு ஏற்றவாறு இருந்ததால் அவருக்கு இது மிகவும் பிடித்தமான இடமாக இருந்தது. அவர் இங்கு நீண்ட நாட்கள் தங்கியிருந்

தமையால் அங்கு அவர் பல அற்புத நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்த்திக் காட்டினார். ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி தன் பக்தர்களின் உடல் மற்றும் மன நோய்களை நீக்கி அருள் புரிந்ததால், அவர் ஒரு மகாசித்த புருஷர் என்று அனைவரும் வழிபட்டனர். இந்துக்கள் மட்டுமல்லாது முகமதியர்களும் அவரை சத்குருவாக வணங்கினர்.

அதற்கு பின்னர் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி மீண்டும் த்ரியம்பகேஸ்வருக்கு கும்பமேளாவில் கலந்து கொள்வதற்காக சென்றார். பிறகு கானகாபூருக்கு மீண்டும் வந்து சேர்ந்தார். அவர் தன்னுடைய பிறவிப்பணி முடிவுக்கு வந்து கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து கொண்டார். கானகாபுரத்தில் வசிக்கும் மக்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, அவருடைய சீடர்களில் ஏழு பேரை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு பீம-அமரஜ நதிகள் சங்கமிக்கும் இடத்திற்குச் சென்றார். அங்கிருக்கும் புனிதம் வாய்ந்த அஸ்வத்த மரத்தின் (அரச மரம்) கீழ் சில நிமிடங்கள் நின்றார். அந்த நதியின் ஓட்டத்தை சுட்டிக் காட்டி, இது கங்கை மற்றும் யமுனையின் சங்கமம் என்று கூறினார். **“இந்த அரச மரத்தை வணங்கிவிட்டு தியானம் செய்தால் உங்கள் பிரார்த்தனைகள் அனைத்தும் நிறைவேறும். உங்கள் வாழ்க்கை ஆசீர்வதிக்கப்படும்”** என்று கூறிவிட்டு, தான் இந்த உலகத்தை விட்டு கிளம்பப்போகும் தன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தினார். ஸ்ரீ குருவின் முடிவைக் கேட்டவுடன் சீடர்களுக்கு தாங்கமுடியாத துயரம் ஏற்பட்டது.

வாழை இலையைக் கொண்டு படகு ஒன்று தயாரிக்கப்பட்டு அது மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. அது நீரோடையில் வைக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி அதில் அமர்ந்து கொண்டவுடன் அவருடைய சீடர்கள் அவருக்கு பூஜைகள் செய்தனர். ஆனால் அவர்களுடைய மனது மிகுந்த பாரமாக இருந்தது. ஸ்ரீ குரு அவர்களை தேற்றும் விதமாக தான் ஸ்ரீசைலம் மல்லிகார்ஜுனர் வசிக்கும் கதலி வனத்துக்குச் (வாழைத்தோட்டம்) செல்லப் போவதாகக் கூறினார். தான் அங்கு சென்றடைந்துவிட்டதன் அடையாளமாக பூக்கள் இந்த நீரோடையில் மிதந்து வரும் என்று கூறினார். ஆச்சரியமிக்க வண்ணம் அவர் கூறியவாறே பூக்கள் நீரோடையின் போக்குக்கு எதிர்திசையில் வந்து சேர்ந்தது. சீடர்கள் அதை பிரசாதமாக ஏற்றுக்கொண்டு, ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி எப்போதும் தங்களுடன் இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டனர்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம் என்பதால் அவர் சரஸ்வதி, விஷ்ணு, சிவன், கணபதி, நரசிம்மர் மற்றும் தத்தாத்ரேயர் ஆகியோரை பற்றி போதனைகள் செய்தார். சனாதன தர்மத்தைக் காக்க வேண்டிய பிராமணர்களை வழிநடத்தி தத்த சம்பிரதாயத்தை பற்றி பரப்புவதுதான்

அவருடைய அவதார நோக்கம். அதன் விளைவால், இந்த சம்பிரதாயம் மகாராஷ்டிரா முழுவதும் பரவியது. இந்துக்கள் மத்தியில் மதப் பற்று தாழ்ந்த நிலைக்குச் சென்று, இஸ்லாம் பரவத் தொடங்கிய நேரத்தில் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி மக்களுக்கு மறுமலர்ச்சி மற்றும் மன வலிமையை ஏற்படுத்தினார். அவர் தங்கியிருந்த இடங்களான நரசோபவாடி, ஔதும்பார் மற்றும் கானகாபூர் ஆகிய இடங்கள் புனித க்ஷேத்திரங்களாக மாறின. ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியின் அறிவுரை யாதெனில்:

"மிகவும் குறைவான கால மனித வாழ்க்கையில், மனிதன் தன் பக்தியின் மூலம் தெய்வீகத்தை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். உங்கள் வாழ்க்கை சத்குருவின் கிருபையால் பாதுகாப்பாக உள்ளது என்று உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய புத்தி மற்றும் விவேகத்தால் தூய்மையான சிந்தனைகளை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள். எவரையும் உடலாலோ, மனதாலோ அல்லது வார்த்தையாலோ துன்புறுத்தாதீர்கள். உங்கள் அனைவருடைய ஆழ்மனதில் வசிக்கும் கடவுளை உணர்ந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள்."

இதை நாமும் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தால் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அருள் கிடைப்பது திண்ணம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 8

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்

(கி.பி. *1149* - கி.பி.*1878* வரை)

நாம் இப்போது இந்த புத்தகத்தின் கதாநாயகனான ஸ்ரீ சமர்த்தர் பற்றி விரிவாக வரும் அத்தியாயங்களில் பார்ப்போம். கடலுக்கு அடியில் இருக்கும் பனிமலை எவ்வளவு பெரியதாக இருப்பினும் சிறிதளவு மட்டுமே வெளியே தென்படுவது போல, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சரித்திரம் சிறிதளவு மட்டுமே வெளியுலகத்திற்குத் தெரியவந்துள்ளது. அவருடைய சரித்திரத்தின் பெரும்பகுதி யாருக்குமே தெரியாது. ஆனால் தெரிந்த சிறிதளவு கூட பெரும் வியப்பை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஒன்றாகவும், மகா சரித்திரமாக, காலத்தைக் கடந்த ஒன்றாக விளங்குகிறது. அவருடைய லீலைகளை ஒரு புத்தகத்தினுள் அடக்குவது வானத்தை ஒரு கைக்குள் அடக்குவதற்கு முயற்சி செய்வது போல் ஆகும். ஆனால் நமக்கு தெரிந்த சிறிதளவே மிக அற்புதமாகவும், உணர்ச்சியூட்டும் வகையிலும், அனைவருக்கும் ஒளியூட்டும் வகையிலும் அமைந்திருக்கும். இவற்றைக் கேட்டாலே, நாம் புனித கங்கையில் நீராடிய பலனைப் பெறலாம். நான் முன்பு கூறியது போலவே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பெருமைகளை முழுமையாக உணர்ந்துகொள்ள எவராலும் முடியாது. ஏனென்றால் அவர் சில சமயம் பார்ப்பதற்கு வினோதமாகவும், விசித்திரமாகவும் சாதாரண மனிதன் போல தோற்றம் அளிக்க மாட்டார். அவர் சிவபெருமான் போல வழக்கத்திற்கு மாறான வகையில் நடந்து கொள்வார். பாம்பை ஆபரணமாக தரித்துக் கொண்டு, மண்டை ஓடுகளை மாலையாக அணிந்து கொண்டு, விபூதியை உடல் முழுவதும் பூசிக்கொண்டு, வினோதமான-அமங்கலமான தோற்றங்களுடன் சிவன் காட்சியளிக்கவில்லையா? ஆனால் அவரே அனைத்து நற்குணங்களும் நிறைந்தவர்; கருணைமிக்கவர்; சர்வ ஞானம் நிறைந்தவர். சிவ மஹிமா ஸ்தோத்திரத்தில், புஷ்பதந்தா கந்தர்வர் சிவனின் மகிமைகளை இவ்வாறு கூறுகிறார்:

அதீத: பம்தானம் தவ ச மஹிமா வாங்மனஸயோ:
அதத்வ்யாவ்றுத்த்யா யம் சகிதமபிதத்தே ஸ்ருதி |
ஸ கஸ்ய ஸ்தோதவ்ய: கதிவிதகுண: கஸ்ய விஷய:
பதே த்வர்வாசீனே பததி ன மன: கஸ்ய ன வச: ||

(சிவபெருமானே! உங்களுடைய மகிமைகளை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது. மனதால் கூட புரிந்து கொள்ள முடியாது. உங்களை யாரால் தான் வர்ணிக்க முடியும்? வேதங்களே பேச்சற்று நிற்கின்றன. விவரிக்க முடியாத ஒன்றை விவரிக்க முடியுமா? உங்கள் கருணையால், உருவமற்ற ஒன்று உருவம் எடுத்துள்ளீர்கள். உங்களுடைய புனிதம் வாய்ந்த இந்த உருவத்தை நாங்கள் தியானிக்கிறோம்).

இந்த ஸ்தோத்திரம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கும் பொருந்தும். இந்த புத்தகத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மகிமைகளின் சிறிதளவை மட்டுமே எடுத்துக் கூறினாலும், அந்த சிறு துளியே அமிர்தம் உண்ட பேரானந்தத்தை அனைவருக்கும் அளிக்கும்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 9

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மர்மமான முறையில் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் மூன்றாவது கலியுக அவதாரம். அவர் நான்காவது அவதாரமாக தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டாலும் (வருடங்களை கணக்கில் கொண்டால் ஸ்ரீ மாணிக் பிரபு மூன்றாவது அவதாரம்) ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியே மீண்டும் அவதரித்திருப்பதாக கூறப்படுகிறது. ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி கானகாபூரை விட்டுக் கிளம்பி ஸ்ரீசைலத்தில் உள்ள கதலி வனத்துக்கு சென்றதாக நாம் முந்தைய அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம். சில வருடங்களுக்குப் பிறகு அவர் இமயமலையில் உள்ள பத்ரிக்கு சென்றார். அங்கு

அவர் சமாதி நிலையில் இருந்தார். அவர் 300 வருடங்களுக்கு சமாதி நிலையில் இருந்ததாக அவருடைய பக்தர்கள் கூறுகின்றனர்.

ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியின் உடலை சுற்றி ஒரு பெரிய புற்று உருவானது. பின்னர் அவருக்கு என்னவானது என்பது யாருக்கும் தெரியாது. பல வருடங்களுக்குப் பிறகு ஒரு விறகு வெட்டியின் கோடாரி தற்செயலாக அந்த புற்றின் மீது விழுந்துவிட்டது. அந்த கோடரியின் மீது இரத்தக்கறை இருப்பதை கண்ட விறகு வெட்டி அதிர்ச்சி அடைந்தான். என்ன ஒரு அதிசயம்! அந்த புற்றினுள் ஒரு யோகி தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த யோகி சமாதி நிலையில் இருந்து எழுந்து, தன் கண்களை மெதுவாகத் திறந்து பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்த விறகு வெட்டியைப் பார்த்தார். அந்த யோகி அன்போடு மெதுவாக அவனிடம் பேசத் துவங்கினார். **“குழந்தாய்! நடந்தவைகளை எண்ணி நீ வருத்தப்படாதே! நான் இந்த உலகத்தில் மீண்டும் தோன்றி என் பணிகளை துவக்க வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது. இதுதான் கடவுளின் விருப்பம்”** என்றார். (ஒரு சிலர் இந்த நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் ஸ்ரீசைலத்தில் உள்ள கதலிவனத்தில்தான் நடைபெற்றது என்றும், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் புற்றிலிருந்து வெளியே வந்த பின்னர் மற்ற இடங்களுக்கு பயணித்தார் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் இதில் எது சரி என்பதை நாம் யோசிப்பது அல்லது விவாதிப்பது தேவையற்றது.)

புற்றில் இருந்து வெளியே வந்தது ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி அல்ல, அது இன்னொரு அவதாரமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்! கோடாரி விழுந்ததால் ஏற்பட்ட காயத்தின் தழும்பு அவர் தொடையில் இருப்பதை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பல பக்தர்கள் கவனித்துள்ளனர். இமயமலையில் உள்ள பல குகைகளில் இன்றும் பல யோகிகள் தவம் செய்து கொண்டிருப்பதாக பல நூல்கள் வாயிலாக நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இன்றும் பல யோகிகள் தங்கள் சிஷ்ய கூட்டங்களுடன் வயதுகளைக் கடந்து சமாதி நிலையில் அங்கு இருக்கின்றனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் எறும்புப் புற்றில் இருந்து வெளியே வந்தவுடன் தன் சுற்றுப்பயணத்தை கி.பி.1758 இல் இமயமலையில் உள்ள பல்வேறு பகுதிகளில் துவங்கினார். பின்னர் மற்ற இடங்களுக்குச் சென்றார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் வரலாற்றை எழுதிய பலருக்கும் அவரின் இளமைக் காலங்கள் பற்றித் தெரியாது. ஆனால் அவருடைய முக்கியமான சீடர்களில் ஒருவரான ஸ்வாமி சுத மஹராஜ் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கிருஷ்ணரைப் போல எட்டு வயது சிறுவனாக செலிகெடா (உத்திர பிரதேசம்) என்னும் இடத்தில் முதலில் தோன்றினார் என்கிறார். இது நடைபெற்ற வருடம் கி.பி.

1149 என்று கணித்துள்ளனர். செலிகெடாவில் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் வெளிப்பாடு பின்வருமாறு நிகழ்ந்தது என்று கூறப்படுகிறது: **"ஹஸ்தினாபுரம் (பஞ்சாப்) என்னும் ஊருக்கு அருகில் செலிகெடா என்கிற கிராமம் இருக்கிறது. அங்கு விஜய் சிங் என்கிற குழந்தையுடன் கோலி விளையாட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பூமியை பிளந்துகொண்டு எட்டு வயது சிறுவனாக தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டார்"**. இந்த நிகழ்ச்சி சித்திரை மாதம் சுத்த துவிதியை அன்று நடைபெற்றதால் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இந்த நாளை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் **"பிரக்ரித்தி தினம்"** (வெளிப்பாடு தினம்) ஆக கொண்டாடப்படுகிறது. பல காலங்களுக்கு முன்னர் நடைபெற்ற இந்த நிகழ்ச்சியை எப்படி நம்புவது என்கிற சந்தேகம் எழுந்தபோது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரே இதை உண்மை என்று நிரூபித்தார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், சுத மஹாராஜை அழைத்து தன்னருகில் அமருமாறு கூறினார். **"இனி உன் குடும்ப பொறுப்புகளை விட்டு விட்டு என்னுடைய புகழை பரப்ப வேண்டியதுதான் உன் பணி"** என்று கூறியவுடன் ஸ்வாமி சுத மஹராஜுக்கு கண்ணீர் பொங்கி வழிந்தது. உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரிடம், **"என்ன அழுகிறாயா? பார் எனக்கு எவ்வளவு பெரிய வயிறு இருக்கிறது. உன் கையை இங்கு வை"** என்று கூறியவுடன் அவருக்கு தன் பூர்வ ஜென்மங்கள் அனைத்தும் நினைவுக்கு வந்தன. விஜய் சிங் வேறுயாருமல்ல ஸ்வாமி சுத மஹராஜ்தான் என்கிற உண்மை அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளே அவருக்கு உணர்த்தினார்.

அஹமது நகரைச் சேர்ந்த நானா ரேக்கி என்கிற ஜோதிடர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் ஜாதகத்தை அவருடைய கைரேகையை பார்த்துக் கணித்துள்ளார். அதை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளே சரியான கணிப்பு என்று அங்கீகரித்துளார். சுத மஹாராஜ் நானா ரேக்கியை அக்கல்கோட்டுக்கு அழைத்து வந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் ஜாதகத்தைக் கணிக்குமாறு அவரிடம் கூறினார். நானா ஜாதகத்தை சில நாட்களில் கணித்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சமர்ப்பணம் செய்தார். அச்சமயத்தில் அங்கு பஜனை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அந்த ஜாதகத்தை வாங்கி பூக்கூடையில் தூக்கி எறிந்தார். பஜனை முடிந்தவுடன் ஒரு பக்தரிடம் ஜாதகத்தைக் கொண்டு வரும்படி கூறினார். அப்போது அதன் மீது சந்தனம் குங்குமம் வைக்கப்பட்டு அட்சதைகள், துளசி, பூக்கள் தோன்றியிருந்தன. அதை வாங்கிப் பார்த்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து நானாவின் வலது கையின் மீது தன் கரத்தால் ஓங்கி அடித்தார். அதில் விஷ்ணு பாதம் மற்றும் ஆத்ம லிங்கத்தின் குறிகள் தோன்றின. அவை நானாவின் கடைசி காலம் வரை மறையாமல் அப்படியே இருந்தன.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் ஜாதகம் கணிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவர் பிறந்த இடமோ, பெற்றோர்கள் பற்றிய விவரங்களோ, அவருடைய உண்மையான பெயரோ யாருக்கும் தெரியாது. எவரால்தான் பிறப்பற்ற ஒருவரின் பிறப்பை கண்டுபிடிக்க முடியும்? பின்னாட்களில் கூட அவர் தன் உண்மையான பெயர், வயது, பெற்றோர்கள் பற்றி விவரமாகக் கூறியதில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் வயதைக் கூட யாராலும் சரியாக கூற முடியவில்லை. அவருக்கு 300 வயதுக்கு மேல் இருக்கலாம் என்று ஊகிக்கின்றனர். அதனால் அவர் புராண புருஷர் என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஒரு அவதூதர் (அவதூதர்-ஆன்மிகத்தில் மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர். அவர்கள் அனைத்து படைப்புகள் மீதும் எந்தவித பேதமும் இன்றி அன்பைப் பொழிவர். அவர்களுடைய சிறு தொடுதல் கூட பல மாற்றங்களை உருவாக்கும். பகவத்கீதையில் கூட அவர்களைப் பற்றி உயர்வாக கூறப்பட்டுள்ளது), மகாயோகி, ஞானி, அனைத்து சக்திகளையும் தன்னுள் கொண்டவர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம் என்பதால் அனைத்துவிதமான தெய்வீக குணங்களையும் தன்னுள் கொண்டிருந்தார்.

ஒருமுறை வெளிநாட்டவர் (பார்சி) ஒருவர் வேலை நிமித்தமாக கொல்கத்தாவிலிருந்து மும்பைக்கு வந்திருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழைக் கேள்விப்பட்டு அவரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட்டிற்கு வந்திருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை சந்தித்து பல விஷயங்களைக் கேட்டு தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலில் வந்திருந்தார். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பார்த்தவுடன் அவர் பேச்சற்று அவர் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். யார்தான் அந்த தேஜஸ்வியின் முகத்திலிருந்து தங்கள் பார்வையை அகற்ற முடியும்! சில நிமிடங்களுக்குப் பின்னர் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"நீங்கள் எங்கிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள்?"** என்று கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரிடம், **"நான் முதலில் கதலிவனத்திருந்து என் பயணத்தை துவங்கினேன். நான் பின்னர் பல இடங்கள் சுற்றித் திரிந்த போது கொல்கத்தா போன்ற இடங்களுக்குச் சென்றேன். அங்கிருந்த காளியை தரிசனம் செய்தேன். பின்னர் கங்கைக் கரையோரம் உள்ள ஹரித்வார், கேதார், கங்கோத்ரி, பத்ரி, துவாரகா, அயோத்யா போன்ற இடங்களில் சஞ்சாரம் செய்துவிட்டு கோதாவரி நதிக்கரையை வந்தடைந்தேன். சில நாட்கள் மங்கள்வேடாவிலும் சில நாட்கள் ஹைதராபாத்திலும் தங்கியிருந்தேன். பின்னர் பண்டரிபுரம், பேகம்பூர் மற்றும் மோஹோல் ஆகிய இடங்களுக்கு சென்றேன். இந்த இடங்களிலெல்லாம் சில**

வருடங்கள் வாசம் செய்தபின்னர் அக்கல்கோட் வந்தடைந்தேன். இங்கு வந்தடைந்த பின்னர் நான் எங்கும் செல்லவில்லை" என்று கூறினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் தெய்வீக தோற்றத்தைப் பற்றி யார்தான் விவரிக்க முடியும்? அனைத்து வார்த்தைகளும் செயலற்று போகும், மனிதனின் எல்லாவித முயற்சிகளும் தோல்வி அடைந்துவிடும். மிகவும் முயற்சி செய்தால் அவருடைய 'வெளிப்புற தோற்றத்தை மட்டுமே விவரிக்க இயலும் அல்லது மேலோட்டமாக மட்டுமே கூறலாம். அவருக்குள் பொதிந்திருக்கும் மகிமைகளை நம் சாதாரண கண்கள் எப்போதாவது உணரும். மனித கண்களுக்கு அவை திகைப்பூட்டும் விதமாகவே அமைந்திருக்கும். அவருடைய அசாதரணமான குணங்கள், வினோதமான வழிமுறைகள் மற்றும் விசித்திரமான பழக்கங்கள், அவருடைய பேச்சு, செயல் ஆகியவை அவர் ஒரு பித்தனோ என்பது போலத் தோன்ற வைக்கும். ஆனால் இவை அனைத்தும் ஒரு அவதூதருடைய பண்புகள். அவர்கள் நம்மைப் போல் இந்த பூமிக்கு தொடர்புடைய வஸ்துக்களுக்கு தொடர்பான சமநிலையில் இல்லாமல் எப்போதும் வேறொரு நிலையில் நிலைத்திருப்பார்கள். அவர்களுடைய செயல்களுக்கு சரியான அர்த்தம் கற்பிப்பதும் அவற்றை பற்றிப் பேசுவதும் எளிதான காரியமல்ல. அவர்களுடைய நெருங்கிய சீடர்கள் அப்பேச்சுக்களுக்கும் சைகைகளுக்கும் சில அர்த்தங்கள் கூறினாலும், அவை அவர்களின் அனுமானம்தான். ஸ்வாமி சமர்த்தர் தான் கூறியவைகளுக்கு விளக்கங்கள் அளித்ததில்லை. அதைப்பற்றி அவர் கவலைப்பட்டதும் இல்லை. ஆன்மிகத்தில் நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்தவர்கள் கூட அவர் கூறுவதை மிகவும் அரிதாகத்தான் புரிந்து கொள்வர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மகிமைகள் நிறைந்த சூரியனைப் போலத் தோன்றினார். அவருடைய முக்கியமான சீடர்களுள் ஒருவரான மாதவ சாஸ்திரி அவரை கீழ்வரும் கவிதையால் விவரிக்கிறார்:

"பிறப்பற்றவரே, இல்லாத இடத்திலிருந்து வெளியானவரே, சூரியனைப் போல அற்புதமானவரே, கடவுள்களால் போற்றப்படுபவரே, அழகான உடலும் ஒளிபொருந்திய கண்களும் கொண்டவரே, கருணை நிறைந்தவரே, பௌர்ணமி நிலவைப் போல முகமுடையவரே, முழங்காலுக்கு கீழ் வரை நீளமான கைகள் கொண்டவரே, இடுப்பில் கௌபீனம் மட்டும் அணிந்தவரே, வாழைத்தண்டைப் போல மிருதுவான தொடைகள் உடையவரே, தாமரைப் போல மிருதுவான பாதங்கள் உடையவரே" என்று பலவாறு அழகாக வர்ணிக்கிறார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய முகம் எப்போதும் தேஜஸுடன் காணப்படும். பேரின்ப நிலையே முற்றும் உணர்ந்த ஆத்மாக்களின் தனித்துவமான அடையாளம்.

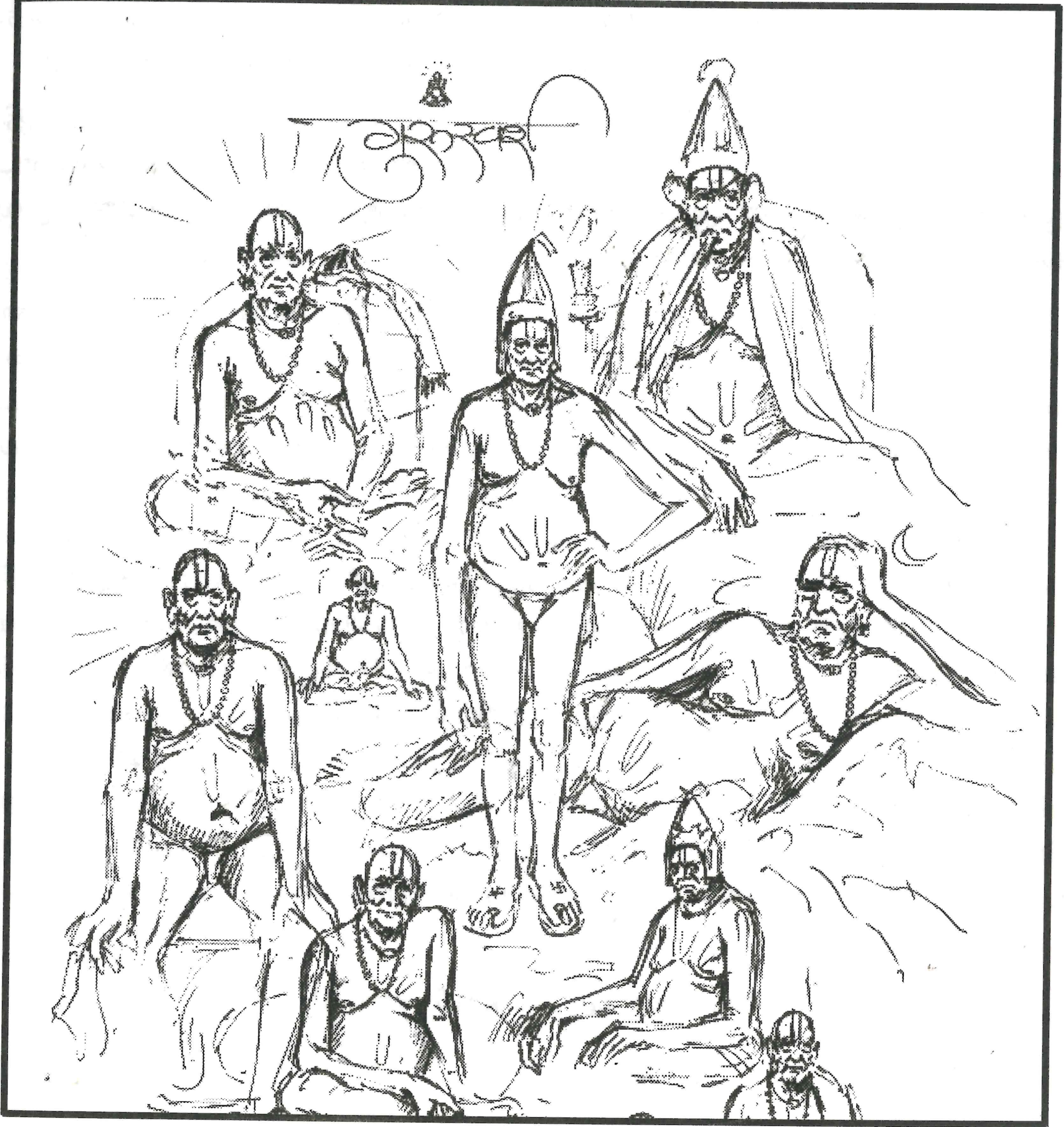
அவருடைய முகத்தை சுற்றி எப்போதும் ஒளிவட்டம் சூழ்ந்திருக்கும். அந்த ஒளிதான் அவருடைய தெய்வீக ஆற்றல். அவர் முதன்முதலில் தோன்றும் போதே வயது அதிகம் ஆனவராக இருந்தாலும், இளமையாகத்தான் தோற்றமளிப்பார். அவர் எப்போதும் பிரகாசத்தோடும் மலர்ச்சியோடும் காணப்பட்டார். அவருடைய உடலில் சுருக்கங்களே இருக்காது. அவர் ஆஜானுபாகுவாக ஆறு அடிக்கு மேல் உயரத்துடன் இருப்பார். அவர் பரந்த தோள்களுடன், அழகு நிறைந்தவராகவும், கோதுமை நிறத்தில் இருப்பார். அவருக்கு பெரிய காதுகள். காதுகளின் மடல்கள் மிகவும் மெலிதாகவும் அவர் அசையும் போதும் காற்று வேகமாக வீசும் போதும் அவையும் சேர்ந்து அசையும். கணபதியைப் போன்றே இவருக்கும் பெரிய வயிறு இருக்கும். அவருடைய நெற்றி அகலமாகவும், புருவங்கள் நரைத்துக் காணப்படும். அவருடைய கண்கள் நம் ஆன்மாவை துளைப்பது போல தீர்க்கமாக இருக்கும். நம் அனைவருடைய எண்ணங்களும் அவருக்கு வெட்ட வெளிச்சமாக தெரியும். அவருடைய ஒளிபொருந்திய கண்கள் நிறைப்பேரறிவு நிறைந்தது. அவருடைய முழு உருவமும் தனித்துவமான, கம்பீரமான பிரமிப்பூட்டும் வகையில் இருக்கும். அவர் நடக்கும் போது மிகவும் வேகமான அடிகள் எடுத்து வைப்பார், அதனால் அவருடைய வேகத்திற்கு எவராலும் ஈடுகட்ட முடியாது. அவருடைய தோற்றத்தைப் பார்த்து அவர் ஒரு புராண புருஷர் என்றோ பண்டைய காலத்து முனிவர் என்றோ மஹாமுனிவர் என்றோ கூறத்தான் முடியுமா என்ன!

அவர் நெற்றியில் எப்போதும் சந்தனத் திலகம் இருக்கும். அவர் எப்போதும் கௌபீனம் (கோவணம்) மட்டுமே அணிந்து கொண்டிருப்பார். அவருடைய பற்கள் வரிசையாக இருக்கும். அவர் துளசி மற்றும் ருத்ராக்ஷ மாலைகளை சூடிக்கொண்டு, ரத்தினம் பதித்த காதணிகள் அணிந்து கொண்டிருப்பார். அவர் எவருக்கும் புரியாத சக்தி வாய்ந்த மந்திரங்களை முணுமுணுத்துக் கொண்டே இருப்பார் அல்லது ஒரு சில வார்த்தைகள் மட்டுமே பேசுவார்.

அவர் தன் பக்தர்களை கெட்ட வார்த்தைகளால் வசை பாடுவது வழக்கம். உண்மையில் அது அவருடைய மகா ஆசீர்வாதம். இந்து, முஸ்லிம்,பார்சிகள் மற்றும் கிறித்துவ மதம் போன்ற அனைத்து மதத்தவர்களும் அவர்பால் ஈர்க்கப்பட்டனர். அதேபோல் அவரும் கோவில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் செல்வது போலவே மசூதிக்கும் செல்வார்.

அவரைக் காணும் பேரதிர்ஷ்டம் கொண்ட பக்தர்கள் அவரை பல்வேறு விதங்களிலும் தோரணைகளிலும் (மரத்தடியில் அமர்ந்தவாறு, வேலிக்கருகில்

படுத்தவாறு, கோவிலுக்குள், அல்லது ஆற்றங்கரை ஓரமாக) தரிசனம் பெற்றுள்ளனர். எப்படியிருப்பினும் அவருடைய தோற்றம் கம்பீரமாக மதிப்புமிக்க வகையில் இருக்கும். அவரை முதன்முறையாக தரிசிப்பவர்களால் கூட அவருடைய உயர்ந்த ஆன்மிக நிலையை உணர்ந்து கொள்ள முடியும். அவர் தன் இஷ்டம் போல இனிமையாகப் பேசுவார். அவருடைய வார்த்தைகள் இனிமை பொருந்தியதாகவும், சிலசமயம் மிகவும் கெட்ட வார்த்தைகள் நிறைந்ததாகவும் இருக்கும். அவருடைய முகம் கருணை, அன்பு மற்றும்

இரக்கம் நிறைந்ததாக இருக்கும். சிலசமயம் நரசிம்மரைப் போல கோபமான உருவத்தோடும் இருப்பார். அவருடைய உணர்ச்சிகள் எப்போதும் மாறிக்கொண்டே இருக்கும். அவருடைய செயல்கள் அல்லது வார்த்தைகள் அல்லது நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றை மற்றவர்களால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறதா இல்லையா என்பதைப் பற்றி அவர் கவலைப்பட்டதே இல்லை. அவர் எப்போதும் தன்னுடைய உலகத்தில் குழந்தை போலவே இருப்பார். உலகியல் வாழ்க்கையில் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மக்களை காப்பதிலேயே அவருடைய கவனம் இருக்கும். அவருடைய அவதாரம் தத்த சம்பிரதாயத்துடன் தொடர்புள்ளதால், அவருடைய அவதாரமும் அதன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவும், மனித நலனுக்காகவும் நிகழ்ந்தது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் திருவுருவப் படங்களைப் பார்த்தால் அதில் அவர் தன் கையில் ஒரு கோலிகுண்டை வைத்திருப்பார். **“பிரம்மாண்டம் முழுவதும் தன் கைக்குள் அடக்கம் என்பதையும், தன்னால் முடியாதது எதுவும் இல்லை”** என்பதையும் உணர்த்துவதாக இத்தோற்றம் உள்ளது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சமாதி நிலையில் இருந்து வெளியே வந்த பின்னர், வடக்கில் இருந்து தெற்கு வரை அனைத்து இடங்களுக்கும் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டார் (இமயமலையில் இருந்து கன்னியாகுமரி வரை). அவருடைய பயண விவரங்கள் யாருக்கும் சரியாகத் தெரியாது. அவர் ஒரே நேரத்தில் பல இடங்களில் தோன்றினார் என்றும் கூறப்படுகிறது. மேலும் அவருடைய வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தில் சில பகுதிகளை எவரும் பதிவிடாமல் விட்டது நம்முடைய துரதிர்ஷ்டம். அந்த பயண நேரங்களில் அவரைப் பார்த்த சில பக்தர்கள் சில குறிப்புகள் அளித்துள்ளனர். அப்போது அவருடைய பெயர் **“ஸ்வாமி சமர்த்தர்”** என்று இல்லை. அவரை சிலர் **“சஞ்சல் பாரதி”** (அலைந்து கொண்டிருக்கும் ஸ்வாமி) அல்லது **“நரசிம்ம பாரதி”** என்று கூறுவர். அவர் எங்கு சென்றாலும் அவருடைய ஆஜானுபாகுவான தோற்றத்தினாலும், தனித்துவமான குணங்களினாலும், அவருடைய தெய்வீக சக்திகளினாலும் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி பல இடங்களில் அலைந்த போது நடைபெற்ற சுவையான லீலைகளை நாம் வரும் அத்தியாயங்களில் படித்து ரசிக்கலாம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 10

இமயமலை லீலைகள்

சந்நியாசிக்கு தத்த தரிசனம் அளித்தல்:

ஒரு துறவி இமயமலையில் ஸ்ரீ தத்தரை தரிசிக்க வேண்டும் என்கிற நோக்கத்தில் ஒரு குகையில் அமர்ந்து கொண்டு தனிமையில் கடுந்தவம் மேற்கொண்டார். அது ஒரு கடுமையான மார்கழி குளிர் காலம். மிகவும் கடுமையாக முயற்சி செய்தபோதும் எந்தவித முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை. மிருகங்களும், வேசிகளும் கூட நற்கதி பெறும்போது தனக்கு எந்தவித முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லையே என்று அவர் வருந்தினார். சில நாட்களுக்குப் பின்னர் அவரது மனக்கண்ணில், **"இமய மலையில் ஒரு மாமரம் இருக்கிறது. அதனருகில் ஒரு குகை இருக்கிறது. அங்கு சென்றால் தத்த தரிசனம் பெறலாம்"** என்கிற ஒரு காட்சி தோன்றியது. உடனே அவருடைய உறக்கம் கலைந்தது. அடுத்தநாள் அந்த சந்நியாசி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அமர்ந்திருந்த குகை வாயிலுக்குச் சென்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பதிலாக மூன்று தலைகளுடன், ஆறு கரங்களுடன், ஜடாமுடி மற்றும் பிறை சந்திரனுடன் அழகான மாலை அணிந்து கொண்டு பட்டு பீதாம்பரத்துடன் ஒரு தெய்வீக உருவத்தைக் கண்டார். ஆனந்தமடைந்த சந்நியாசி அவரை நமஸ்கரித்து விட்டு, **"தத்த தரிசனத்தால் புண்ணியம் அடைந்தேன். என் தவம் பலன் அளித்துவிட்டது. என் அனைத்து ஜென்மங்களிலும் உங்களுடைய பக்தனாக பிறந்து உங்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தை பற்றிக்கொண்டார். அன்பின் மறு உருவமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவரை தூக்கி எழுப்பி, **"அப்படியே ஆகட்டும். எப்போதும் எனக்கு சேவைகள் செய்து வாழ்வாயாக"** என்று கூறி ஆசீர்வதித்துவிட்டு மறைந்துவிட்டார். சந்நியாசி தன் குடிலுக்கு வந்து எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளையே நினைத்துக்கொண்டு தன் வாழ்நாளை கழித்தார்.

சீன தம்பதி:

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இமயமலையில் உள்ள அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியில் நடந்து சென்று கொண்டிருந்த போது ஒரு சீன தம்பதி மூலிகைகளை

சேகரித்துக் கொண்டிருப்பதை பார்த்தார். அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி கௌபீனம் மட்டும் அணிந்து கொண்டிருப்பதை வினோதமாகப் பார்த்தனர். அவரை கேலி செய்து விட்டு மரங்களுக்கு பின் சென்று இருவரும் காதலில் ஈடுபடத் துவங்கினர். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூர்மையாக அவர்களைப் பார்த்தவுடன் அந்த பெண் ஆணாக மாறிவிட்டாள் (ஒரு சிலர் இருவருடைய பாலினமும் மாறிவிட்டன அதாவது 'ஆண் பெண்ணாகவும், பெண் ஆணாகவும் மாறிவிட்டது என்று கூறுகின்றனர்). இருவரும் என்ன நடக்கிறது என்று புரியாமல் அதிர்ச்சியடைந்தனர். அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் புனிதத்தன்மையை உணர்ந்துகொண்டு தாங்கள் துடுக்குத்தனத்துடன் பேசியதை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் எவ்வளவு விரைவாக கோபத்தை வெளிப்படுத்துகிறாரோ அதே வேகத்தில் சாந்தமாகவும் மாறிவிடுவார். கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களை மன்னித்தவுடன் அந்த பெண் மீண்டும் தன் பழைய உருவத்தைப் பெற்றாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களை ஆசீர்வதித்து **"என்னையே எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டு சேவை செய்யுங்கள். நல்வாழ்வு பெறுவீர்கள்"** என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார். அவர்கள் இருவரும் தங்கள் நாட்டுக்குச் சென்று நன்மக்களைப் பெற்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பக்தர்களாக வாழ்ந்தனர். என்ன ஒரு விசித்திரமான திருவிளையாடல்! ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரால் மட்டுமே இதுபோன்ற லீலைகளை நிகழ்த்த முடியும்!

மானை வேடர்களிடமிருந்து காப்பாற்றுதல்:

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மாமரத்தின் கீழ் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு குட்டி மான் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு அவரிடம் அடைக்கலம் கேட்டு ஓடி வந்தது. அந்த மானை சில வேடர்கள் வேட்டையாட துரத்திக்கொண்டு வந்தனர். ஸ்வாமி சமர்த்தர் அந்த மானை அன்போடு அரவணைத்துக் கொண்டார். துரத்திக்கொண்டு வந்த வேடர்கள் அந்த மானை அவர்களிடம் விடக்கோரி துப்பாக்கியை வைத்துக்கொண்டு மிரட்டினர். ஏதுமறியா இந்த வாயில்லா ஜீவனை ரட்சிப்பதைத்தானே ஸ்ரீ ஸ்வாமி விரும்புவார்! கோபம் அடைந்த வேடர்கள் தங்கள் துப்பாக்கியால் ஸ்வாமியை சுட முயன்ற போது அவர்களுடைய துப்பாக்கி வேலை செய்யவில்லை. இதைக் கண்டு அவர்கள் அனைவரும் திகைப்படைந்து நின்றனர். மேலும், அவர்கள் அனைவரும் தங்கள் இடத்தை விட்டு நகர முடியாதபடி ஸ்தம்பனம் ஆகியிருந்தனர். அப்போதுதான் அவர்களுக்கு இந்த மனிதர் சாதாரணமானவர் இல்லை என்ற ஞானம் ஏற்பட்டது. வேடர்கள்

அனைவரும் தங்களுடைய நடத்தைக்காக மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டனர். ஸ்வாமி அவர்கள் அனைவரையும் மன்னித்தருளி, இனி மிருகங்களை துன்புறுத்தக் கூடாது என்று கூறி அருளினார்.

மான் ஜோடிக்கு அருள் புரிதல்:

மேலே கூறியுள்ள நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற பின் ஒரு மான் தம்பதி தன் குட்டியை தேடிக்கொண்டு அங்கு வந்தன. அவைகளை கண்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அவர் அந்த மான்களிடம்: **"நீங்கள் உங்கள் முந்தைய பிறவியில் கானகாபுரில் பிறந்து மிகவும் தெய்வ பக்தியுள்ள பிராமணர்களாக வாழ்ந்து வந்தீர்கள். ஆனால் துறவிகளை அவமதித்ததால் இந்த பிறவியை எடுத்துள்ளீர்கள்"** என்று கூறிக்கொண்டே அந்த மானின் தலையைத் தொட்டார். முன்ஜன்ம புண்ணியங்களினால் அந்த மானுக்கு பேசும் திறன் கிடைத்தது. உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் நமஸ்கரித்து விட்டு "ஸ்வாமி, நான் பிராமணனாக பிறந்த போது உங்களுக்கு சேவை செய்யும் பாக்கியம் பெற்றேன். துறவிகளை துன்புறுத்தியதால் நான் ஏழு பிறவிகள் எடுத்தேன். முதலாவது வியாதிகள் நிறைந்த பிராமணராக. அடுத்து ஒரு எருதாக பிறந்து துன்பங்கள் அனுபவித்தேன். மூன்றாவதாக வைதுர்ய நகரத்தில் ஒரு சூத்திரனாகப் பிறந்து என் மனைவியுடன் ஏழ்மையை அனுபவித்தேன். நான்காவது ஒரு இசைக்கலைஞனாக பிறந்து வாழ்க்கையில் பல துக்கங்களைச் சந்தித்தேன். நான் காசியில் தங்கியிருந்த போது பாலியல் ரீதியான பாவங்கள் செய்தேன். அதனால் அடுத்த பிறவியில் கழுதையாகப் பிறந்தேன். ஆறாவது பிறவி ஒரு பொற்கொல்லன். நான் அப்போது தங்கத்தைத் திருடினாலும் என் மனைவி துறவிகளுக்கு தாராளமாக செல்வத்தை வழங்கியதால் என் அடுத்த பிறவியில் மானாகப் பிறந்து உங்களை தரிசிக்கும் புண்ணியம் பெற்றேன்" என்று கூறி முடித்தது. இதற்கிடையில் தொலைந்துபோன மான்குட்டி தன் பெற்றோர்களிடம் வந்து சேர்ந்தது. குடும்பமாக இணைந்தவுடன் அவை மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தன. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அடுத்த பிறவியில் நீங்கள் மனிதர்களாக பிறந்து தென்பகுதியில் என்னுடைய தரிசனம் பெறுவீர்கள் என்று கூறி ஆசீர்வதித்து அனுப்பி வைத்தார்.

புலிகளுக்கு அளித்த வரம்:

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இமய மலையில் வசித்துக் கொண்டிருந்த போது குகையில் அமர்ந்து கொண்டு துறவிகளுடன் ஆன்மிக சம்பாஷணையில்

ஈடுபடுவார். அப்போது இரண்டு புலிகள் குகை வாயிலில் அமர்ந்து கொண்டு அங்கு நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த சம்பாஷணைகளை உன்னிப்பாக கவனித்துக் கொண்டிருந்தன. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பேச்சைக் கேட்டால் யாருக்குத்தான் வசீகரம் ஏற்படாது? அதற்கு அந்த புலிகளும் விதிவிலக்கல்ல. அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பார்வை அப்புலிகளின் மீது விழுந்தது. அவர் அந்த புலிகளிடம், **"ஞானிகளே, நீங்கள் ஏன் இந்த குகை வாயிலில் இருளில் அமர்த்திருக்கிறீர்கள்? யானை மீது சவாரி செய்து வெற்றி வாகை சூடுங்கள்"** என்றார்.ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் புலிகளை உற்றுப் பார்த்தவுடன் அவை பேசும் திறன் பெற்றன. அந்த புலிகள், **"ஸ்வாமி, உங்கள் தரிசனத்தால் புண்ணியம் அடைந்தோம். நாங்கள் இருவரும் ஏன் இப்படியொரு புலி ஜென்மம் எடுத்தோம்?"** என்று கேட்டன. **"நீங்கள் உங்கள் பூர்வ ஜென்மத்தில் படித்த சிறந்த பண்டிதர்களாக இருந்தீர்கள். ஆனால் மிகவும் அகங்காரம் கொண்டவர்களாக மாறி பிராமணர்களையும் துறவிகளையும் மிகுந்த துன்பத்திற்கு உட்படுத்தினீர்கள். அவை எந்த அளவிற்கு என்றால், அவர்களை வீழ்த்திவிட்டு அவர்களிடம் நீங்கள் வெற்றி பெற்றுவிட்டதாக கடிதம் பெற்றுக் கொள்வீர்கள். இந்த அகங்காரம் நிறைந்த நடத்தைகள்தான் உங்களுடைய புலி ஜென்மத்திற்குக் காரணம்"** என்றார். இதைக் கேட்டவுடன் அவ்விரண்டு புலிகளும் நமஸ்கரித்து தங்கள் இருவரையும் மன்னிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டன. கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவைகளிடம், **"இந்த புலி ஜென்மத்தில் உங்களுக்கு எந்தவித முன்னேற்றமும் இருக்காது. உங்கள் அடுத்தப் பிறவியில் நீங்கள் இருவரும் காசியில் நற்பிராமணர்களாக பிறந்து ஞானம் பெற்று, பல தெய்வீக சேவைகள் புரிந்த பின்னர் மோக்ஷம் அடைவீர்கள்"** என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார்.

இவ்வாறு அவர் இமயமலை பகுதியில் பல அற்புதமான லீலைகள் நிகழ்த்தியுள்ளார். அவர் எங்கு சென்றாலும் குகைகளுக்குள் தவத்தில் இருக்கும் யோகிகள் வெளியே வந்து அவருக்கு மரியாதை செலுத்திவிட்டு, தங்கள் யோகப் பாதையில் ஏற்படும் சந்தேகங்களுக்கு தீர்வு பெற்றுக் கொள்வர். அவர் இமய மலையில் அமைந்திருக்கும் ஹரித்வார், ரிஷிகேஷ், பத்ரிநாத், கேதார்நாத், கங்கோத்ரி மற்றும் யமுனோத்ரி போன்ற அனைத்து புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களுக்கும் பயணம் செய்து பல பக்தர்களை காத்து ரட்சித்திருக்கிறார். இமய மலையில் இருந்த அதே நேரத்தில் பல இடங்களிலும் சஞ்சாரம் செய்திருக்கிறார். அப்படியென்றால் அவர் இமயமலை பகுதியில் இந்த குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் மட்டும்தான் தங்கியிருந்தார் என்று குறிப்பிட்டு கூற முடியாது.

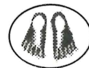
ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 11

புரி ஜெகன்நாதர் ஆலயத்திற்கு வந்த யாத்ரீகர்கள்

அல்வணிபுவாவின் காய்ச்சலை குணப்படுத்துதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் பயணங்களின் போது புரி வந்தடைந்தார். அவர் அங்கு தங்கியிருந்தபோது, அல்வணிபுவா என்கிற பக்தரும் அவருடைய நண்பர்களும் பரோடாவிலிருந்து யாத்திரையாக புரிக்கு வந்திருந்தனர். துரதிர்ஷ்டவசமாக அவர்கள் அனைவரும் மிகுதியான காய்ச்சலால் அவதியுற்றனர். அவர்களுக்கு எந்த மருத்துவ உதவியும் கிடைக்கவில்லை. அனைவரும் இறந்து விடுவோமோ என்கிற பயத்தில், தங்கள் நம்பிக்கையை இழந்து விட்டனர். இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்வதைத் தவிர வேறு வழி ஒன்றும் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. அப்போது ஆஜானுபாகுவான, அதியற்புதமான தோற்றத்துடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவர்கள் முன் தோன்றினார். தாயுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களுடைய உடலை அன்போடு தடவிக்கொடுத்தார். என்ன ஒரு அற்புதம்! அவர்களுடைய காய்ச்சல் உடனே குறையத் தொடங்கியது! அவர்கள் அனைவரும் குணமடைந்தவுடன் ஸ்வாமிகளைப் பார்த்து **"நீங்கள் யார்? உங்கள் ஊர் எது?"** என்று வினவினர். **"உலகத்தில் உள்ள எல்லா இடங்களும் என்னுடைய ஊர். நான் அனைத்து இடங்களிலும் சுற்றித் திரிவேன். ஆனால் எனக்கு சஹ்யாத்ரி,கிர்னார் மற்றும் பெனாரஸ் ஆகிய இடங்கள் மிகவும் இஷ்டம். இவற்றைத் தவிர மாடாபூர்,கர்விர், குருவபூர்,ஔதும்பார், கரஞ்சா, நரசோபவாடி மற்றும் கானகாபூர் ஆகிய இடங்களுக்கும் நான் செல்வேன்"** என்றார். அல்வணிபுவா வந்திருப்பவர் முன்பிருந்த அதே நரசிம்ம சரஸ்வதிதான் என்பதை புரிந்துகொண்டு அவர் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரே தன் கையால் அவர்களுக்கு உணவு பரிமாறினார். உடல் நிலை நன்கு தேறிய பின் அவர்கள் தங்கள் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். பின்னாட்களில் அவர்கள் அக்கல்கோட்டில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தபோது தங்களுக்கு புரியில் உதவியது வேறு எவரும் அல்ல ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்தான் என்பதை புரிந்துகொண்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம் என்பது அனைத்து இடங்களிலும் பரவியது.

பண்டிதருக்கு கண்பார்வை அளித்தல்

பண்டிட் என்கிற பிராமணன் ஒருவர் பூரிக்கு யாத்திரையாக வந்திருந்தார். அவருக்கு பிறவியிலிருந்தே கண்பார்வை கிடையாது. ஸ்ரீ அல்வணிபுவா மற்றும் அவர் நண்பர்களின் காய்ச்சலை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் குணப்படுத்தியதை தெரிந்துகொண்டு அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கிவிட்டு, **"நான் உங்களுடைய மகிமைகளை கேள்விப்பட்டு வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் பூர்ணமான தத்த அவதாரம். நீங்கள் நினைத்தால் இந்த முழு பிரம்மாண்டத்தையும் அழித்துவிட்டு புதிதாக உருவாக்கலாம். நான் உங்களை என் கண்களால் கண்டு ஆனந்தப்பட வேண்டும். இந்த அற்பனுக்கு அருள் புரிய வேண்டும் ஸ்வாமி! உங்களை பார்த்து விட்டு உங்கள் பாதத்திலேயே என் உயிரை விட்டுவிடுகிறேன்"** என்று கதறி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தை தன் கண்ணீரால் அபிஷேகம் செய்தார். கருணையின் மறுவடிவமான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தான் கழுத்தில் அணிந்திருந்த மாலையை எடுத்து பண்டிதரின் கழுத்தில் அணிவித்தார். அது பிரசாதம் அல்லவா! பண்டிதர் அதை உடனே தன் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். என்ன ஒரு ஆச்சரியம்! அந்த புனிதமான பூமாலை பண்டிதரின் கண்களைத் தொட்டவுடன் அவருக்கு கண் பார்வை கிடைத்தது. அவர் கண்களை திறந்தவுடன் அவர் கண் முன்னால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் இடுப்பில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு ஆஜானுபாகுவாக நின்றுகொண்டிருந்தார். பண்டிதரின் ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தை இறுக்கமாக பிடித்துக்கொண்டு **"ஸ்வாமி! நான் ஒரு பிறவிக்குருடன். உங்கள் அருளால் பார்வை பெற்றேன்! நான் என் வாழ்நாள் முழுவதும் உங்களுக்குச் சேவை செய்ய அனுமதிக்க வேண்டும்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ஆசீர்வாதத்தோடு விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றார்.

வயதான எண்ணெய் வியாபாரியின் தொலைந்துபோன மனைவி

ஒரு எண்ணெய் வியாபாரி ஸ்ரீ ஜெகன்நாதரை தரிசிக்க புரிக்கு யாத்திரையாக வந்திருந்தார். புரி க்ஷேத்திரம் எப்போதும் பக்தர்களின் கூட்டத்தால் நிரம்பி வழியும். அந்த கூட்டத்தில் எண்ணெய் வியாபாரியின் மனைவி தொலைந்து விட்டாள். எட்டு நாட்களாகியும் எங்கு தேடியும் அவள் கிடைக்கவில்லை. செய்வதறியாது தன் நம்பிக்கையை இழந்து நின்றவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்தான் ஒரே அடைக்கலம்! அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜின் பாதத்தை பிடித்துக்கொண்டு, **"ஸ்வாமி, நான் என் மனைவியை எட்டு நாட்களுக்கு முன் தொலைத்து விட்டேன். அவளை எங்கு தேடியும்**

கிடைக்கவில்லை. அவளில்லாமல் எங்கள் குடும்பம் நிலைகுலைந்துவிடும். தயவுசெய்து அவளை கண்டுபிடித்துக் கொடுங்கள்" என்று கதறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர் மீது இரக்கம் கொண்டு, **"ஏ! முட்டாள் கிழவா! உனக்கு எண்பது வயதாகிவிட்டது. இன்னும் உனக்கு காம இச்சை அடங்கவில்லையா? சாவு உன்னை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. உன் உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. உன் அங்கங்கள் தளர்ந்து விட்டன. எப்போது உன் மனதை கட்டுப்படுத்தப் போகிறாய்? அவளில்லாமல் என் குடும்ப வாழ்க்கையே போய்விட்டது என்று கூற உனக்கு வெட்கமாக இல்லை? நீ யார், நீ எங்கிருந்து வந்தாய்? நீ எங்கே போகப் போகிறாய்? இதைப்பற்றியெல்லாம் சிந்தித்தாயா? இந்த மாயையில் கட்டுண்டு இருக்காதே. நீ என்னுடைய பழைய பக்தன். மறந்துவிட்டாயா?"** என்று கூறிவிட்டு அந்த கிழவரின் நெற்றியில் விபூதியை பூசிவிடுமாறு தன் சேவகன் ஒருவரிடம் கூறினார். விபூதியை பூசிய மாத்திரத்தில் தன் பூர்வ ஜென்மம் அவருக்கு நியாபகம் வந்தது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, **"ஸ்வாமி, என்னை இந்த குடும்ப பந்தத்திலிருந்து விடுவித்து உங்களுக்கே என் வாழ்நாள் முழுவதும் சேவை செய்ய அனுமதிக்க வேண்டும்"** என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருக்கும் போதே அவருடைய மனைவி அங்கு வந்து சேர்ந்தாள். அவள் தன் கணவரை பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்தாள். அவர்கள் இருவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் சொந்த ஊருக்குச் சென்றனர். ஆஹா! எவ்வளவு கடுமையான தொனியில் அந்த கிழவரை கண்டித்தாலும் அவருக்கு அருள் புரிவதில் எந்த குறையும் வைக்கவில்லையே!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 12

ஹரித்வாரில் நிகழ்த்திய லீலைகள்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் புரியை விட்டுக் கிளம்பி ஹரித்வார் வந்தடைந்தார். அங்கு அவர் பல அற்புதங்கள் நிகழ்த்திக் காட்டினார். நோயுற்ற பலரை குணமாக்கினார். பார்வையற்றவர்களுக்கு பார்வை கிடைத்தது, செவிடர்களின் காது கேட்கத் தொடங்கியது, மேலும் பல்வேறு நோய்களால் துன்பப்பட்டுக்

கொண்டிருந்தவர்கள் அவருடைய வெறும் தொடுதலால் மட்டுமே குணமானார்கள். ஏறக்குறைய புரியில் இருந்த அதே நேரத்தில் ஹரித்வாரிலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தோன்றினார். அங்கு தேவல் என்னும் இடத்தில் சிலருக்கு யோக ரகசியங்களை கற்பித்தும், சில அற்புதமான லீலைகளை நடத்திக் காட்டிவிட்டு தன் பாதுகைகளை அங்கு விட்டுச் சென்றார்.

பசுவைக் கொன்ற பிராமணன்

ஹரித்வாரில் மிகவும் தீய வழிகளை பின்பற்றும் ஒரு பிராமணன் இருந்தான். அவன் அங்கு வரும் யாத்ரீகர்களை மிகுந்த தொல்லைகளுக்கு உட்படுத்துவான். அனைவரையும் நடத்துவது போல அவன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடமும் வந்து கர்வத்துடன் பல கேள்விகள் கேட்டான். அனைத்தையும் அறிந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் அளிக்காமல், **“முதலில் நீ யார் என்பதை தெரிந்து கொள். நீ உன் முந்தைய ஜென்மத்தில் வேடனாகப் பிறந்து பல அப்பாவி மிருகங்களை கொன்று குவித்தாய். அவற்றை உண்டதோடு மட்டுமல்லாமல், போதை வஸ்துக்களைக் குடித்துக்கொண்டு பல பெண்களை கற்பழித்திருக்கிறாய். நீ ஹஸ்தினாபுர ராஜகுமாரனை கொன்றதால் அந்நாட்டு சிப்பந்திகள் உன் மூக்கை அறுத்து உன் தலையை சுக்குநூறாக உடைத்துவிட்டனர். பின்னர் நீ ஒரு செருப்பு தைக்கும் தொழிலாளியின் வீட்டில் தங்கியிருந்தாய். அங்கும் பல பாவங்கள் செய்தாய். சில நாட்களுக்குப் பின்னர் மிருகங்கள் உன்னைக் கொன்று தின்றுவிட்டன. உன் பூர்வ ஜென்மங்களில் செய்த புண்ணியங்கள் இன்னும் சிறிது மீதம் இருந்தமையால் நீ இந்த பிறவியில் பிராமணனாக பிறந்துள்ளாய். அறிவு கெட்டவனே! உன் பூர்வஜென்ம வாசனை இன்னும் மாறாமல் நேற்று இரவு நீ ஒரு பசுவைக் கொன்று தின்று மகாபாவம் செய்துள்ளாய். நீ ஒரு மகாகொடுமைக்காரன். மகாபாவி”** என்று கூறினார்.

வந்திருப்பவர் ஒரு சாதாரணமானவர் இல்லை என்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான். அவனுடைய உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது. தான் செய்த குற்றத்திற்காக ஸ்வாமிகளின் காலில் விழுந்து தேம்பித் தேம்பி அழுதான். தன்னை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டான். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இறந்து கிடக்கும் பசு இருக்கும் இடத்திற்கு தன்னை அழைத்துச் செல்லுமாறு கூறினார். அவன் ஸ்வாமிகளை மற்ற பிரமணர்களுடன் அங்கு அழைத்துச் சென்றான். அனைத்து பிராமணர்களும் அவனுக்கு ஏதாவது விமோசனம் அளிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **“அந்த பிராமணனை முன்னே வரச்சொல். ஏ! பிரமணா பின்னால் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?**

ஏ! துஷ்டா..." என்று அழைத்தவுடன் அவன் பயத்தில் நடுங்கிக்கொண்டு அவர் முன்னால் வந்து நின்று அவர் பாதத்தை பற்றிக் கொண்டு தன்னை காப்பாற்றுமாறு கதறினான். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவனிடம், **"நீ உண்மையிலேயே வருந்துகிறாய் என்றால் இந்த பசுவின் உயிரை திருப்பி அளித்துவிடு. நீ பசுஹத்தி பாவத்திலிருந்து விடுபடுவாய்"** என்று கூறினார். அவன் உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பாதபூஜை செய்து, அந்த புனித நீரை எடுத்து இறந்த பசுவின் மீது தெளித்தான். என்ன ஒரு ஆச்சரியம்! இறந்து கிடந்த அந்த பசு ஒன்றுமே நடக்காதது போல எழுந்து நடந்து சென்றது. இந்நிகழ்ச்சியை பார்த்த அனைவரும் வாயடைத்து நின்றனர். அவர்கள் அனைவரும் **'ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தா!'** என்று கோஷமிட்டனர்.

பின்னர் அந்த பிராமணன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் **"நீங்கள் யார்?"** என்று கேட்டதற்கு, **"நான் ஒரு யஜுர்வேதி பிராமணன். என்னுடைய பெயர் நரசிம்மபான். என்னுடைய பூர்வாஸ்ரமம் ஆலமரம். என்னுடைய பூர்வீகம் தத்த நகரம்"** என்று கூறினார். அவர் அவனுக்கு வேதங்களிலிருந்து சில வாக்கியங்களை சொல்லிக்கொடுத்தார். அவற்றை தினமும் பாராயணம் செய்யுமாறு கூறினார். மனிதப் பிறவி பற்றியும் ஒரு பிராமணனின் கடமைகள் மற்றும் பொறுப்புகள் பற்றியும் வலியுறுத்திக் கூறினார். **"ஒரு பிராமணன் என்பவன் பிரம்மத்தைப் பற்றி உணர்ந்து கொண்டவனாக இருக்க வேண்டும். அனைவரையும் பிரம்மத்திடம் அழைத்துச் செல்பவனாக இருக்க வேண்டும். அவன் அனைவருக்கும் மூத்த சகோதரன் போல நடந்து கொண்டு, அனைவரின் ஆன்மிக முன்னேற்றத்திற்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டும். ஒரு பிராமணனே அனைவருடைய ஆன்மிக பாதுகாவலன். இந்த வேலையைத்தான் கடவுள் பிராமணனுக்கு அளித்துள்ளார்"** என்று கூறி அருளினார்.

மஹாபாவம் செய்த ஒருவருக்கு எவ்வளவு பெரிய அருளை வழங்கி விட்டார்! ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை கருணையின் வடிவம் என்று கூறுவதைத் தவிர வேறு ஏதாவது வார்த்தைகள் உண்டோ?

பிராமண குஷ்டரோகிகளுக்கு கருணை புரிதல்

ஹரித்வாரில் இரண்டு பலம் நிறைந்த பிராமணர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் இருவரும் தாங்கள் பலசாலி என்கிற இறுமாப்பில் வெறி கொண்டிருந்தனர். மக்களிடமிருந்து பணத்தை சூறையாடிவிட்டு கொன்றுவிடுவது, துறவிகள் போன்ற புனிதமானவர்களை அவதூறாகப் பேசுவது போன்றவற்றால்

இன்பம் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களின் கொடுமைகளை தடுத்துநிறுத்த யாருக்கும் துணிவு இல்லை. இறுதியில் இவர்கள் செய்த கொடுமைகளின் பலனால் குஷ்டரோகத்தினால் பாதிக்கப்பட்டனர். அவர்களின் விரல்களும் பாதங்களும் அழுகி அருவருப்பாக ஆனது. அவர்களின் குடும்பத்தினரே அவர்களை வெறுத்து ஒதுக்கினர். தங்களுடைய தவறுகளை உணர்ந்துகொண்டு தெருத்தெருவாக பிச்சை எடுத்து வந்தனர். அவர்கள் ஊரில் உள்ளவர்கள் அனைவரும், **"முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்"** என்பது போல பலவாறு கேலி செய்து வந்தனர். மனிதனுக்கு நேரம் நல்ல பலனைத் தரும் போது பல நல்ல காரியங்களை செய்து புண்ணியங்களை சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிச்செய்யாமல் அகம்பாவம் மற்றும் ஆணவத்துடன் நடந்து கொண்டால் கெட்ட நேரம் வரும்போது தாளமுடியாத துன்பங்களை சந்திக்க நேரிடும். இந்த இருவருக்கும் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைதான் உருவானது.

இவ்வளவு துன்பங்கள் செய்திருந்தாலும் அவர்களுக்கு பூர்வ ஜென்மத்தின் புண்ணியம் சிறிதளவு மீதம் இருந்த காரணத்தால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் தரிசனம் பெற்றனர். அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"நாங்கள் செய்த பாவங்களுக்கு எல்லையே இல்லை. செய்யாத கொடுமைகள் இல்லை. நாங்கள் பிராமணர்களாக பிறந்தும் உங்களுக்கு துளியும் சேவை செய்யாமல் பெருமிதத்துடன் நடந்து கொண்டோம். எங்களுக்கு தண்டனை கொடுங்கள். எங்களால் இந்த நோயின் கொடுமையை தாங்க முடியவில்லை. என்ன செய்வது? எங்களைவிட கொடுமைக்காரர்கள் எவரும் இந்த உலகத்தில் இல்லை. ஆனாலும் எங்களுக்குக் கருணை புரியுங்கள் ஸ்வாமி"** என்று கூறிவிட்டு தங்கள் உடல் வேதனை தாங்க முடியாமல் தரையில் உருண்டனர்.

கருணாமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவர்களின் பூர்வ ஜென்ம புண்ணியங்களினால் தன் கருணை கடாக்ஷத்தை பொழிந்தார். ஒரு தாய் தன் குழந்தை அழுதவுடன் எப்படி ஓடுவாளோ அதேப்போலவே அவர்களிடம் ஓடிச்சென்று தன் புனிதமான பாதகமலங்களினால் அவர்களின் உடலைத் தீண்டினார். அவர்களின் எரிச்சலும் வலிகளும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தன. அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கிவிட்டு, **"ஸ்வாமி, பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக இந்த வலியினால் தவித்துக் கொண்டிருந்தோம். எங்கள் பூர்வ ஜென்ம பாக்கியங்களினால் உங்கள் தரிசனம் கிடைத்தது. தயவுசெய்து உங்களுக்கு சேவை செய்ய எங்களை அனுமதிக்க வேண்டும்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களிடம்,

"இப்போது நீங்கள் கிளம்பலாம். உங்களுடைய கர்வம், அகந்தை, இறுமாப்பு ஆகியவற்றை கைவிட்டு, மீதம் இருக்கும் உங்கள் வாழ்க்கை முழுவதும் என் நாமத்தையே கூறிக் கொண்டிருங்கள். நீங்கள் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்வீர்கள்" என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார். கொடுமைக்காரர்களையும் மன்னிக்கும் கருணாமூர்த்தியின் அருளால் அந்த இரு பிராமணர்களும் மீண்டும் ஆரோக்கியம் பெற்று சந்தோஷத்துடன் வாழ்ந்தார்கள்.

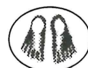
ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 13

நாராயண தீர்த்தத்துக்கு வருதல்

அனைவருக்கும் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஹரித்வாரில் இருந்து கிளம்பி குஜராத்தில் உள்ள கட்ச் பகுதிக்கு வந்தடைந்தார். அங்கிருக்கும் திருவிக்ரம் என்கிற இடத்தில் உள்ள நாராயண தீர்த்தத்துக்குச் சென்றார். அங்கிருக்கும் கோவிலை ஒரு துறவியும் அவரது நான்கு சீடர்களும் கவனித்து வந்தனர். அவர்கள் அனைத்து யாத்ரீகர்களிடமும் பணம் வசூலிப்பர். பணம் அளிக்கவில்லையென்றால் அவர்களை தீர்த்தத்தில் நீராட அனுமதிக்கமாட்டார்கள். ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அந்த தீர்த்தத்தில் நீராட விரும்பி அங்கு சென்றார். அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம், **"இங்கு நீராட வேண்டுமானால் ஒரு ரூபாய் வரி செலுத்த வேண்டும்"** என்று கூறி அவருடைய வழியை மறித்தனர். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களிடம் பணம் தர மறுத்துவிட்டார். அவர்கள் வந்திருப்பது யாரென்று தெரியாமல், **"பணம் தரவில்லை என்றால் ஒரு அடிகூட எடுத்துவைக்க முடியாது"** என்று மிரட்டினர். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கலகலவென சிரிக்கத் தொடங்கினார். திடீரென அவர்களின் தலைக்கு மேல் பறந்து சென்று ஆகாயத்திலே நடந்து சென்று அந்த தீர்த்தத்தின் மத்தியில் போய் அமர்ந்து கொண்டார். இதைக் கண்டவுடன் வந்திருப்பவர் ஒரு மகாபுருஷர் என்பதை

புரிந்துகொண்டு அவர்கள் தங்கள் குருவிடம் சென்று நடந்தவற்றை விவரித்தனர். ஏதாவது சபித்து விடுவாரோ என்று பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தத் துறவி தன் சீடர்களுடன் வந்து, **"ஸ்வாமி எங்களை மன்னிக்க வேண்டும். நான் பலரை ஏமாற்றி பணம் பறித்திருக்கிறேன். இந்த புனிதமான இடத்தில் இருந்துகொண்டு பல துறவிகளை பணத்திற்காக அவமதித்திருக்கிறேன். நான் துறவியாக இருப்பினும் என் வாழ்நாள் முழுவதும் தங்க நகைகளை அணிந்துகொண்டும், வாசனைப் பொருட்களை பூசிக்கொண்டும் ஆடம்பரமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். கடவுளுக்கு அருகில் எப்போதும் இருந்தாலும் எனக்கு பணத்தாசைதான் அதிகம். இந்த பாவத்தில் பெரும்பங்கு என்னுடைய பிரதான சீடனான ராதாகண்டுக்கும் இருக்கிறது. அவன் யாரிடமும் பாகுபாடு இல்லாமல் கொடூரமாக நடந்துகொள்வான். நாங்கள் கேடுகெட்டவர்கள். எங்களை தயவுசெய்து மன்னியுங்கள் ஸ்வாமி! ஒரு மகன் எவ்வளவு பெரிய கொடுமைக்காரனாக இருப்பினும் அவனுடைய தாய் அவனை துன்புறுத்த மாட்டாள். தாயுள்ளம் கொண்டவரே! எங்களை மன்னித்து எங்களுடைய குடிலுக்கு நீங்கள் வரவேண்டும்"** என்று அழைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சிரித்துக் கொண்டே, **"என்னை தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்"** என்று கூறியவாறு தண்ணீரின் மீது நடந்தே வெளியே வந்தார். அனைவரும் அவரின் பாதத்தை பற்றிக்கொண்டு ஆஸ்ரமத்திற்கு வரவேண்டும் என்று கெஞ்சினர்.

அவர்கள் அனைவரின் பிரார்த்தனைக்கு இணங்கி அவர்களுடன் கோவிலுக்கு வருகை புரிந்தார். அனைவரும் அவரை வணங்கிவிட்டு அவருக்கு நைவேத்தியம் படைத்தனர். அனைத்து பிராமணர்களும் சாப்பிட அமர்ந்தனர். அப்போது அந்த கூட்டத்திலிருந்த ஒரு பிராமணனுக்கு சந்தேகம் எழும்பியது. அவர் தன் மனதுக்குள்ளேயே, **"இந்த மஹாபுருஷர் தண்ணீரின் மீது நடந்து சென்றார் என்பது உண்மைதான். இவர் மந்திரவாதியா இல்லை யோகியா? யாருக்குத் தெரியும்! பார்ப்பதற்கு போலி ஆசாமி போலத்தான் தெரிகிறார். வேதங்களில் ஒதுக்கப்பட்ட சில வித்தைகளை இவர் பிரயோகம் செய்கிறாரோ என்னவோ!"** என்று எண்ணியவாறே அமைதியாக இருந்தார்.

உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அந்த பிராமணரிடம், **"நான் போலியானவனாக இருந்தால் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? வேதங்களாலும் யோகிகளாலும் ஒதுக்கப்பட்ட வித்தைகளை நான் கையாள்கிறேனா என்ன?"** என்று கேட்டவுடன் அந்த பிராமணன் மௌனமாக இருந்தார். அற்புதங்களைக் கண்டு மக்கள் மயங்குவது சகஜம். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சர்வ வல்லமையையும் ஞானத்தையும் அந்த பிராமணர் உணர்ந்து கொண்டார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின்

பாதத்தில் விழுந்து வணங்கிவிட்டு, **"உங்களை யாரென்று புரிந்து கொள்ளாமல் சந்தேகப்பட்டுவிட்டேன் ஸ்வாமி! நீங்கள் சாக்ஷாத் தத்தாத்ரேயர்தான்! நீங்கள்தான் பரபிரம்மம்! அறியாமையால் உங்களை சந்தேகப்பட்டுவிட்டேன். இந்த குழந்தையின் தவறுகளை தாயுமானவனான நீங்கள் மன்னிக்க வேண்டும்"** என்று கூறிக்கொண்டே அவர் பாதத்தில் தன் தலையை வைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மன்னித்தருளினார் என்பதை கூறத்தான் வேண்டுமா!

பாம்புக்கு விடுதலை அளித்தல்

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிராமணன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று பிரம்மாண்டமாக வரவேற்றார். அனைவரும் வயிறார அறுசுவை உணவுகளை உண்டனர். ஸ்வாமி அந்த பிராமணரிடம், **"உன் பெற்றோர்கள் எங்கே?"** என்று விசாரித்தார். அதற்கு அந்த பிராமணன் அவர்கள் 35 வருடங்களுக்கு முன்பே இறந்து விட்டதாக கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், **"அப்படியா! உன் தந்தை உன் குழந்தையின் தொட்டிலை ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்"** என்று கூறினார்.

அவர் அப்படிக் கூறிய சிறிது நேரத்திற்குப் பின்னர் அங்கு ஒரு நாகம் வந்தது. கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் அந்த நாகத்தைக் கொல்ல முற்பட்டனர். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரோ அவர்களை தடுத்து விட்டு, அந்த நாகத்தை தன் கையில் எடுத்து பாசத்தோடு தடவிக் கொடுத்தார். அவர் அந்த நாகத்திடம், **"உன்னுடைய முன் ஜென்மத்தில் நீ எவரிடமும் அன்பாகவே நடந்து கொள்ளவில்லை. நீ ஒரு சுயநலம் நிறைந்தவனாக இருந்தாய். இருப்பினும் உன்னுடைய பூர்வ ஜென்மத்து வாழ்க்கை, வீடு மற்றும் மகனை நீ இன்னும் மறக்கவில்லை! உன் பந்தங்களை அறுத்தெறிந்துவிட்டு, உன் விஷத்தன்மைகளை விட்டுவிடு"** என்று கூறிவிட்டு அந்த நாகத்தை ஏரிக்கு அருகே கொண்டு சென்று அதை செல்ல அனுமதித்தார். அப்பாம்பு ஏரிக்குள் சென்று தன் வழியில் பயணம் செய்யத் தொடங்கியது. பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், **"இப்போது இவருடைய பாவங்கள் அனைத்தும் கழிந்துவிட்டன. அடுத்த பிறவியில் ஒரு உன்னதமான யோகத்தன்மை நிறைந்த குடும்பத்தில் பிறப்பார்"** என்று கூறினார். இந்நிகழ்ச்சிகளை கண்ட பிராமணரும் அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கி நின்றனர். அனைவரும் ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தா என்று பாடி மகிழ்ந்தனர்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த் !!

அத்தியாயம் 14

துவாரகையில்..

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நாராயண தீர்த்தத்தில் இருந்து மறைந்து துவாரகைக்கு வந்தடைந்தார். அங்கு அவர் சில நாட்களுக்கு மட்டுமே தங்கியிருந்தார்.

யோகியின் சந்தேகங்களை தீர்த்து வைத்தல்

புரேபுவா என்கிற யோகி ஒருவர் குரு தத்தாத்ரேயரின் தரிசனத்தைப் பெற வேண்டும் என்கிற ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். அவர் தன் கனவில் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரை அவருடைய மூன்று தலைகளுடன் பார்த்தார். பின்னர் அம்மூன்று தலைகளும் மறைந்து அந்த உருவம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தராக மாறுவதைக் கண்டார். அந்த கனவில் கண்ட அதே உருவத்தை அவர் துவாரகையில் கண்டார். அவருக்கு ஆன்மிக விஷயங்கள் புரிதலில் சில சந்தேகங்கள் இருந்தன. அவர் அவற்றை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் கேட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த சந்தேகங்களை உபநிஷத்துக்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டி தீர்த்து வைத்தார். பின்னர் தன் புனிதமான கரங்களினால் அவரைத் தொட்டார். உடனே புரேபுவா சமாதி நிலையை அடைந்து சிறிது நேரத்திற்கு அதே நிலையில் இருந்தார். இந்த அற்புதமான காட்சிகளை துவாரகையில் உள்ள பலர் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தனர். துவாரகை முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழ் பரவியது.

பார்வையற்றவனுக்கு பார்வை அளித்தல்

துவாரகையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை காணக் கூடியிருந்தவர்களில் சூர்தாஸ் என்கிற ஒருவனும் இருந்தான். அவனுக்கு பார்வை கிடையாது. அவனுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை தன் கண்களால் தரிசிக்க வேண்டும் என்கிற ஆவல் மிகுதியாக இருந்தது. புரேபுவா சூர்தாஸின் விருப்பத்தைப் பற்றி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் தெரிவித்தார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவனுடைய குடிலுக்குச் சென்று, **“சூர்தாஸ், நீ யாரை பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்பினாயோ அவர் உன் முன்னால் நின்று கொண்டிருக்கிறார்”** என்று கூறிவிட்டு தன் கைகளால் சூர்தாஸின் கண்களைத் தொட்டுவிட்டு, திறந்து பார்க்குமாறு கூறினார். அப்போது சூர்தாஸுக்கு பார்வை கிடைத்துவிட்டது! சூர்தாஸ் தன்

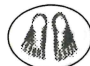

கண்களால் கருமையான நிறத்திலிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கண்டான். அவன் முழுவதுமாக திருப்தி அடைந்தான். பின்னர் தன்னை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும் விதமாக மீண்டும் அந்த உருவத்தைப் பார்த்த போது அது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தராக தெரிந்தது. அவன் அவரைப் பார்த்து ஆனந்தப் பரவசம் அடைந்து அவருடைய பாதகமலங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, **"ஸ்வாமி நான் ஒரு பிறவிக் குருடன். உங்களுடைய அருளினால் எனக்குப் பார்வை கிடைத்தது. என்னை தயவுசெய்து இந்த பிறப்பு-இறப்பு சுழற்சியில் இருந்து விடுவித்து மோக்ஷம் அளியுங்கள்"** என்று கேட்டுக்கொண்டான். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவனுக்கு அவ்வாறே வரம் அளித்தார்.

ராவ்ஜிக்கு அருள் புரிதல்

ராவ்ஜி வாமோரிக்கர் என்கிற அடியவருக்கு அருள்புரிய வேண்டும் என்று புரேபுவா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை வேண்டிக்கொண்டார் (ராவ்ஜி வேறுயாருமல்ல வாமன்புவா வாமோரிக்கரின் தந்தை ஆவார்). அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தாம் ஏற்கனவே அவரை வாரணாசியில் இரண்டு முறை சந்தித்திருப்பதாகவும், ஒரு முறை அவருடைய வயதான தாயின் நோயை குணப்படுத்தியதாகவும் இரண்டாவது முறை அவருடைய கஷ்டங்கள் சிலவற்றை தீர்த்து வைத்ததாகவும் கூறினார். அதை நினைவு படுத்திக்கொண்ட ராவ்ஜி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை **"தாங்கள்தான் அந்த பரப்பிரம்மம்"** என்று கூறி புகழ்ந்து கீர்த்தனைகள் பாடினார். இதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், **"உன் மூத்த மகன் மிகுந்த ஞானியாகி தென்திசையில் முசல்மான் ஒருவன் ஆட்சி புரியும் இடத்தில் என்னைச் சந்திப்பான். உன் இரண்டாவது மகன் சிவபக்தனாகி பிரம்மச்சாரியாக வாழ்வான். உன் மூன்றாவது மகன் (வாமன்புவா) குரு சம்பிரதாயத்தை கடைப்பிடித்து கதாகாலட்சேபம் செய்வான்"** என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார். அந்த இடத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் **"ஸ்ரீ கிருஷ்ண தத்தாத்ரேய நரசிம்ம முனி"** என்கிற பெயரில் புகழடைந்தார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 15

கிர்னாரில் ...

குஜராத் மாநிலத்தின் ஜூனாகத் மாவட்டத்தில் உள்ள ஜூனாகத் நகரத்திற்கு அருகில் கிர்னார் என்னும் மலை உள்ளது. இந்த மலையில் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் பல காலம் வாழ்ந்ததாக நம்பப்படுகிறது. இங்கு கோரக்நாத் போன்ற புல முனிவர்களும் சித்தர்களும் தவம் புரிந்துள்ளனர். இந்த மலைகளின் ஒன்றில் அம்பா பவானி தேவிக்கும் கோவில் உள்ளது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம் அல்லவா? அதனால் அவரும் இந்த புனிதமான மலையில் சில நாட்களுக்குத் தங்கியிருந்தார். ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் எந்த இடத்தில் தங்கி தவம் புரிந்தாரோ அதே இடத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் தங்கி பல அற்புதங்கள் நிகழ்த்தினார்.

ஊனமுற்ற துறவிக்கு அருளுதல்

கிர்னார் மலையில் அமைந்துள்ள ஹனுமன்தாரா என்கிற இடத்திற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சென்றார். அங்கு ஊனமான ஒரு துறவி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழைக் கேள்விப்பட்டு அவரை தரிசிக்க மிகுந்த ஆவல் கொண்டிருந்தார். அவருடைய ஊனத்தின் காரணத்தால் அவரால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இருக்கும் இடத்திற்குச் செல்ல முடியவில்லை. இருந்த இடத்திலேயே அவரை மனமுருகி, **“கடவுளே! எனக்கு உன் தரிசனம் கிடைக்காதா? இந்த ஏழை நொண்டிக்கு உன்னை வந்து பார்க்க முடியவில்லையே! என்னால் நகரக்கூட முடியவில்லையே... குருவே இங்கு வந்து எனக்கு தரிசனம் அளிப்பாயா?”** என்று புலம்பிக்கொண்டே தரையில் உருண்டார். அனைத்தையும் அறிந்திருந்தவரல்லவா ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்! அந்த ஊனமுற்ற துறவி தன் மனதில் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டது அவர் காதுகளில் விழாதா என்ன? கன்றுக்குட்டி எப்படி தன் தாய்பசுவை நோக்கி ஓடுமோ அதே போல தன் பக்தரின் பிரார்த்தனைகளை கேட்டவுடனேயே, நினைத்த மாத்திரத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமியும் ஓடோடிச் சென்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அந்த ஊனமுற்ற துறவியிடம், **“ஊனமுற்றவரே, உங்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டு எங்கேயும் திரும்பிப் பார்க்காமல் என்னிடம் வாருங்கள்!”** என்று கூறினார். அந்த ஊனமுற்ற துறவி வேறு எதைப்பற்றியும் யோசிக்காமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கூறியபடியே

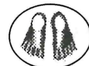
அடி எடுத்து வைத்தார். என்ன ஒரு ஆச்சரியம்! அவரால் நடக்க முடிந்தது. அவர் மெதுவாக நடந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி இருக்கும் இடத்தை வந்தடைந்தார். அவர் ஆனந்தத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதகமலத்தில் விழுந்து வணங்கினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் ஆசிகள் பெற்றுக்கொண்டு அவர் க்ஷேத்ராடனம் மேற்கொண்டார்.

அம்பா பவானியுடனான சந்திப்பு

அம்பா பவானி மலையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அம்பா பவானியை சந்தித்தார். அவள் அவரிடம் ஏன் இந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றார் என்று கேட்டாள். **"மழை மேகம் அனைத்து இடங்களுக்கும் சென்றாலும் வறண்ட இடத்தில் மட்டும்தான் பொழியும். நான் எல்லோரிடத்திலும் அருள் மழை பொழிய வேண்டும் என்பதே இந்த அவதாரத்தின் நோக்கம். அம்மா! என்னுடைய பணிக்கு நீங்கள் ஆசிகள் அளிக்க வேண்டும்"** என்று கேட்டுக்கொண்டார். பின்னர் அங்கிருக்கும் கமண்டலு தீர்த்தத்தில் நீராடி விட்டு விடைபெற்றுச் சென்றார்.

சேவதாசுக்கு அருளுதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி கிர்னாரில் இருந்தபோது அவர் சஞ்சல் பாரதி (உலாவும் துறவி) என்று அழைக்கப்பட்டார். அப்போது சேவதாஸ் என்கிற ஒரு பக்தர் ஸ்வாமியை தரிசிக்க வந்திருந்தார். அவர் தன்னுடைய ஆன்மிக முன்னேற்றத்திற்கு உதவுமாறு ஸ்வாமியிடம் கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"ஆன்மிக முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமென்றால் சித்த சுத்தி (தூய்மையான உள்ளம்) அவசியம். அதை அடைய வேண்டுமென்றால் எந்தவித பலனும் எதிர்பார்க்காமல் செயல்கள் புரிய வேண்டும், நாம் நம் கடமைகளை சுயநலம் இல்லாமல் வழிபாட்டின் ஒரு பகுதியாக நினைத்து செயல்பட வேண்டும். இப்படியே நடைமுறைப்படுத்தினால் நம்முள் இருக்கும் அகங்காரம் மெதுவாக அழிந்து, நம் பார்வை விசாலமாகும். மேலும் நம் உள்ளமும் விரிவடையும். நம்முடைய மனது தூய்மை அடைந்துவிட்டால், அப்போது சத்குருவின் தேவை அவசியமாகிறது. அவரைச் சரணடைந்து அவருக்கு சேவைகள் புரிய வேண்டும். பரமாத்மாவை பற்றியே சதா சிந்திப்பது, கேட்பது மற்றும் பிரதிபலிப்பது ஆகியவற்றில் மட்டுமே கவனம் கொண்டு, அந்த பாதையில் முன்னேற வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் தவறான கருத்துக்களும் எண்ணங்களும் மறைந்து போகும். அறிவாற்றல் அகற்றப்படும். பிரம்மத்தைப் பற்றிய ஞானத்தை உணர்ந்து கொள்ள முடியும்"**

என்று கூறினார். இந்த போதனைகளுக்குப் பின் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சேவதாஸுக்கு ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயராக தரிசனம் அளித்தார். மேலும் அவருக்கு யோக ரகசியங்களை கற்றுக் கொடுத்து, தன்னை உணர்ந்து கொள்வதற்கான வழிமுறைகளுக்கு பயிற்சி அளித்தார். சேவதாஸும் அவருடைய நண்பர்களும் பாக்கியம் பெற்றவர்கள். இல்லையேல் இப்படிப்பட்ட ஆசீர்வாதம் யாருக்கு கிடைக்கும்? அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் நாமத்தை ஜெபித்துக் கொண்டே கிர்னாரை விட்டுக் கிளம்பினர்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 16

அம்பேஜோகையில்...

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கிர்னாரில் இருந்து மறைந்து மஹாராஷ்டிர மாநிலத்தில் உள்ள அம்பேஜோகை என்னும் இடத்திற்கு வந்தடைந்தார். அந்த ஊரில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பார்ப்பதற்கு கரடுமுரடான ஒரு கிராமவாசி போன்ற தோற்றத்தோடு தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டார். அவர் அங்கு தங்கியிருந்த போது தன்னை ஒரு வெகுளியாகக் காட்டிக்கொண்டார். அவர் ஆடு-மாடுகளை மேய்க்கும் மக்களோடு தங்கியிருந்தார்.

பெண்ணை ஆணாக மாற்றுதல்

அந்த கிராமத்தில் ஆடுகளை மேய்க்கும் ஒரு சிறு பெண் இருந்தாள். அவளுக்கு ஐந்து வயதிருக்கும். பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருப்பாள். ஆனால் அவளுடைய பெற்றோர்கள் மிகவும் பணத்தாசை பிடித்தவர்களாக இருந்தனர். அவளுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை மிகவும் பிடிக்கும். அவள் ஆடு-மாடுகளை மேய்க்கும்போது கொண்டுவரும் உணவுகளை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளோடு பகிர்ந்து கொள்வாள்.அவளுடைய பெற்றோர்கள் ஏழ்மையின் காரணமாக ஒரு தந்திரமான திட்டம் தீட்டினர். அவளை ஒரு பணக்காரருக்கு ஆண் குழந்தை போல் வேடமிட்டு விற்றுவிடலாம் என்று முடிவெடுத்தனர். எப்படியும் திருமணம் ஆகி செல்ல வேண்டியவள் தானே, இப்போதே சென்றுவிட்டால் என்ன! இந்தப் பெண்ணாவது பணக்கார வீட்டில்

சந்தோஷமாக வாழட்டும் என்று அவர்கள் மற்றவர்களுடைய வாயையும் அடைத்தனர்.

அந்தப் பணக்காரரர் இது கடவுளின் கருணை என்று எண்ணிக்கொண்டு அந்தச் சிறுமியை தத்தெடுத்துக் கொண்டார். ஆண் வேடத்தில் இருந்த பெண் காலப்போக்கில் அழகான இளைஞனாக மாறினாள். எப்போது தன் குட்டு வெளிப்படுமோ என்கிற பயத்துடன் அவள் இருந்தாள். அந்தப் பணக்காரரர் தன் மகனுக்கு திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணினார். திருமணம் நிச்சயமானது.

திருமணத்தின் சடங்குகளுள் ஒன்றான மஞ்சள் பூசும் சடங்கிற்காக மணமகள் வீட்டிலிருந்து அனைவரும் வந்தனர். அப்போது அவர்கள் மாப்பிள்ளை பெண் என்று கண்டுபிடித்து விட்டனர். பிரச்சனை அதிகமானது. பணக்காரருக்கு விஷயம் தெரிந்து மன்னரிடம் புகார் அளித்தார். விவசாயி அவரை ஏமாற்றி விட்டதாக கூறினார். மன்னர் ஏதுமறியா அப்பெண்ணை கொல்ல வேண்டும் என்று தீர்ப்பளித்தார். சிப்பந்திகள் அந்தத் தீர்ப்பை நிறைவேற்றுவதற்காக அவளை மலைக்குக் கொண்டு சென்றனர். அவள் தாங்கமுடியாத வேதனையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை மனமுருகி தன்னைக் காப்பாற்றுமாறு பிரார்த்தனை செய்தாள். அவள் மலையிலுள்ள மாமரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருக்கும் தன் தாத்தாவை தரிசனம் செய்ய அனுமதிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். சிப்பந்திகளில் சிலர் அவள் மீது இரக்கம் கொண்டு அந்த மரத்தினருகில் அழைத்து வந்தனர். அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகில் சென்று **"தாத்தா, என்னை காப்பாற்றுங்கள்! நான் உங்கள் ஜாதிப்பெண் தானே! என்னை இவர்கள் கொல்லப்போகிறார்கள்"** என்று கதறியவாறே அவர் பாதங்களை பிடித்துகொண்டாள். அந்த ஏழைப் பெண்ணின் வேண்டுதலை செவிமடுத்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவளை அழைத்து தனக்கருகில் அமர்த்திக்கொண்டார். **"பயப்படாதே! நான் சாவுடன் கூட சண்டையிடுவேன்"** என்று கூறிக்கொண்டே அந்த சிப்பந்திகளுக்கு நரசிம்ம மூர்த்தி போல கோபத்துடன் காட்சியளித்தார்.

அவர் அவர்களிடம் **"அந்த பணக்காரனும் மன்னனும் உடனடியாக இங்கு வரவேண்டும். இல்லையேல் உங்களனைவரையும் எரித்து சாம்பலாக்கிவிடுவேன்"** என்று கர்ஜனை செய்தார். உடனே அவர்கள் ஓடிச்சென்று இருவரையும் அழைத்து வந்தனர். அவர்கள் இருவரும் நடந்ததை கேள்விப்பட்டு நடுங்கிக்கொண்டே நின்றுகொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களை

பார்த்து, **“நன்றாக பாருங்கள்! இது ஆணா அல்லது பெண்ணா?”** என்று கேட்டார். அனைவரின் ஆச்சரியத்திற்கும் இணங்க அங்கு பெண்ணுக்கு பதிலாக ஒரு ஆண் நின்று கொண்டிருந்தான்! **“உடனடியாக இவனுக்கு திருமண ஏற்பாடு செய்யுங்கள்”** என்று கூறினார். இந்த லீலையுடன் மஹாபாரதத்தில் வரும் ஷிகண்டியின் கதையை நாம் ஒப்பிடலாம்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் நினைத்தால் அவரால் எதுவானாலும் செய்ய முடியும் என்பதை இந்த லீலையின் மூலம் நம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. அவரின் மீது அசாதாரணமான நம்பிக்கை வைத்து பிரார்த்தனை செய்தால் தன் பக்தனை அவர் எந்தவிதமான இக்கட்டான சூழ்நிலைகளில் இருந்தும் காப்பாற்றுவார் என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிறது. பூரணமான பக்தியும் நம்பிக்கையும் இருந்தால் அனைத்தும் சாத்தியம். அவர் நம்மை ஏழு கடலுக்கும் அப்பால் எடுத்து செல்வார் என்பதில் எந்தவித ஐயமும் இல்லை.

அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் இந்த லீலையை பார்த்து **‘ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்’** என்று கோஷம் எழுப்பினர்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 17

ராமேஸ்வரத்தில்...

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அம்பேஜோகையில் இருந்து பல இடங்களுக்குச் சென்ற பின்னர் தமிழகத்தில் உள்ள ராமேஸ்வரம் வந்தடைந்தார். இங்கு வந்தடைந்தவுடன் அவர் பல்வேறு லீலைகளை நடத்திக் காட்டினார். மக்களின் துயரங்களை நீக்குவது, கவலையில் இருப்பவர்களுக்கு உதவி புரிதல் அதுமட்டு மல்லாமல் அவரை எவர் காண வந்தாலும் ஆசீர்வதித்து திருப்தியுடன் அனுப்பி வைப்பார். ராமேஸ்வரத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எப்போதும் ஒரு மாமரத்தினடி யிலேயே அமர்ந்து கொண்டிருப்பார். அவர் உணவைப் பற்றியோ நிழலைப் பற்றியோ உடைகளைப் பற்றியோ ஒருபோதும் கவலைப்பட்டதே இல்லை.

குமாஸ்த்தாவுக்கு அருள் புரிதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து மாமரத்தடியில் சமாதி நிலையிலேயே அமர்ந்து கொண்டிருப்பதை அந்த கோவிலில் பணிபுரியும் ஒரு பிராமண குமாஸ்தா கவனித்தார். இவர் ஒரு சாதாரண மனிதனாக இருக்க முடியாது, இவர் ஒரு மஹாபுருஷர் என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார். அவர் மெதுவாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று தான் அளிக்கும் உணவை ஏற்றுக்கொண்டால் பாக்கியம் அடைவேன் என்று கூறினார். அந்த குமாஸ்தாவின் அன்பைப் புரிந்துகொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், அவர் அனுப்பும் உணவில் சிறிதளவை மட்டும் தினமும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஒரு நாள் அந்த குமாஸ்தா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்து தனக்கு அறுபது வயதாகியும் இன்னும் புத்திர பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்தார். தனக்கு அருள் புரியுமாறு வேண்டிக்கொண்டார். **“உனக்கு மகன் பிறப்பான். ஆனால் அவன் உன்னை விட்டுச் சென்றுவிடுவான், இப்போது கிளம்பு!”** என்று கூறிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பிவிட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அந்த இடத்தை விட்டு கிளம்பினாலும் அந்த மரத்தடியில் உணவு படைப்பதை அவர் நிறுத்தவில்லை. எப்போதும் சிறிதளவு உணவை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அன்றிலிருந்து முழு உணவையும் உண்ணத் தொடங்கினார். காலப்போக்கில் அவருடைய மனைவி ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தாள்.

ஒரு நாள் அவர் உணவை மரத்தடியில் வைத்துவிட்டு வரும் போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பதிலாக ஒரு பிசாசு அந்த உணவை உண்பதைக் கண்டார். நடப்பதை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு நாள் அவர் ஸ்வாமி தரிசனம் செய்வதற்காக ராமேஸ்வரம் கோவிலுக்குச் சென்றார். அங்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இருப்பதைக் கண்டார். உடனே தன் மகனை ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் ஆசீர்வாதம் வாங்கிக் கொள்ள அழைத்து வர வேண்டும் என்று அவர் எண்ணினார். அப்போது அவருடைய மகனுக்கு ஏழு வயதிருக்கும். அவன் கோவிலுக்குள் வர விரும்பாமல் பிடிவாதமாக இருந்தான். அவனை கட்டாயப்படுத்தி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் முன் கொண்டு வந்தவுடன் அவன் ஒரு அசிங்கமான உருவமாக மாறி தன்னை விடுவிக்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் கேட்டுக் கொண்டது. உடனே கீழே விழுந்தவுடன் அவனுடைய உயிர் பிரிந்தது. இறந்த உடல் பத்தடிக்கு மேலே பறந்து சென்று பார்ப்பதற்கு மிகவும் அசிங்கமாகவும் கொடூரமாகவும் காணப்பட்டது.

நடப்பது ஏதுமறியாமல் பிராமண தம்பதி திடுக்கிட்டு நின்று கொண்டிருந்தனர். அந்த பிராமணப் பெண் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"இவன் உங்கள் அருளால் பிறந்தவன். இவன் எப்படி இறந்து போனான்? இது யாருடைய உடல்? இவ்வளவு அசிங்கமாக உள்ளதே! ஸ்வாமி, உங்கள் தரிசனம் எங்கள் விதியை இப்படி மாற்றி விட்டதே!"** என்று கேட்டுக் கதறினாள். முற்றும் உணர்ந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவர்களைப் பார்த்து, **"உங்களுக்கு மகன் பிறப்பான் ஆனால் அவன் சென்றுவிடுவான் என்று நான்தான் முன்பே கூறினேனே! நீங்கள் தினமும் எனக்காக மரத்தடியில் வைத்த உணவை அந்த மரத்தில் குடியிருந்த ஒரு பிசாசு உண்டு வந்தது. அந்த பிசாசு தன் விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாக உங்களுக்கு மகனாகப் பிறந்தது. நான் இப்போது இந்த பிசாசுக்கு விடுதலை அளித்து விட்டேன். இந்த உடலை எரித்து விடுங்கள்"** என்று கூறினார். அங்கு கூடியிருந்த அனைவரும் **"ஸ்வாமி, இந்த உடலை எப்படி தூக்குவது?"** என்று கேட்டனர். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"இவன் உடல் முழுவதும் விபூதியை பூசிவிடுங்கள். அது முன்பிருந்த உருவத்திற்கு மாறிவிடும்"** என்று கூறி அனுப்பினார்.

அந்த பிராமணன் ஈமச்சடங்குளை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியபடியே முடித்துவிட்டு வருத்தத்துடன் அழுதுகொண்டே வந்தார். **"ஸ்வாமி, எனக்கும் வயதாகிவிட்டது. மகனும் இல்லை. எனக்கு புத்திர பாக்கியம் அருளுங்கள்"** என்று கேட்டுக்கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் **"உனக்கு மகன் பிறப்பான்"** என்று கூறி அவரை ஆசீர்வதித்து அனுப்பி வைத்தார். சிறிது நாட்களுக்குப் பிறகு அவருடைய மனைவி கர்ப்பம் தரித்து ஒரு ஆண் மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். அதன்பின்னர் அவர்களுடைய பக்தி பன்மடங்காகப் பெருகியது. அவர்கள் தங்கள் இறுதி காலம் வரை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை வழிபட்டு சந்தோஷமாக வாழ்ந்தனர்.

கோடி தீர்த்தத்தில் நிகழ்த்திய அற்புதம்

ராமேஸ்வரம் கோவிலில் கோடி தீர்த்தம் என்று ஒரு தீர்த்தம் உள்ளது. இந்த தீர்த்தத்தில் நீராடினால் மிகவும் புண்ணியம் என்பதினால் அங்கு தினமும் பல பக்தர்கள் வந்து நீராடுவர். அங்கிருந்த பூஜாரிகள் நாராயண தீர்த்தத்தில் இருந்த பூஜாரியைப் போலவே மிகவும் பேராசை பிடித்தவராக இருந்தனர். அங்கு வரும் பக்தர்கள் பணம் அளிக்கவில்லை என்றால் அவர்களை நீராட அனுமதிக்க மாட்டார்கள். ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அங்கு நீராடச் சென்றார். அனைவரையும் போல ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடமும் பணம் கேட்டனர்.

அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"நானோ சந்நியாசி, என்னிடம் ஏது பணம்? கடவுள் அளிக்கும் நீர் அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டும். பணம் இருப்பவர் இல்லாதவர் என்கிற வேறுபாடு பார்க்கக் கூடாது"** என்று கெஞ்சும் தொனியில் அறிவுரை கூறினார். அந்த பூஜாரிகள் கர்வ மிகுதியால் அவரை உள்ளே அனுமதிக்கவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் உடனே, **"எந்த புண்ணியத்திற்காக இங்கு நீராடுகிறார்களோ அந்த புண்ணியம் இனி இங்கிருக்காது"** என்று கோபமாகக் கூறிவிட்டு சென்று விட்டார்.

பூஜாரிகள் அவர் கூறுவதை துளியும் சட்டை செய்யவில்லை. ஆனால் அந்த தீர்த்தம் முழுவதும் புழுக்கள் நிரம்பி துர்நாற்றம் அடிக்கத் தொடங்கியது. அவர்கள் பல அபிஷேகம் மற்றும் பூஜைகள் செய்தும் எந்தவித மாற்றமும் இல்லை. அவர்கள் சிருங்கேரி சென்று சங்கராச்சாரியாரை சந்தித்து நடந்தவற்றை விவரித்தனர். சங்கராச்சாரியார் தியானத்தில் இவர்கள் ஒரு சந்நியாசியை அவமதித்தால்தான் இவ்வாறு நிகழ்ந்துள்ளது என்பதை அறிந்து கொண்டார். வந்தவர் ஒரு சாதாரண சந்நியாசி அல்ல அவர் ஒரு தத்த அவதாரம் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டார். அவரிடம் உடனடியாகச் சென்று மன்னிப்பு கேட்கவேண்டும் என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார். ஊருக்கு வந்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தேடி அலைந்தனர். அவரை எங்கு தேடியும் கிடைக்காமல் இறுதியில் ராமேஸ்வர சிவ லிங்கமே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளாக அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டனர். அவர்களைப் பார்த்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"சிருங்கேரி பயணம் நன்றாக இருந்ததா? சங்கராச்சாரியாரை பார்த்தீர்களா?"** என்று கேட்டவுடன், அவர் முன் அவர்கள் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு தங்களை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டனர்.

கருணையின் மொத்த உருவமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களை மன்னித்து சில அறிவுரைகள் வழங்கினார். **"நீங்கள் பக்தர்களின் துயர் துடைக்க வேண்டிய உன்னதமான பூஜாரிகள். நீங்கள் எவரிடமும் பணம் வசூலிக்காமல் உங்கள் கடமைகளை பக்தி சிரத்தையுடன் நிறைவேற்ற வேண்டும்"** என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார். அவரின் பரிபூரணமான ஆசீர்வாதத்தினால் அந்த தீர்த்தம் தன் புண்ணியத்தை மீண்டும் பெற்றது.

தெய்வீகம் நம் கண் முன்னே இருந்தாலும் அதை நம் மாயக் கண்களால் உணர்ந்து கொள்ள முடிவதில்லை! இதன் காரணமாகத்தான் அவதாரங்கள் பல அற்புதங்களை செய்து நமது அறியாமை மற்றும் மாயையை விலக்குகின்றனர் என்பது இந்த லீலைகளினால் நமக்கு தெளிவாகிறது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 18

காஞ்சிபுரத்தில்...

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ராமேஸ்வரத்திலிருந்து கிளம்பி காஞ்சிபுரம் வந்தடைந்தார். காஞ்சிபுரம் க்ஷேத்ரம் பதினெட்டு சக்தி பீடங்களில் ஒன்றான காமாக்ஷி அம்மனின் உறைவிடம். இங்கு ஆதிசங்கரர் பிரதிஷ்டை செய்த ஸ்ரீ யந்திரம் உள்ளது. சமீபத்தில் ஸ்ரீசக்ரபுரம் என்று அழைக்கப்படும் காஞ்சிபுரத்தைச் சுற்றி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் கோவில்கள் உருவாகியிருப்பது இந்த நகரத்தின் சிறப்பை பறைசாற்றுகிறது.

சைவர்கள்-வைணவர்கள்

காஞ்சிபுரத்தில் சைவர்கள் மற்றும் வைணவர்கள் இருவரும் சமமான அளவில் வாழ்ந்து வந்தனர். அக்காலத்தில் காஞ்சிபுரம் சிவகாஞ்சி மற்றும் விஷ்ணுகாஞ்சி என்று இரண்டாக பிரிந்திருந்தது. அப்போதிருந்த அரசாங்கம் இரண்டு காஞ்சியையும் வைணவர்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டுமானால் அதற்கு அவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட சரியான பரிசுப் பத்திரங்களை அவர்களிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனை விடுத்தனர். அப்படி அவர்கள் தகுந்த பத்திரங்களை சமர்ப்பிக்கவில்லை என்றால் காஞ்சிபுரம் முழுவதையும் தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் எடுத்துக்கொள்ளப் போவதாகக் கூறினர். இது வைணவர்களுக்கு மிகுந்த சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியது.

இந்த பிரச்சனைகள் நடந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சிவகாஞ்சியில் இருந்தார். வைணவர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் தஞ்சம் அடைந்தனர். கருணையின் மறுவடிவான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களைப் பார்த்தவுடன் அரசாங்க அதிகாரிகள் அனைவரையும் அவரிடம் அழைத்து வரச்சொன்னார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களிடம், **"ஏ! மாதர்சோத் (கெட்டவார்த்தை) இந்த இரண்டு கிராமங்களையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு அனைவரையும் பசியால் துன்புறுத்திக் கொல்லப் போகிறீர்களா?"** என்று கேட்டவுடன் **"எங்களுக்கு சரியான ஆதாரம் கிடைத்தால் விட்டு விடப் போகிறோம்!"** என்றனர். **"இதோ இங்கே ஓடுகிறதே இந்த நதியில் போய்த் தேடுங்கள். அங்கிருக்கும் கல்லில் அனைத்தும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது"** என்று கூறினார். அதிகாரிகள் அங்கு சென்று தேடிய போது ஒரு கல்லில் அனைத்து

சான்றுகளும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த கிராமம் பரிசளிக்கப்பட்ட தினம், மாதம், வருடம், யார் பரிசளித்தார்கள், எந்த காரணத்திற்காக போன்ற அனைத்து விஷயங்களும் அதில் இருந்தது.

அதிகாரிகள் இரு கிராமங்களையும் விடுவித்தனர். வைணவர்களின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை முழு நம்பிக்கையுடன் வணங்கி நைவேத்தியங்கள் படைத்து தங்கள் நன்றிகளை வெளிப்படுத்தினர்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 19

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ராஜூர் வருதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பின்னர் மஹாராஷ்டிர மாநிலத்தில் உள்ள ராஜூர் என்ற இடத்தைச் சென்றடைந்தார். அப்போதெல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை **"சஞ்சல் பாரதி"** என்று அனைவரும் அழைப்பர். அங்கு பழைய மடம் ஒன்று இருந்தது. அவர் அந்த மடத்திற்குச் சென்றார். அவர் அந்த மடத்திற்கு வந்தவுடன் அவரை தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம் என்று உணர்ந்து கொண்டு அனைவரும் தரிசனம் செய்து வந்தனர். அந்த மடத்திற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் புனருத்தாரணம் செய்தார். லால்பாரதி மற்றும் அங்கிருக்கும் பல பக்தர்களுக்கும் யோகப்பாதையை துவக்கி வைத்தார். அந்த மடத்திற்கு சர்காரிடமிருந்து வருடத்திற்கு 1000 ரூபாய் நிரந்தர வருமானம் கிடைக்குமாறு ஏற்பாடு செய்தார். இவ்வாறு மடத்தின் தினசரி நடவடிக்கைகள் எந்தவித தொய்வும் ஏற்படாமல் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது.

ஒருநாள் தன் பாதுகைகளை ராஜூரில் உள்ள மடத்தில் விட்டுவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பினார். அந்த பாதுகைகள் இன்றும் அந்த மடத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. பின்னர் உடுப்பிக்கு சென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை தரிசனம் செய்துவிட்டு பண்டரிபுரம் வந்தடைந்தார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 20

பண்டரிபுரத்தில் பண்டரிநாதனாக...

பண்டரிபுர நதிக்கரையில்

எப்போதும் போலவே ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ராஜூரில் இருந்து திடீரென மறைந்து பண்டரிபுரத்தில் உள்ள சந்திரபாகா நதிக்கரையில் தென்பட்டார். அப்போது அந்த நதியில் வெள்ளம் பிரவாகம் எடுத்து வந்தது. படகு சவாரிக்கு அனுமதி இல்லை. எப்படிப்பட்ட வெள்ளமாக இருந்தாலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை என்ன செய்துவிட முடியும்? அந்த வெள்ளப்பெருக்கின் மீது தன் பாதுகைகளோடு நடந்து சென்று அக்கரையை அடைந்தார். இந்த காட்சியைப் பார்த்த பண்டரிபுர மக்கள் அனைவரும் அவரைப் பலவாறு போற்றி துதித்தனர். (இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றபோது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ராஜூரில் தங்கியிருந்தார். இருப்பினும் அவர் பண்டரிபுரத்திலும் காணப்பட்டார் என்று சிலர் கூறுகின்றனர்).

வயதான பக்தருக்கு பண்டரிநாதனாக காட்சியளித்தல்

யாத்ரீகர்கள் கூட்டம் ஒன்று சந்திரபாகா நதிக்கரையில் தங்கியிருந்தனர். அவர்களுள் பாண்டுரங்கன் மீது அதீத பக்தி கொண்ட சோம்நாத் என்ற பெயருடன் ஒரு வயதான வார்க்கரி இருந்தார். கோவிலில் பக்தர்கள் கூட்டம் அதிகமாக இருந்ததால் அவரால் ஸ்வாமி தரிசனத்துக்குச் செல்ல முடியவில்லை. ஸ்வாமி மகராஜ் அவர் முன் விட்டல பாண்டுரங்கனாக காட்சி அளித்தார்.

இதைக் கண்டவுடன் பெரியவர் திக்குமுக்காடிப் போனார். தேஜஸுடன் கூடிய உருவத்தில் தன் பாண்டுரங்கனை கௌபீனம் அணிந்து கொண்டு நீளமான கைகள்-கால்களுடன் பார்த்தவுடன் அவர் மூர்ச்சையடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் விஸ்வரூப தரிசனத்திலிருந்து சாதாரண நிலைக்கு திரும்பினார். அவர் சோம்நாத்தின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டு, **"உன் பாண்டுரங்கனை உன் உள்ளம் நிறையும் அளவுக்கு தரிசனம் செய்தாயா?"** என்று கேட்டார். சோம்நாத் புவா என்ன கூறுவது என்று தெரியாமல் வாயடைத்து நின்று கொண்டிருந்த போது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

அதே யாத்ரீக குழு சில நாட்களுக்கு பின்னர் மங்கள்வேடாவுக்கு சென்றபோது சோம்நாத் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பதிலாக பண்டரிநாதனைக் கண்டார். அவர் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. இனி தன்

மீதமுள்ள வாழ்நாள் முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கே சேவை செய்யலாம் என்று முடிவு செய்து அங்கேயே தங்கிவிட்டார். ஒன்பது ஆண்டு காலம் சேவை செய்த பின்னர் மங்கள்வேடாவில் அவர் உயிர் பிரிந்தது.

இந்த நிகழ்ச்சிகளோடு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் முதல் கட்ட சரித்திரம் நிறைவடைகிறது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நிகழ்த்திய லீலைகள் அனைத்தையும் ஒரு மாயாஜாலங்கள் என்கிற பாணியில் புரிந்துகொள்ளக் கூடாது. அவை அனைத்தும் ஏதோ ஒரு உள்ளர்த்தத்துடன் நிகழ்த்தப்பட்டன. ஒரு அவதாரம் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக பூமியில் உதித்துள்ளது என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்துவதற்காக அவை அனைத்தும் நடந்தேறின. மேலும் அவர் எந்த இடங்களுக்கு முதலில் சென்றார் என்கிற வரிசையை யாராலும் சரியாக குறிப்பிட முடியவில்லை. சில சமயம் அவர் பல இடங்களிலும் ஒரேநேரத்தில் தோன்றி லீலைகள் புரிந்திருக்கலாம் என்று நம்பப்படுகிறது.

பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மங்கள்வேடா என்கிற இடத்திற்கு கி.பி. 1838 இல் வந்தடைந்தார். இங்கு 12 ஆண்டுகள் தங்கியிருந்து பல லீலைகள் புரிந்திருக்கிறார். அவற்றை தொடர்ந்து வரும் அத்தியாயங்களில் பார்ப்போம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 21

மங்கள்வேடாவில் தங்கியிருத்தல்

கி.பி. 1838 ஆம் வருடத்தில் பண்டரிபுரத்தில் இருந்து கிளம்பிய ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், மங்கள்வேடா என்னும் இடத்தை வந்தடைந்தார். அவர் 12 ஆண்டுகள், அதாவது ஒரு புஷ்கரம் இங்கு தங்கியிருந்தார். மங்கள்வேடா சோலாப்பூர் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. இந்த இடத்தை ஆன்மிகத் துறவிகள் பலர் புனிதமாக்கியுள்ளனர். தாமாஜி பான்ட், கன்ஹோபாத்ரா, சோகா மேளா, கோவிந்த பாபா, முனி பாபா, பாலகிருஷ்ண புவா போன்ற சான்றோர்களால் மங்கள்வேடா புனிதம் அடைந்துள்ளது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இந்த இடத்தில் தங்கி மேலும் புனிதம் வாய்ந்ததாக மாற்றினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மங்கள்வேடாவுக்கு முதன்முதலாக வந்தபோது அவரை யாராலும் சரியாக அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. சிலர் அவரை திகம்பர் புவா என்று அழைத்தனர். மற்றவர்கள் அவரை சஞ்சல் பாரதி என்றும் மற்ற சிலர் சைதன்ய நரசிம்ம சரஸ்வதி என்றும் அழைத்தனர். சில சமயம் குழந்தை போலவும், சில சமயம் பித்து பிடித்தவர் போலவும், சில சமயம் பிசாசு பிடித்தவர் போலவும் நடந்து கொள்வார். அவர் ஊருக்கு வெளியே இருந்த காட்டுப் பகுதியில் தங்கியிருந்தார். அந்த வழியாக செல்லும் பயணியர்கள் எந்த உணவை அளித்தாலும் அதை உட்கொண்டார். அவர் உணவைப் பற்றி ஒருபோதும் கவலைப்பட்டதில்லை, அதனால் பிக்ஷை எடுக்க தன் இருப்பிடத்தை விட்டு நகரவே இல்லை. அவருக்குள் இருந்த ஆன்மிக சக்தி அவர் உடலுக்கு சக்தி அளித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்படியே ஊருக்குள் நுழைந்தாலும் அழுக்கான இடங்களில் அமர்ந்து கொள்வார். சுகாதாரம் பற்றியெல்லாம் யோசனையே இல்லாமல் எப்போதும் பேரானந்த நிலையிலேயே இருப்பார்.

பாலகிருஷ்ண புவா என்கிற ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அடையாளம் கண்டுகொண்டார். இவர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர்தான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டு அவருக்குப் பல சேவைகள் புரியத் தொடங்கினார். அவர் எப்போதெல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசிக்கிறாரோ அப்போதெல்லாம் அவர் பண்டரிபுரத்தில் உள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் எப்படி இடுப்பில் கை வைத்துக் கொண்டு நின்று கொண்டிருப்பாரோ அதேபோல் தரிசனம் செய்தார். ஸ்ரீ பாலகிருஷ்ண புவாவுக்கு எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் நினைவாகவே இருந்தது. அவரை எப்போதும் தரிசனம் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் போல இருந்தது. அவர் தன்னையே மறந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் நினைவுகளில் ஆழ்ந்திருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மங்கள்வேடாவில் தங்கியிருந்த சமயத்தில் சில ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள் பின்வரும் இந்த அற்புதமான லீலையை கண்டனர்.

ஒரு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஒரு ஆற்றின் கரையில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். ஆற்றின் அக்கரையில் இருந்து ஒளி பொருந்திய உடலுடன் இரண்டு உருவங்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை நோக்கி வந்தன. அந்த இரண்டு உருவங்களின் முகத்தைச் சுற்றி ஒளிவட்டம் இருந்தது. அவர்கள் யாருக்கும் புரியாத ஒரு பாஷையில் பேசிக் கொண்டார்கள். அந்த உருவத்தில் ஒன்று, **"ஏன் அழுகிறாய்?"** என்றது. மற்றொன்று **"ஏன் அழைத்தாய்?"** என்றது. ஸ்ரீ

ஸ்வாமி சமர்த்தர் "ஏன் அதைச் செய்கிறாய்?" என்றார். அவர்களின் உரையாடல் இதுபோன்று விசித்திரமாகவே இருந்தது. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் மூவரும் அருகில் இருந்த மலைமேல் ஏறினர். அவர்கள் மூவரும் சிறிது நேரத்திற்கு ஆழ்ந்த உரையாடலில் ஈடுபட்டனர். இறுதியாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மட்டும் தனியாக இறங்கி வந்தார். இந்த நிகழ்ச்சி குரு தத்தாத்ரேயரின் மூன்று அவதாரங்களான ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர், ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி மற்றும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஆகிய மூவரும் ஒன்று கூடி ஏதோ ஒரு தெய்வீக பணிக்கான திட்டம் தீட்டியுள்ளனர் என்று அனைவராலும் நம்பப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை முதலில் பைத்தியக்கார பிச்சைக்காரன் என்று நினைத்த மங்கள்வேடா மக்கள் அனைவருக்கும் தன் அற்புதமான லீலைகள் மூலம் தன்னை ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம் என்பதை வெளிப்படுத்திக் கொண்டார். பிறகு மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக அவரை தரிசிக்க வரத்தொடங்கி அவருடைய தீவிரமான பக்தர்கள் ஆனார்கள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மங்கள்வேடாவில் செய்த அற்புதங்களை தொடர்ந்து வரும் அத்தியாயங்களில் பார்ப்போம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 22

கிருஷ்ணம் பட் வீட்டு மலட்டுப் பசு

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மங்கள்வேடா வந்து அப்போது சிறிது காலம்தான் ஆகியிருந்தது. வேதம் மற்றும் சாஸ்திரங்களில் கைதேர்ந்தவரான கிருஷ்ணம் பட் என்கிற பிராமணர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸ்ரீ தாமாஜி கோவிலில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். அவரை அங்கு கண்டவுடன் கிருஷ்ணம் பட் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதகமலத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். கிருஷ்ணம் பட் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"ஸ்வாமி, நீங்கள் எங்கிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள் என்பது எனக்கு தெரியாது. இப்போது இரவு நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நாளை நீங்கள் என் வீட்டிற்கு**

வந்து எங்கள் வீட்டை புனிதமாக்க வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார். கிருஷ்ணம் பட்டின் உண்மையான பக்தியில் அகமகிழ்ந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவருடைய வீட்டுக்கு வருவதாகக் கூறினார்.

கூறியது போலவே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அடுத்த நாள் அவர் வீட்டுக்குச் சென்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை ஒரு இடத்தில் அமரச் சொல்லிவிட்டு தன் மனைவியை ,அவருக்கு ஏதாவது உணவு சமைக்குமாறு கூறினார். அவருடைய மனைவி கீதா பாய்க்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. அடுக்களையில் அரிசி துளியும் இல்லை. அதை புரிந்துகொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் **"எனக்கு தஷ்மி ரொட்டி"** என்றால் மிகவும் பிடிக்கும் என்று கூறினார். வீட்டில் இருந்த பொருட்களை வைத்து ரொட்டி தயார் செய்வதற்கு ஆயத்தம் ஆனாள். அதற்கு தேவையான பால் வாங்குவதற்காக வெளியே கிளம்பினாள். அதை கவனித்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், **"உங்கள் வீட்டிலேயே பசு இருக்கும் போது ஏன் வெளியே சென்று வாங்க வேண்டும்?"** என்று கேட்டார். **"ஸ்வாமி, இந்த பசு எங்களுக்கு பால் கொடுப்பதை நிறுத்தி நான்கு வருடங்கள் ஆகிவிட்டது"** என்று கூறினாள். "அப்படியா, பாத்திரம் கொண்டுவந்து பால் கறந்து பார்" என்று கூறிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த பசுவிடம் சென்று, **"காயத்ரி கோமாதா, இந்த பிராமணன் மிகவும் ஏழ்மையானவர். நீ அவரிடம் அன்பாக நடந்து கொள்ளவில்லையென்றால் அவர் என்ன செய்வார்! அவர் குடும்பத்தை காப்பாற்ற வேண்டாமா?"** என்று கூறி அதனை தடவிக் கொடுத்தார்.

கீதாபாய் அந்த பசுவிடம் பால் கறக்கத் துவங்கியவுடன் அருவி போல் பால் கொட்டியது. பிராமண தம்பதி சந்தோஷத்தில் திக்குமுக்காடி நின்றனர். ஏழைகளின் பங்காளனான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் கருணைக்கு எல்லைதான் ஏது?

கீதா பாய் சமைத்துக் கொடுத்த ரொட்டியை வயிறார உண்டபின்னர் அவர்களை ஆசீர்வதித்து அவர்களின் ஏழ்மையை முழுவதுமாக நீக்கிவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 23

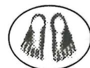
பாம்பு தங்கமானது

மங்கள்வேடாவில் பசப்பா தேளி என்கிற எண்ணெய் வியாபாரி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தொடர்ந்து கவனித்துக் கொண்டே இருந்தான். அவர் எப்போதும் முட்களின் நடுவில் படுத்திருந்தாலும் அவருடைய முகத்தின் தேஜஸ் அவனுக்கு பல உண்மைகளை உரைத்தது. இவர் யாராக இருக்கக்கூடும் என்று அவன் மனதில் நினைத்தவுடன், **"நான் யாராக இருந்தால் உனக்கென்ன?"** என்று அவர் பதிலளித்தார். பசப்பா இவர் ஒரு மகாபுருஷர் என்பதை உணர்ந்துகொண்டு அவர் மீது அதீத பக்தியுடன் இருந்து வந்தான். அவர் எங்கு சென்றாலும் அவனும் அவரை பின்தொடர்வான்.

பசப்பா ஒரு பரம ஏழை. தன் குடும்பத்தை சமாளிப்பது அவனுக்கு மிகப்பெரிய சவாலாக இருந்தது. அவனுடைய மனைவிதான் சம்பாதித்து குடும்பப் பொறுப்புகளை நிர்வகித்துக் கொண்டிருந்தாள். தன் கணவனோ பொறுப்பில்லாமல் ஒரு பைத்தியகாரத் துறவியின் பின்னால் அலைவது அவளுக்கு மிகுந்த கோபத்தை ஏற்படுத்தியது. இப்படியே பல ஆண்டுகள் உருண்டோடின.

ஒரு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அடர்ந்த வனப்பகுதியில் உலாவிக் கொண்டிருந்த போது பசப்பாவும் அவரை பின்தொடர்ந்தான். திடீரென பாம்புகள் கூட்டமாக வந்தன. பசப்பா பயத்தில் நடுங்கிக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பின்னால் பதுங்கிக் கொண்டான். ஸ்ரீ ஸ்வாமியோ எந்த கலக்கமும் இல்லாமல் இருந்தார். **"பசப்பா பயப்படாதே! உனக்கு எவ்வளவு பாம்புகள் வேண்டுமோ அத்தனை பாம்புகளையும் எடுத்து உன் பையில் போட்டுக் கொண்டு வீட்டுக்கு செல்"** என்றார். பசப்பாவுக்கு பயம் இருந்தாலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் வாக்கை மீறக்கூடாது என்கிற எண்ணத்தில் இரண்டடிக்கு மேல் நீளமுள்ள ஒரு பாம்பை எடுத்து தன் பையில் போட்டுக்கொண்டு தன் அக்குளில் வைத்துக்கொண்டான். **"பையில் இருப்பதை வைத்துக்கொண்டு சந்தோஷமாக உன் குடும்பத்தை நடத்து. இப்போது வீட்டுக்குக் கிளம்பு"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஆணையிட்டார்.

பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டே ஒரு வழியாக அவன் வீடு வந்து சேர்ந்தான். வீட்டுக்கு வந்து பையை திறந்து பார்க்கும் போது பை கனமாக இருந்தது. உள்ளே பாம்புக்கு பதில் தங்கக்கட்டி இருந்தது! ஸ்ரீ ஸ்வாமியின்

வார்த்தைகளை நம்பினால் அவர் எவ்வளவு பெரிய பரிசை அளிப்பார் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சியின் மூலம் நாம் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். நமக்கு பாம்பு போல எவ்வளவு பெரிய இடர்கள் வந்தாலும் குருவின் கடாக்ஷம் கிடைத்து விட்டால் அனைத்தும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் மறைத்துவிடும் என்பதை எடுத்துக் கூற இந்த நிகழ்ச்சியை விட வேறென்ன சான்று வேண்டும்? பசப்பா அந்த தங்கத்தை வைத்துக் கொண்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை நினைத்துக் கொண்டே தன் மீதமுள்ள நாட்களை சந்தோஷமாக கழித்தான்.

எந்த மக்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை பரிகாசம் செய்தார்களோ அவர்கள் அனைவரும் அவருடைய பராக்கிரமங்களை உணர்ந்து கொள்ளத் துவங்கினர். பலர் அவருடைய பக்தர்களாக மாறினார். அவருடைய புகழ் திக்கெட்டும் பரவத் தொடங்கியது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 24

வறண்ட கிணற்றில் தண்ணீர் வரவழைத்தல்

மங்கள்வேடாவில் பாபாஜி பட் என்கிற பிராமணர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி எப்போதும் அவர் வீட்டுக்குச் சென்று வருவார். சில சமயம் அவர் வீட்டில் தங்கவும் செய்வார் (15 நாட்கள் முதல் ஒரு மாதம் வரை). ஒரு வெயில் காலத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவர் வீட்டுக்குள் நுழைந்து தன் தாகத்தை தணித்துக்கொள்ள தண்ணீர் கேட்டார். வீட்டில் இருந்த அவருடைய மனைவி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தன் வீட்டில் கண்டு மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து அவருக்காக தண்ணீர் கொண்டுவரச் சென்றாள். அவர்கள் வீட்டில் இருந்த தண்ணீர் மிகவும் அழுக்காக கலங்கி இருந்தது. அடடே! இப்படி ஒரு கலங்கிய தண்ணீரை எப்படி ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு கொடுப்பது என்ற யோசனையோடு அக்கம்பக்கத்தில் உள்ளவரின் வீட்டிலிருந்து தண்ணீர் கேட்க

ஓடினாள். மேலும் அவர்கள் வீட்டிலிருக்கும் கிணறும் வற்றிப்போய் இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவருக்கே உரிய பாணியில் பலமாக சிரித்துக்கொண்டே, **"அம்மா! ஏன் இவ்வளவு தொலைவு செல்கிறீர்கள்? உங்கள் வீட்டு கிணற்றிலேயே குளுமையான இனிப்பு தண்ணீர் இருக்கிறதே! எதற்காக வேறொரு கிணற்றைத் தேடி ஓடுகிறீர்கள்?"** என்று கேட்டார். **"ஸ்வாமி, எங்கள் வீட்டு கிணற்றில் வெயில் காலங்களில் தண்ணீர் வற்றிவிடும். அதனால் வெளியே சென்று தண்ணீர் கொண்டு வருகிறேன்"** என்று பவ்யமாக கூறினாள். **"அப்படியா! வா பார்க்கலாம்"** என்று கூறிக்கொண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் அவளுடன் சேர்ந்து கிணற்றடிக்கு சென்றார். அங்கு சென்று அந்த கிணற்றில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சிறுநீர் கழித்தார். என்ன ஒரு ஆச்சரியம்! அந்த கிணற்றில் இருந்து கங்கை பிரவாகம் எடுத்து ஓடி வருவது போல குபுகுபுவென தண்ணீர் பொங்கியது. அந்த கங்கையே தன் கடவுளின் தாகத்தைத் தணிக்க ஓடிவந்து விட்டாளோ? இந்த அற்புதத்தைக் காண அக்கம்பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் வந்தனர். இந்த நிகழ்ச்சியைக் கேள்விப்பட்டு வெளியே சென்றிருந்த பாபாஜி பட் ஓடோடி வந்தார். கிணற்று நீர் மிகவும் இனிப்பாகவும் தூய்மையாகவும் இருந்தது. இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்றதற்கு பிறகு அவர்கள் வீட்டில் தண்ணீர் பஞ்சமே இல்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மகிமைகளை என்னவென்று விவரிப்பது! அதற்கு சரியான வார்த்தைகள் உண்டோ!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 25

கண் பார்வை அருளுதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மங்கள்வேடாவில் தங்கியிருந்த சமயத்தில் அம்மை நோய் தாக்கத்தால் கண்பார்வை இழந்த தன் மகனை அழைத்துக் கொண்டு ஒரு தாய் வந்தாள். அந்த குழந்தையின் கண் பார்வையை சரி செய்வதற்காக அவள் பல வைத்திய முறைகளை கையாண்டும் எதுவும் பலனளிக்கவில்லை. அவள் வேறு வழி தெரியாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் அடைக்கலம்

அடைந்தாள். அவள் தன் குழந்தையின் நிலையை ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் கூறி கதறி அழுதாள். நம் கதறல்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை உருக வைக்காதா! அவருடைய அருட்பார்வை அந்த குழந்தையின் மீது விழுந்தது.

உடனே அவர் அருகில் இருந்த மரத்திலிருந்து இலைகளை பறித்து அதை கசக்கிவிட்டு அந்த குழந்தையின் கண்களில் வைத்து ஒரு துணியால் கட்டு போட்டுவிட்டார். அதை மூன்று நாட்களுக்கு அவிழ்க்கக் கூடாது என்றும் தாய் மூன்று நாட்களுக்கு உபவாசம் இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறி அனுப்பி வைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கூறிய படியே அப்பெண்மணி செய்தாள். பிறகென்ன! அந்த குழந்தைக்குக் கண்பார்வை மீண்டும் கிடைத்தது என்று கூறத்தான் வேண்டுமா?

ஸ்ரீ தத்த அவதாரிகளின் வைத்திய முறைகள் எப்போதும் வினோதமாகவும், விசித்திரமாகவும் இருக்கும். இது போன்ற தவிர்க்க வேண்டிய பொருட்களைக் கொண்டு ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அனைத்து அவதாரங்களும் வைத்தியம் செய்திருப்பத்தை நாம் இங்கு நினைவு கொள்வோம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 26

இஸ்லாமிய அவுலியா

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மங்கள்வேடாவுக்கு அருகில் இருக்கும் பட்வர்தன் என்னும் வனப்பகுதியில் தங்கியிருந்தார். இஸ்லாமியர் ஒருவர் எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக வருவார். அந்த இஸ்லாமியர் பரம ஏழை. அவர் வீடுவீடாகச் சென்று யாசகம் பெற்று உணவருந்துவார். அவர் ஸ்வாமிக்கு புகைக்குழாய் (மண்குழாய்- புகையிலை நிரப்பி புகைபிடிக்க பயன்படுத்தப்படும்) தயாரித்துக் கொடுப்பார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் எப்போதாவது விரும்பி புகைபிடிப்பதுண்டு.

ஒருமுறை அவ்வாறு அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக காட்டுக்குச் சென்ற போது அவருடைய சேவைகளால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். தன் திருக்கரங்களால் அந்த இஸ்லாமியரின் தலையை

தொட்டார். அவர் உடனடியாக சமாதி நிலைக்குச் சென்றார். என்ன ஒரு பேரதிர்ஷ்டம்!

சிறு சேவைகளாலேயே மகிழ்ச்சி அடையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அந்த இஸ்லாமியரை உன்னதமான நிலைக்குக் கொண்டு சென்றார். அவர் பின்னாட்களில் அவுலியா என்று அழைக்கப்படும் இஸ்லாமிய துறவியானார். அவர் இடம் இடமாக அலைந்து கொண்டு, வெளித்தோற்றத்தில் ஒரு பித்து போலத் தெரிந்தாலும் அவர் உண்மையில் ஒரு மகாயோக நிலையில் இருந்தார்.

இந்த இஸ்லாமியர் பின்னர் பண்டரிபுரம், சதாரா போன்ற இடங்களுக்கு பயணம் செய்து இறுதியில் கிருஷ்ணா நதியின் கரையில் நிரந்தரமாகத் தங்கினார். அவருடைய வினோதமான தோற்றத்தினால் ஊரில் உள்ளவர்கள் அனைவருக்கும் அவரை அடையாளம் தெரிந்திருந்தது. அவர் எப்போதும் தனிமையை விரும்பினார். அவர் அனைவர் மீதும் கற்களை வீசி எறிவார். அப்படி செய்தால் எவரும் அவருக்கு அருகில் வரமாட்டார்கள் என்பதினால் இவ்வாறு நடந்து கொள்வார். அவர் கற்களைத் தூக்கி வீசும் போது யாருக்கும் காயம் ஏற்படாதவாறு வீசுவார். அப்படி தெரியாமல் யார் மீதாவது கற்கள் பட்டுவிட்டால் அவர்கள் மிகவும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டதாக நினைத்துக் கொள்வார்கள். தங்கள் விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறி விடும் என்று நம்பினர். நாம் மனதார செய்யும் சிறு சிறு சேவைகளில் கூட மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து மிகப்பெரிய வரங்களை அள்ளித் தருவதில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு இணை அவர் மட்டுமே!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 27

ஏழை நெசவாளிக்கு அருளுதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மங்கள்வேடாவில் வாசம் செய்த காலத்தில் ஏழை நெசவாளி ஒருவன் எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்ய வருவான். அவன் பிக்ஷை எடுத்துதான் தன் ஜீவனத்தை நடத்தி வந்தான். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்த பின்னர் அவருக்கே தன்னை அர்ப்பணித்து சேவை செய்து தன் காலத்தைக் கழித்து விடலாம் என்று முடிவு செய்தான். இவ்வாறு மூன்று மாதங்களுக்கு அவனுடைய சேவை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அவனுடைய ஒருமுகமான சேவைகளால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவனுடைய கனவில் பிரத்யக்ஷமாகி, **"உன் தந்தை ஒரு மிகப்பெரிய வியாபாரி. அவர் பண்டரிபுரத்தில் நடந்த ஒரு திருவிழாவிற்குச் சென்றார். எதிர்பாராத விதமாக அவர் அங்கு இறந்து விட்டார். உன் தாய் அவர் இறப்பதற்கு முன்பே இறந்து விட்டாள். உன் தந்தை உன் வீட்டில் பின்புறத்தில் உள்ள துளசிச் செடிக்குக் கீழ் பெரும் புதையலை புதைத்து வைத்துள்ளார். நீ அந்த செல்வங்களை எடுத்துக்கொள்"** என்று கூறினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியபடியே அந்த நெசவாளரும் துளசிச் செடிக்குக் கீழ் தோண்டினான். என்ன ஒரு ஆச்சரியம்! அங்கு ஒரு புதையல் இருந்தது. அந்த ஏழை நெசவாளி அச்செல்வங்களை வைத்துக் கொண்டு தன் மீதமுள்ள வாழ்க்கையை சந்தோஷமாகக் கழித்தான். அவனுடைய பக்தி பலமடங்காகப் பெருகி ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு அவன் தொடர்ந்து சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தான்.

அந்த நெசவாளியின் வீட்டில்தான் அந்த புதையல் பல நாட்களாக இருந்தது. முதலில் அவன் பல துன்பங்களை அனுபவித்து பிக்ஷை எடுத்து வாழ்ந்து வந்தாலும், ஒரு குருவை அடையாளம் கண்டு கொண்டு, எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் அவருக்கு சேவைகள் செய்யும் போது அவர் நம் சேவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு நம் கர்மாக்களை கழித்து, நமக்கு என்ன தேவையோ அதை அவரே செய்து விடுவார் என்பது நமக்கு இந்த லீலையில் மூலம் தெளிவாகிறதல்லவா?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 28

குழந்தை வரம்

மங்கள்வேடாவில் மிகவும் தாழ்த்தப்பட்ட ஒரு தம்பதி வாழ்ந்து வந்தனர். மனைவிக்கு 52 வயதாகிவிட்டது. அவர்களுக்கு குழந்தையில்லை. அதனால் அவள் எப்போதும் வருத்தமான மனநிலையிலேயே இருந்தாள். அவளுக்கு பக்தி மிகவும் அதிகம்.

ஒருநாள் அவளை பசப்பா தேளி (அத்தியாயம் 23) சந்தித்தார். அவர்கள் பேசிக்கொண்டிந்திருந்த போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரைப் பற்றி அவளிடம்

கூறினார். அவளை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மீது பக்தி கொண்டு சரணடையுமாறு வலியுறுத்தினார். அதுமட்டுமல்லாமல் தினமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்தால் உன் விருப்பம் கண்டிப்பாக நிறைவேறும் என்று கூறினார். அவள் பசப்பாவை சந்தித்த நாளிலிருந்து தினமும் காட்டுக்குச் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்த பிறகுதான் உணவருந்துவாள். இதேபோல் அவள் பொறுமையோடு நம்பிக்கையை இழக்காமல் தொடர்ந்து இரண்டு வருடங்களுக்குச் செய்து வந்தாள்.

அவளுடைய வைராக்கியத்தில் மகிழ்ந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவளிடம், **"அதோ தூரத்தில் அங்கு ஒரு மரம் தெரிகிறதே, அதிலிருக்கும் பிசினுடன் சர்க்கரையை கலந்து சாப்பிடு. நீ நினைத்த காரியம் நிறைவேறும்"** என்று கூறினார். அப்பெண்மணியும் எந்தவித மாற்று யோசனையும் இல்லாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறியபடியே செய்தாள்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிய மரம் வாகை. அதிலிருந்து வெள்ளை நிறத்தில் பால் வடியும். அந்த பெண் அம்மரத்திலிருந்து பாலை எடுத்து அருந்தினாள். சிறிது நாட்களுக்குப் பின்னர் ஒரு அழகான ஆண் குழந்தையை பெற்றெடுத்தாள். அவள் தன் குழந்தையை தூக்கிக்கொண்டு கணவனோடு சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதத்தில் குழந்தையை படுக்க வைத்து ஆசீர்வாதம் வாங்கிக் கொண்டாள்.

நமக்கு ஒரு காரியம் நடக்க வேண்டுமென்றால் அது நடக்கும் வரை கண்டிப்பாக பொறுமை காக்க வேண்டும். இப்பெண்மணியைப் போன்று நம்பிக்கை இழக்காமல் பொறுமையோடு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை துதித்தோமானால் நம் பிரார்த்தனைகளும் நிறைவேறாமல் போகுமா என்ன?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 29

ஜனாபாய்க்கு விட்டல் காட்சி

மங்கள்வேடாவில் ஜனாபாய் என்கிற ஏழைப் பெண்மணி வசித்து வந்தாள். அவள் விட்டலனின் பரம பக்தை. ஒவ்வொரு வருடமும் ஆஷாட ஏகாதசியின் போது அவள் பண்டரிபுரத்துக்கு நடந்து செல்வது வழக்கம்.

ஒரு வருடம் அவள் பண்டரிபுரத்துக்கு நடந்து சென்று கொண்டிருந்தபோது அடாத மழை பெய்தது. இடியும் மின்னலும் புயலுமாக பயங்கரமான மழை. மழை நிற்பதற்கான சாத்தியக்கூறு இல்லை. என்ன ஆனாலும் சரி என்று விட்டலனின் நாமத்தை கூறிக்கொண்டே மழையில் நடக்கத் தொடங்கினாள். ஆனால் மின்னல் ஒளி அவளுக்கு பயத்தை உண்டாக்கியது. சரி! மரத்தின் நிழலில் ஒதுங்கலாம் என்று பார்த்தபோது, ஒரு மரத்தடியில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சிரித்துக் கொண்டே நடப்பவைகளை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஜனாபாய் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை கண்டவுடன் அவர் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கிவிட்டு தான் எல்லா ஆஷாட ஏகாதசியிலும் ஸ்ரீ விட்டல் தரிசனம் செய்ததாகவும் இந்த முறை அது நடைபெறாது போல் இருக்கிறது என்று கூறி அழுதாள். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவளிடம், "விட்டல் பண்டரிபுரத்தில் மட்டும்தான் இருக்கிறானா? வேறெங்கும் இல்லையா?" என்று கேட்டார். மேலும் அவளிடம், **"உன் மனதில் குடிகொண்டிருக்கும் விட்டலனைப் பார் அவன் எப்போதும் உனக்குள்ளேதான் இருக்கிறான்"** என்று கூறியவுடன் அவளுக்கு அனைத்துமே விட்டல்மயமாக காட்சியத்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவளை தன் கண்களை மூடிவிட்டு பிறகு திறந்து பார்க்கச் சொன்னார். அவள் கண்களை மூடியவுடன் அவர் விட்டலை போல எழுந்து நின்று இடுப்பில் கையை வைத்துக் கொண்டார். அவள் கண்களை திறந்தாள். ஆஹா! ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை விட்டலாகக் கண்டாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவளுக்கு, **'உடலே பண்டரிபுரம். அதிலிருக்கும் ஆத்மாதான் விட்டல்'** என்கிற உண்மையை உணர்த்தினார்.

இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றதற்கு பின்னர் அவள் பண்டரிபுரம் செல்லவேயில்லை. அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் தரிசனத்திலேயே திருப்தி அடைந்தாள். ஜனாபாய் எவ்வளவு பெரிய பாக்கியசாலி. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடமிருந்தே அற்புதமான அறிவுரையைப் பெற்றுக்கொண்டாள்! அவ்வளவு எளிதில் அனைவருக்கும் இந்த பாக்கியம் கிடைக்குமா? தூய்மையான பக்தியின் அதிர்வலைகள் மட்டுமே குரு மற்றும் கடவுளைச் சென்று சேரும். உணர்ச்சிகளற்ற பஜனைகள் அல்ல!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!